

BOGOLJUB.

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom vsakega mesca

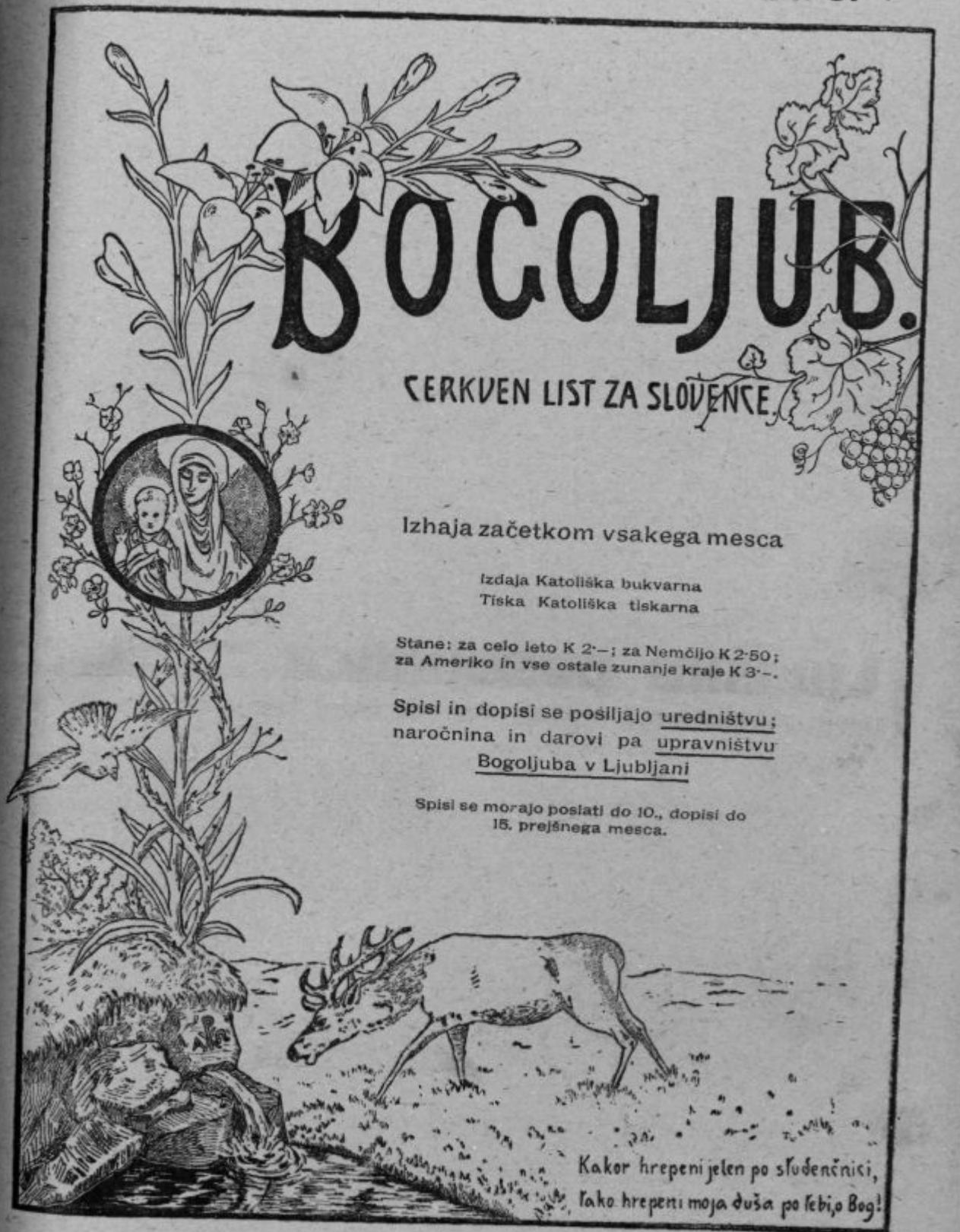
Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2.--; za Nemčijo K 2.50;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3.--.

Spisi in dopisi se pošljajo uredništvu;
naročnina in darovi pa upravnistvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnega mesca.

Kakor hrepeni jelen po slodenčnici,
tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog!

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 3661 ex 1911

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

Naše gospodinje!!! Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

733

Denarni promet do 31. decembra 1910
čez 87 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrirana zadruga
z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za franciškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odst. otkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavn.
K 608.996-84

Za nalaganje po pošti so poštno-hran. položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge od svojih zadrugnikov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zlasti vrednostnih papirjev. Menjice se nakulant. eskomptirajo.

MARJIN TRG.

Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec predsednik. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsednik. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu in Ljubljano. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in obrt. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku.

„SLOVENEK“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

S. Benisch

Največja češka trdka za nakupovanje **cenege posteljnega perja!**
 1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljsega 2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsni puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K više ranko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastonj in franko.

2411

Velik uspeh

ima vsako krojaško podjetje z lepo opremljeno, bogato sortirano in zelo priljubljeno **ZBIRKO** sukarnar

— Lužný & Trlica —

Brno

Zahtevajte takoj doposlavlje zbirke zastonj in franko. — Vse potrebščine za krojače Ostanke po izredno nizkih cenah. 440 3—1

Priložnostni nakup!

Lepa žepna ura z verižico K 3-50.
30.000 komadov

kupljenih, zaraditega pošiljam 1 lepo 36 ur idočo (ne 12 ur) „Gloria“ srebrno anker rem. uro, švic. kolesje z lepo gravir. oklopiem, s sekundnim kazalcem in lepo pozlačeno ali posrebr. verižico natančno idočo le za K 3-50 nadaje ponudim eno pravo pozlačeno 36 ur idočo anker-rem. prve vrste švic. uro s pozlač. verižico za K 5. Triletno pismeno amstvo za vsako uro. Razp. proti povzetju S. ohane, razpošiljalnica švicarskih ur, Krakov : t. 78. Neštevilno priznatj in aročil. Za neugajajoče denar nazaj. 308

Rudolf Foukal

Jägerndorf, Češko.

Razpošilja sukno krojaškim mojstrom.

Omenjena trdka razpošilja krojaškim mojstrom, ki imajo veliko odjemalcev, naj-novejše, najtrpežnejše in najlepše

vrste sukna

tudi na metre po tvorniški ceni. Bogato zbirko vzorcev pošilja zgorajšna trdka poštine prosto na ogled. a 279

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in žens e obleke, kakor tudi perll-nega blaga, novosti v rutah in šerpah, kakor tudi vse drugo v to stroko spadajoče blago v doli imenovanih trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mestni hiši nasproti molarjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

„Katoliška Tiskarna“

priporoča

vizitke, kuverte in druga dela.

Mali protialkoholni katekizem

á 10 vin., na 10 izvodov eden povrh. Dobiva se oboje v Katol. bukvarni ali pri Ničmanu.

Naročajte in priporočajte

Petra Barbariča!

Nevezan 1 K, vezan 1-50 K, lepše 1-90 K.

Koledar in nameni apostolstva molitve.

i. Namen apostolstva molitve za sušec, določen od sv. očeta: Udeležba katoličanov pri socialnem delovanju.

II. Posebni nameni za vsak dan:

1	Petek	Kvatri. Spom. sul. in žreblj. Albin	Mir in soglasje med kralji in oblastniki.
2	Sobota	Kvatri. Simplicij	Cerkveni zavodi.
3	Nedelja	II. postna. Kunigunda	Goreče želje po nebeškem kraljestvu.
4	Ponedelj.	Kazimir	Katoliško gibanje na Poljskem in Ruskem.
5	Torek	Evzebij	Solska mladina.
6	Sreda	Perpetua in Felicita	Preganjane in zatirane vdove in sirote.
7	Četrtek	Tomaž Akvinski	Bogoslovne vede.
8	Petek	Spomin sv. tančice. Janez od Boga	Krščanska postrežba bolnikov.
9	Sobota	Frančiška, vdova R.	Naši dobrotniki.
10	Nedelja	III. postna. 40 mučnikov	Varnost pridigarjev pred hudobnimi jeziki.
11	Ponedelj.	Kozim	Duh prave pokorščine in vdanosti v voljo božjo.
12	Torek	Gregor, papež	Sveti oče.
13	Sreda	Rozina, vdova	Pravo spoznanje devištva in ljubezen do njega.
14	Četrtek	Matilda	Katoliško prepričanje vladarjev.
15	Petek	Spomin pet. ran. Klemen Hofbauer	Katoliško gibanje na Dunaju.
16	Sobota	Hilarij in Tacijan	Katoliški tisk in časopisi.
17	Nedelja	IV. ali sredpost. Jedert. Patricij	Katoličani na Irskem.
18	Ponedelj.	Ciril Jeruz.	Kateheti in veronauk v šolah.
19	Torek	Jožef, ženin B. D. M.	Krščanske družine.
20	Sreda	Feliks	Poklic v duhovski stan.
21	Četrtek	Benedikt, opat	Benediktinci.
22	Petek	Spomin presv. krvi. Oktavijan	Češčenje presv. Rešnjega Telesa.
23	Sobota	Oton	Slovenci v Ameriki.
24	Nedelja	V. post. ali tiha. Gabrijel, nadang.	Oznanjevanje sv. evangelija.
25	Ponedelj.	Oznanjenje B. D. M. (Božja glava)	Marijine družbe.
26	Torek	Dizma	Sv. Cerkev na Jutrovem.
27	Sreda	Rupert	Blagoslov polja in vrtov.
28	Četrtek	Janez Kapistran	Velikonočna izpoved vojakov.
29	Petek	Sedem žalosti B. D. M. Ciril	Spreobrnjenje trdovratnih grešnikov.
30	Sobota	Amodej	Naši škofje.
31	Nedelja	Cvetna. Modest.	Stanovitnost v dobrem. Vsi v sušcu umrli.

Odpustki mesca marca 1912.

1. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente in premišlujejo nekoliko ljubezen presv. Srca in molijo na namen svetega očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali prvo nedeljo; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

3. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo na namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

5. Torek. Sv. Janez Jožef Kriški. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

6. Sreda. Sv. Koleta. Popolni odpustek tretjerednikom kakor včeraj.

7. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor prvi dan tega mesca.

9. Sobota. Sv. Katarina Bolonjska. Popolni odpustek tretjerednikom kakor peti dan tega mesca.

12. Torek. Sv. Gregorij, papež. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi.

19. Torek. Sv. Jožef. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor prvi dan tega mesca; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; c) udom Dejanja sv. Detinstva; d) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine za duše v vicah. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

22. Petek. Sv. Benvenut. Popolni odpustek tretjerednikom kakor peti dan tega mesca.

25. Ponedeljek. Oznanjenje Marije Device. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor prvi dan tega mesca; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine kar-

Vendar se giblje!

»Bogoljub« je že mnogokrat prosil, priporočal, in ker ni hotelo gladko iti, tudi pritiskal, da naj bi se vnelo in oživilo med nami povsod, posebno pa še po naših družbah, pravo in živo življenje, gibanje in delovanje za vse dobro, za razširjenje božjega kraljestva in za povzdigo časti božje med nami.

Če je pa že tolikokrat priporočal in časih tudi malo pokregal, kadar je bilo treba, — mora pa biti pravičen ter tudi priznati in pohvaliti, kar je priznanja in pohvale vredno.

»Bogoljub« bodi — tako ste brali v zadnji številki — gorišče in ognjišče, kjer se bomo medsebojno vneli v dejanski ljubezni za božje kraljestvo. Kar imate kje dobrega, priobčite v »Bogoljubu« v spodbudo drugim! Vi drugi pa, kar berete, da imajo tukaj in tam lepega, recite: Tudi pri nas mora biti tako! Sveto tekmovanje naj se vname med nami! Skušajmo se, kje bi mogli več storiti za božjo čast in zveličanje duš!

No, kar je bilo tukaj priporočeno, se deloma že godi. Kakor se sveča ob sveči prižiga in ogenj od ognja vnema, se tudi pri nas župnija od župnije uči in spodbuja ter skuša druga drugo posnemati ali celo prekositi. Dobra stvar gre sicer le počasi, le s težavo — za slabo so ljudje veliko urnejši in podjetnejši — a, hvala Bogu, reči smemo: tudi dobra stvar gre naprej; gre in giblje se. Marsikje se je vnelo prav živahno in veselo življenje med vernim ljudstvom, in kar je posebno veselo, med mladino.

O tem pričajo razna poročila in dopisi v »Bogoljubu«. Posebno dopisi v zadnji številki poročajo mnogo lepega in veselega. Bilo je res veselje brati te dopise in v duhu opazovati to življenje in vrvenje. Iz velikih mest

so došla poročila: z Dunaja in iz Gradca, iz Trsta in Gorice, iz Ljubljane in Celja. Povsod se dobri ljudje zbirajo, vneli, navdušujejo in z združenimi močmi marsikaj dobrega storé. Velike važnosti je za naše ljudi, zlasti za mlade, da imajo po teh velikih mestih, kjer je toliko nevarnosti, neko središče in shajališče, kjer najdejo zavetje pred nevarnim svetom! — Iz drugih krajev zopet so došla poročila, da se je ustanovila na Kranjskem ena nova mladeniška družba, na Štajarskem in Goriškem pa skupaj tri nove dekliske. — Zopet drugod so imeli sv. misijon z lepim uspehom ali pa vabijo k duhovnim vajam. — Dalje nastajajo mesec za mescem vedno novi Marijini vrtci, v katerih se zbira še nedolžna, nepokvarjena mladina, da že svojo zorno mladost, takorekoč jutro svojega življenja posveti Bogu in Mariji. Posebno všeč pa nam je bilo poročilo odnekod: »Tri dekleta vodijo dekliski, trije mladeniči pa deški vrtec«. Ali ni to posebno lepo, da se dobé tudi dobri fantje, kateri svoj prosti čas porabijo v to, ne da bi po stari fantovski navadi po gostilnah posedali ali okoli kolovratili, ampak da se ukvarjajo z mladim naraščanjem in ga pripravljajo za prihodnje pošteno življenje? — Drugod zopet se zbirajo mladeniči in dekleta v prostem času skupaj, pojejo, deklamirajo in sami govorijo svojim tovarišem in tovarišicam lepe govore, v katerih jih vneli k večji gorečnosti. To je navada, vsega priporočila vredna. — Potem pa odseki! Precej dolgo časa je bilo treba, preden smo jih zmajali. Zdaj se je pa vendar že precej splošno zgibalo in marsikje odseki razvijajo živahno delovanje. In celo ta uboga treznost in še bolj uboga abstinencia, ki se je ljudje na vse

kriplje branijo, boje in otesajo, — nazadnje so se začeli tudi s to bolj sprijaznovati ter jo počasi vpeljevati. Vsem najvsposobnejši zgled v tem oziru daje vinorodna Vipava, kjer je več mladeničev abstinentov, deklet pa 20 popolnih abstinentk in kjer pri družbenih veselicah in okrepčilih ne pokusijo kaplje alkohola. Ko bi povsod, kjer vino raste, storili vsaj toliko kakor v Vipavi, kjer raste, — kako mogočno krdelo borivcev in borivk zoper najhujšega morivca duš bi imeli!

Želeti je, da se v tem duhu in v tej smeri vedno nadaljuje. Upanje je, da se bodo sčasom tudi tam zganili, kjer doslej vse to gibanje le še vedno od strani gledajo.

Vnemajmo torej tudi nadalje drug drugega za dobro! Samó, — ko bi znali naši dopisniki v malem veliko povedati! To pa je stvar, katero le malokdo zna. Le preveč besedi je še, zato so naši dopisi, kljub temu, da jih strižemo, le še vedno veliko predolgi in preveč prostora zavzemajo. Zapomnite si: V dopisih naj le dejanja govoré! Nobenih dolgih uvodov, nobenih pridig in nauk, nobenih zahval in zdihovalja! Dopisi niso za to. Zahvale in nauki in podobno, to se lahko doma napravi. Za javnost ima pomen samó to, kaj se je zgodilo ali naredilo. Primerjajte one kratke narejene dopise, ki so bili v uvodnem članku zadnje številke: Pri nas ni bilo celo leto nobenega plesa. — Pri nas je bilo včasih veliko vpitja po noči, zdaj je pa vse tiho. — Pri nas fantje odkupnine za nevesto ne zapijejo, kakor je

bila nekdaj navada, ampak dado za »Slovensko Stražo« ali za drug dober namen. — Vidite, tu imate tri dopise. Vsak obsega samó en stavek, in ta edini stavek pové veliko, veliko. To niso same besede, ampak dejanja, resnični uspehi. Seveda se vsaka reč ne dá tako nakratko povedati; splošno pa le velja: dejanja naj govoré!

Dejanja naj govoré! Dejanja, izvršena v čast Bogu in v jezo satanu; dejanja v rešitev mladine, v odpravo slabih razvad, v polajšanje človeške bede, v povzdigo krščanskega življenja, v zveličanje duš! V teh delih tekmuймо med seboj, teh se učimo drug od drugega!

Priznati se mora: Mnogo lepega je med nami, mnogo gorečnosti, mnogo požrtvovalnosti, mnogo dobrih del očitih, še več pa skritih. Hvala Bogu za vse to! — Vendar pa, kakor je bilo že zadnjič rečeno, ne zadovoljimo se še s tem, marveč hrepenimo še vedno po višjem, večjem in boljšem! Posebno agitirati se bo treba še bolje naučiti! V tem smo za našimi nasprotniki še daleč zadaj. Nekateri se že znajo dobro zasukati; a mnogi so še vedno premrzli in premrtvi. Naš ideal pa je: Vsi, vsi delajmo z vsemi silami, da bo zagospodovalo med nami božje kraljestvo, kraljestvo Srca Jezusovega!

Presveto Srce, slavo
naj poje ti srce!
Le k Jezusu v višavo
vsa srca naj žaré!

Nedolžnost.

V zarji jutranji rojena,
tam, kjer zlato solnce vzhaja,
z rajsko roso prepojena,
si nedolžnost — zvezda raja.

Raj strmeče občuduje
tvojo vzvišeno lepoto,
zbor se angelski raduje,
venča z večno te krasoto.

Kakor cvetka razcvetena,
rasteš sredi rožne trate,
ko vihari moč ledena,
ti duhtiš v višine zlate.

O kako je duša lepa,
srce, o kako bogato,
biser v sebi drag oklepa,
kdor goji nedolžnost zlato!

Limbarski.

„Bog med nami“.

Iz te knjižice, ki ima tako krasne, tako globoke misli, da nam nudijo tvarine za dolga premišljevanja, hočemo ponatisniti še nekaj odstavkov. Vsi ne bodo dobro umeli tega premišljevanja, oni pa, ki želé v sebi gojiti

notranje življenje, bodo imeli velik užitek nad njimi. Treba pa bo to brati in premišljati večkrat, takorekoč srkati vase ta duhovni med, ki naslaja in nasičuje obenem. Le po večkratnem premišljevanju bodo postale te

globoke resnice nekoliko naša duševna last, da jih ne bomo samó občudovali, ampak vsaj nekoliko tudi po njih živeli in ravnali.

Kako potrebna nam je bila taka premišljevalna knjižica, kakor je »Bog med nami«, in kako zelo ugaja, priča to, ker bo treba, kakor kaže, še letos napraviti drugo izdajo.

Jezus živi v tabernakelju za nas — živimo tudi mi za njega!

Za Boga živeti, to imenujem velikodušni in odkritosrčni sklep duše, posvetiti se popolnoma Bogu in nič več živeti zase, ampak samo zanj. To se pravi, nič več ne ravnati po svojem okusu in svojem nagnjenju, ampak vedno in v vsem le po volji božji. Kajti to je prvi in najodločnejši korak od vseh, on samo nam odpre vrata do notranjega življenja.

Dokler živimo zase in ne za Boga, se pač lahko varamo: poskušamo in lotimo se lahko mnogih reči; a ničesar ne bomo izvršili, dokler nismo odločeni, biti služabniki božji. Služabnik pa ne misli nič več nase, ampak le na voljo svojega gospodarja. Ta popolna vdanost Bogu je posvečenje duše, brez katerega si ne moremo misliti notranjega življenja. Ne more biti dober kristjan oni, kdor ne stori tega koraka in ne hodi za Jezusom, ga sluša in popolnoma živi zanj. Qui vult venire post me, sequatur me: kdor hoče biti moj, naj hodi za menoj! »Ljubi Boga nad vse« — je izrečna njegova zapoved. Naj se razlaga to, kakor se hoče, to se pravi vendar, imeti Boga za najvišji cilj našega hotenja, delovanja in življenja. To je najvišje pravilo naše vere: živeti moramo za Boga.

In kdo more o tem dvomiti? Ako nam je dal življenje, ako smo njegova last, ako nas nosi njegova ljubeznipolna roka, kakor mati svojega otroka, se morem li čuditi, da sem dolžan živeti zanj, ki mi daje življenje, in da moram iti tje, kamor me nese njegova roka? Kako? Se morem li bati, da mu damo preveč, ako mu damo svoje srce? On nam nudi svoje srce in daruje vse svoje življenje, in mi naj se obotavljamo, mu dati svoje srce in teh malo dni živeti tako, da mu ustrezemo?

In to je ravno stvar, na katero kristjani premalo pazijo. Ne pomislimo in ne razumemo te velike resnice, da ne z adostuje, Boga ne žaliti, ampak da mu moramo služiti, da prejmemo plačilo. In to, da se Bogu radostno popolnoma ne posvetimo, je vzrok, da se nagiblujemo sedaj na to, sedaj na drugo stran, da se dvigajo in padajo tudi pobožne duše.

Roko na srce, ljubljeni poslušavci, ali se nam ne zdi to govorjenje nekoliko tuje in malo združljivo z mišljenjem, ki smo ga imeli dosedaj? Kdo je, ki kraljuje tu v srcu, kdo nosi žezlo, kdo vodi moje korake, kdo daje mojemu življenju, mojemu vedenju in govorjenju obliko in postavo? Je li Bog, ali naš »jaz«? Narava ali milost, svet ali Jezus Kristus? O da, v svojo in vašo sramoto moram priznati: mnogi opravljajo svoje krščanske dolžnosti, mnogi se ogibljejo težkih grehov, drugi opravljajo veliko množino pobožnih vaj, a da povemo resnico: mi živimo bolj, da sami sebe zadovoljimo, kakor za Boga, iščemo bolj svojega dobička kakor njegove časti. A da sebe pozabimo, da imamo pred očmi le Boga, kakor išče hlapec le tega, da ustreže svojemu gospodarju, da se Bogu posvetimo popolnoma in smo orodje v njegovih rokah; da iščemo predvsem kraljestva njegovega in njegove volje, — kakor narod, ki ne živi, ki ne misli, ki se ne gane za kak drug namen, ker je to smoter njegovega bivanja tu na zemlji: to je nauk, ki je znan malokomu, in zato je tako malo resnično notranjih duš . . .

Seveda, pravite, to je pa tudi življenje, ki sega čez naravo in je nedosegljivo. Potem bi se morali kar ločiti od sveta, in mi smo vendar svetni ljudje. To gre čez naravno življenje, pravite, in jaz vam pritrdim. Toda pomislite, da mora oni, ki hoče biti dober kristjan in se hoče zveličati, ravno naravo premagati in se ne sme vdati njenim nagnjenjem, ampak ji mora stopiti nasproti, jo obvladati in se dati voditi milosti. Nemožeče je, pravite. In vendar je mogoče, ako v tem obstoji glavna zahteva naše vere. Mi smo dolžni Boga ljubiti nad vse; in ker smo mi, naše strasti, naše želje, naše poželjenje pogostokrat v nasprotju z božjo voljo, moramo Boga bolj ljubiti kakor te. To se pa more zgoditi le z življenjem, v katerem se mu popolnoma posvetimo. Tako, da vsak človek, ki išče sebe, zastavlja Boga in obdrži še nekaj zase, Boga ne ljubi nad vse.

Biti mora vendar mogoče, ako so vsi svetniki tako ravnali, ki so dosedaj dosegli večno zveličanje. Berite njih življenje! Komaj si jih je osvojila milost, takoj je bil vedno prvi korak, da so se posvetili službi božji, da so živeli po božji volji in posnemali zgled Jezusov. To volitev, to posvetitev je napravil ta prej, drugi pozneje; ta je ostal v svoji nedolžnosti, oni je zapustil hudobijo; eden si je volil ta, drugi oni način življenja; ta je posnemal Marto, drugi Magdaleno, vsak po sveti volji božji; a vsi so prišli do tega, da se

posvete službi božji, da žive le zanj. To je bil vedno prvi korak, ki jih je peljal na pravo pot; in če so dosegli višek popolnosti, se je zgodilo samo s tem, da so vedno živeli le za Boga.

O da bi ta velika resnica pogosto donela v naših ušesih, ko se dvigajo v nas marsikateri ugovori, ki nam jih napravljata razum in trmoglavost. Ako bi tedaj, ko se vzdigata v nas prevzetnost in ničemurnost, ko si želimo z zbadanjem pridobiti zadoščenja, ko bi takrat pogledali v svojo notranjost in bi se zavedali, da nismo gospodje, ampak hlapci, da ne smemo ravnati po nagibih narave, am-

pak po zgledu Jezusa Kristusa, bi ne bili še tako daleč zadaj in še vedno pri začetku, kakor smo sedaj kljub tolikim vajam pobožnosti. Prva zahteva, če hočemo hoditi za Jezusom Kristusom, je: *Zatajaj samega sebe*, — abneget semetipsum! Mesto tega pa smo iskali v službi božji sami sebe, ko bi morali iskati edinole Boga.

Za to ne čutim v sebi moči, praviš, tako visokega poleta nisem zmožen; živim sicer dobro, pa si ne domišljam, da bi moral zleteti v tretja nebesa. Zadovoljen sem, če sem dober kristjan, takšen visok polet pa ni za moje moči. (Dalje prihodnjič.)

Pred sv. obhajilom.

Ali res je ali ne:
Moj Gospod in moje vse,
da Ti hočeš k meni priti,
v srcu se mi nastaniti?

Kdo si Ti in kdo sem jaz?
K Tebi dvigam plah obraz:
O Gospod, nikar ne hodi,
v revščini me ne obsodi! . . .

Vendar pridi le, Gospod,
jaz poprej ne grem odtod!
Saj brez Tebe je življenje
le neskončno hrepenenje.

Ko se v Tebi zveselim,
se ničesar ne bojim;
vse hudo, kar more priti,
je le — Tebe izgubiti.

O tolažba, o sladkost,
pridi, pridi, rajski gost,
srce prazno mi napolni,
dušo mlačno izpopolni!

F. C.

Šola krščanske popolnosti.

Troje odprtih pisem naši inteligenci.

Drugo pismo.

Pravijo, da motiti se je človeško. Ali prav tako človeško je tudi, z razmišljanjem razganjati meglo zmote in prodirati z umom do svetle, jasne resnice. Tudi okoli pojma pobožnosti se je nagromadilo za kratkovidnega človeškega duha vse polno napačnega naziranja, tako da marsikateri inteligent, ki mrzi pobožnost in jo prezira, to le zato tako dela, ker ima v svojem umu docela potvarjen pojem pobožnosti, le nekako razdrapano in mahadravo strašilo namesto pravega, jasnega pojma. Že zadnjič smo strgali par cunj s tega strašila z namenom, pokazati vsakemu resnicoljubnemu človeku, da je tudi strah pred pobožnostjo tak, kakor je vsak drug strah, namreč po sredi votel, ob kraju ga pa nič ni,

in pa da ima zobe iz repe. Tudi danes hočemo še naprej trgati cunje s tega strašila, da se pokaže pobožnost tem jasneje v vsem svojem vzvišenem, nebeškem dostojanstvu in v vsej svoji kraljevi, nebeški lepoti.

Ena takih cunj na strašilu, na potvarjenem pojmu pobožnosti je tudi naziranje, da ima človek za pobožnost, kakor sploh za versko življenje neko posebno zmožnost v svojem bitju, ki mu pravijo *verski čut*, ali v jeziku modrih Nemcev, od katerih je ta sraka priletela med naše inteligente, »das religiöse Gefühl«. Ta beseda je mojstrski zgled puhle fraze, s katere ravno neki del inteligence prevrača take kozolce, da ji je to kot inteligenci prav malo v čast. Verski čut, pravijo, nima z razumom nič

opraviti, ampak da je neke posebne vrste zmožnost. Kdor ga ima, je veren in pobožen, kdor ga nima, pa ni veren in ne pobožen. A to, če človek ni veren in pobožen, če nima tega čuta, nič kaj ne škoduje; saj tudi to ni taka nesreča, če človek ni muzikalen, če nima pevskega posluha, če nima bogvé kako razvitega čuta za lepoto ali estetičnega čuta itd. Neizobraženemu človeku je verski čut potreben, da mu z vero in pobožnostjo sladi gorjupost življenja, mi inteligentje pa imamo mesto tega razsvetljen razum, znanost in umetnost. Sploh nam inteligentom razum jasno kaže, da je vera, pobožnost le nekako sladko mamilo, izhajajoče iz verskega čuta, in obenem, da se predstave tega mamila, postavljene pod drobnogled bistrega razuma izkažejo kot prazne in ničeve in brez objektivne vrednosti.

Pri tem ugovoru moramo — prvič — tistemu delu naše inteligence, ki je brezveren, vsaj eno priznati, namreč, da zna strahansko mogočno govoriti. Predvsem dela to zato, da zamori in uduši obupni glas svoje nemirne duše, ki po svoji naravi zahteva Boga. Potem pa zato, ker se zaveda puhlosti svojega jalovega izgovora in pa da zamaši pred svetom veliko očitno luknjo v svojem pozitivnem znanju. »Sicer je to le prazna slama, ki jo mlatimo,« si mislijo, »ali s cepcem je le treba dobro pritisniti, da se bolj sliši.« Seveda, ali je to inteligentno, to je drugo vprašanje.

Drugič pa: ali vam to res razum kaže? Ne, tega nimate od svojega razuma, ampak od švabske in specifično protestantske laži-filozofije ste vedé ali nevedé pobrali te fraze. Ali zgodovina uči, da protestantizem ni rezultat treznega, jasnega in pravilnega logičnega procesa, marveč da so ga diktirale strasti in samovoljnost. Da pa hodiš paberkovat na polje, kjer nima glavne besede inteligentni razum, ampak slepa strast in trmasta volja, to draga moja inteligenca, je pa — oprostite! — presneto malo inteligentno. In potem, gospoda, — oprostite mojo drznost, toda »maxime amica veritas« — kako pravite človeku, ki hoče ljudi in živino zdraviti brez znanja medicine? Mislim, da ma za č. In vi, pravniki, kako velite človeku, ki se meša v pravniški posel brez juridičnega znanja? Zakotni pisarč, ne res? In vi, umetniki, ali ne zavračate kritike neukega presojevalca svojih umetnin z znanimi besedami: Le čevlje sodi naj k opitar? In zdaj prideš ti, neverna inteligenca, ki si morebiti iz čaše resne in temeljite filozofije le toliko pila, kolikor odpije sramežljiva kmečka nevesta iz polne kupice vina, toliko, »da

ustnice zmoči«, in brez filozofske — kaj šele bogoslovske — izobraženosti izpregovoriš o vprašanju, ki zahteva globokega, logično pravilnega razmotrivanja, in obenem o vprašanju, ki odločuje usodo celega posmrtnega življenja — kajti, kakšna bo vaša usoda, gospoda moja, če je za kulisami tega življenja vendar vse to, kar nas uči naša sv. vera? — o tem velevažnem vprašanju torej izpregovoriš lahkega uma in brez pomisleka peremptorično uničevalno sodbo: Vse to ni nič! Ali je to inteligentno? Ni in ne more biti, pač pa je — glupo lahkomišljeno. Kako prav ima vendar francoski veleinteligent De Maistre, ki pravi nekje: »Karkoli gre mimo oltarja s klobukom na glavi, to so same lahko oborožene čete.«

Ali tretjič, kakor skoraj pri vsakem ugovoru, tako tiči tudi v tem zrno resnice med kupom praznih plev. Verski čut! Saj je nekaj na tem. Ker je namreč človek iz duše in telesa spojen v eno samo bitje, pa vsled te najožje spojitve vpliva njegovo dušno življenje tudi na njegovo telesnost, in narobe: pojavi našega telesnega življenja velikokrat določujejo smer in kakovost našega dušnega življenja, ga pospešujejo, ga ovirajo, ga vlečejo n. pr. doli v nasladno uživanje, oziroma mu pomagajo, da človek kako stvar še krepkeje hoče, se zanjo še vztrajnejše žene. In tako se lahko zgodi, da včasih ljubezen do Boga na primer — ali se vam zdi nespametno, če človek ljubi Bitje, ki je med vsemi najvrednejše vse ljubezni cel e g a našega srca? — ne ostane le v razumni volji, torej v duši, ampak da prekipi iz zgolj dušne zmožnosti tudi v našo telesnost, se polasti živčevja in srca, sploh naše čutnosti. Glejte, to je vaš verski čut, tako nastane. Pravimo, da nastane, kajti popolnoma zmožno je in za filozofsko izobraženega človeka otročje smešno, če bi kdo mislil, da imamo za ta »čut« kakšno posebno čutilo, kakor ga imamo n. pr. za posluh, za vid itd., tako da bi vsa ta ljubezen izviralala iz tega čuta, da bi bivala in se izvrševala le v njem kakor v svojski sonaravni zmožnosti. Ne, ampak to čutenje ljubezni je popolnoma slučajen, postranski in drugoten pojav naše čisto duševne ljubezni, ki ima svoj pravi, svojski sedež v duši, ki pa radi te ozke spojitve duše in telesa prekipeva tudi v telesnost.

»Prosim, gospodine, ugovarjam! Opazovanje in skušnja uči, da so ravno tisti ljudje, n. pr. ženske, posebno radi pobožni, pri katerih je čutna plat posebno razvita. Torej poganja pobožnost vendarle iz čutnosti, iz verskega čuta, ne pa iz razuma in volje!«

Gospoda moja, počasi po kamenju! Če hočete logično prav misliti, morate misliti mirno in na vse strani. Logika je zelo oprezna žival, in kdor jo le preveč priganja, ga rada s sebe vrže.

Nikakor nočemo tajiti dejstva, da so nekateri ljudje, in posebno ženske, bolj nagnjeni k pobožnosti kakor drugi in da to pobožnost tudi nekako posebno občutijo. Ali odkod to dejstvo? Prvič odtod, ker Bog včasih nekateri s svojo sv. milostjo ravno na ta način vabi močnejše k pobožnosti kakor druge. Drugič odtod, ker Bog daje nekaterim, posebno v začetku njih pobožnega življenja, zavoljo tega več te čutne pobožnosti, da jih tem trdneje in popolnejše nase priklene. Tretjič je pa neskončno modri Stvarnik to, da je posebno pri ženski čutnost močnejše razvita kakor pri drugih, posebno radi tega tako naredil, da bi mogla biti ženska tem popolnejše ali iskreno ljubeča žena in mati, ali skrbno ljubeča vzgojiteljica, ali velikodušno ljubeča, usmiljena in skrbna tešiteljica in strežnica bolnikov in ubogih. Kolika modrost Stvarnikova se kaže v tem dejstvu! Celo to, kar pri ženski tupatam imenujejo slabost, je le velemodra naredba tiste neskončno modre inteligence, ki ji pravimo Bog.

Kaj čuda torej, da se čutnost pri nekaterih, posebno pri ženski, od notranje dušne pobožnosti prej vname, kakor pri drugih? Ali je to kaj slabega? Ne, slabo bi bilo le, če bi tako ustvarjeni, pa tudi drugi ljudje, mislili, da obstaja v teh čuvstvih bistvo ali vsaj potrebna lastnost pobožnosti, dočim je to čuvstvovanje, kakor smo rekli, le postranski, slučajni in drugotni pojav prave dušne pobožnosti, ki ima svoj pravi in prvotni sedež v razumu in v volji naše pametne duše.

In če vi, moški inteligenti, gledate napol pomilovalno na žensko, češ, naj bo, da ima ženska več srca, imamo pa mi zato več pameti — pazite, da vam ravno ta ugovor ne bo v obsodbo! Dobro, vam odgovarjam, tem hitreje in jasneje bi torej mo-

rali spoznati največjo in najvažnejšo resnico, Boga in vse, kar se zadeva našega razmerja do njega. Da, tako bi moralo biti! Dočim mora voditi moškega k pravi ljubezni do Boga jasnejši razum, pa nagiblje žensko k isti resnični in pravi ljubezni poleg nekoliko manj krepke in razsodne pameti tudi še toliko bogatejše in rahločutnejše srce. In tako morata priti oba, moški in ženska, do istega cilja, samo pot, po kateri prideta, je malo različna.

To torej je resnica o puhli frazi »das religiöse Gefühl«. Isti razum, s katerim si, dragi inteligent, študiral zvite paragrafe dvočaknike in vse, kar se jih je držalo, isti razum, s katerim si v medicini prešnil skrivnosti zdravega in bolnega telesa in skrivnosti zdravilnih zeli in snovi, isti razum, s katerim si pojmoval v filologiji najfinejši nianse klasičnih ali modernih jezikov, sploh isti razum, s katerim si si zajel bogastva moderne vede, prav isti razum — *experto crede Ruperto* — spozna strogo po logičnih pravilih najprej, da je vaša sv. vera pametna in da je nevera nes pametna, potem pa, da smo dolžni verovati, in potem, da je edino logično, Boga ljubiti in se sploh ravnati natančno po njegovih zapovedih. Ne torej neki verski čut, ampak pravi in zdravi naš um je prvi predpogoj in pravi sedež vsake prave in zdrave pobožnosti, prave in najglobokejše filozofije, kakor imenuje krščansko življenje lepo sv. Janez Zlatoust, eden največjih inteligentov starega sveta in ki ga je občudoval sam filozof in retor Libanij.

Upajoč, da boš, draga inteligenca, iz dosedaj predavanih resnic logično in resnicoljubno in dosledno in moškoznačajno in brez obzira na karkoli izvajala stavek: Pobožnost je po vsem tem nujna, je postulat in obenem najlepši kras razumnega duha, ti ostaja vedno na službo

pokorni tvoj sluga

dr. Anton Zdešar.

Iskre svetega Ignacija.

1. Vse v večjo čast božjo!
2. Tako delaj, kakor bi vse ti naredil in Bog nič; in tako zaupaj v Boga, kakor bi Bog vse in ti nič ne naredil!
3. Krepost mladeničev sloni na preslabih ramah, da bi se kaj težkega lotili.
4. Človek se ne more lotiti nič božjega,

da bi se svet ne upiral in pekel ne razgrajal. (Abstenenca. Op. ur.)

5. Bog je radodaren: iz njegovih rok vzamem, kar mi ne dado ljudje. Če mi ljudje nič ne dado, mi vse dá Bog.

6. Kolikor radodarnejši si ti proti Bogu, tem radodarnejši je Bog proti tebi.

7. O moj Bog, da bi te ljudje spoznali!
8. Ničemurni in častilakomni smo zato, ker premalo poznamo sebe.

9. Boga zavoljo Boga zapustiti, to ni zguba, ampak dobiček, n. pr. molitev opustiti, da greš obiskat bolnika ali da greš v spovednico.

10. Česar ne doseže mlačnost v veliko letih, to doseže pridnost v malo trenutkih.

11. Resnica nazadnje vedno zmağa; laž in prevara se sicer vojskujeta zoper njo, pa premagati je ne moreta. (Kakor pri točki 5. Op. ur.)

12. Varovati se prepira in sovražnosti je plemenito, znak krščanske miroljubnosti in prinese veliko dobička.

13. Napak je, vse po istem potu voditi k kreposti; ravno tako napak je meriti druge po sebi.

14. Na srečo se ne zanašaj; velikokrat se tedaj, kadar nam gre vse po sreči, sreča nepričakovano podere.

15. Če dejanja spričujejo resnico, ni treba resnice braniti z besedami.

16. Kjer je dolgo časa zunanji mir, tam je blizu pregreha.

17. Kar moreš doseči le s krotanjem svojih nagnenj, teğa zastonj pričakuješ od molitve, če je še tako silna.

18. Ne stori ničesar in ne govori ničesar, dokler se nisi vprašal: je li to všeč Bogu in koristno bližnjemu.

19. Kdor hoče velike stvari storiti v kraljestvu božjem, mora biti pred vsem majhen v svojih očeh.

20. Delavec v vinogradu Gospodovem sme le z eno nožo stati na zemlji; drugo mora imeti zmeraj vzdigneno, da na migljaj Gospodov hitro gre dalje.

Večna molitev tihe noči.

Zemlja utrujena lega k počitku,
tam iz daljave prišla je noč;
slavček izpel je večerne pozdrave,
rožice strnil gaj je cvetoč.

Zlate lestence nebo je prižgalo,
zvezd milijoni žarno bleste,
luna srebrna se vozi med njimi,
z lučjo obliva tihe gore.

Jezusa iščejo zlata očesca,
njega, ki v noči zame bedi,
pred tabernakelj izliva se z neba
večna molitev tihe noči.

V tajnem nemiru vzdrtetvajo zvezde,
nočni oficij molí nebo,
v zemljo, ki ziblje se v blaženih sanjah,
luna upira jasno oko.

Koga tu iščeš, ti nočna kraljica,
komu pošiljaš sladek pozdrav?
Kdo je, ki zvezdno nebo mu prepeva?
Komu donijo himne daljav?

M. Elizabeta.

V službo k nebeški Kraljici!

(Klic bl. Grinjona Montfortskega.)

Vstopil si pri vzvišeni nebeški Kraljici v službo; postal si njen vdan služabnik, ko si se njej izročil v popolno last. Storil si s tem zares velik čin, časten za nebeško Gospo, prekorišten pa tudi za te samega. Teğa se gotovo kolikortoliko sam zavedaš. Toda podarjati pa le moram vedno, da — če se teğa tudi zavedaš — s svojim slabotnim razumom niti oddaleč ne moreš popolnoma pojmii, kolika odlika je zate, če je Kraljica vseh kraljic tebe nevredno stvar uvrstila med svoje služabnike in dvornike. Dalekosežnih ko-

risti te zveze z Marijo pa tudi ne boš mogel zadostno preceniti. Vsklikneš lahko z bl. Grinjonom: »Marija je z menoj. Toda, ali ni to le prevara? Ni samo prazen sen razgrete domišljije? Ne, ne! Bog sam je v svoji ljubezni do mene zaukazal preblaženi Devici: »Prebivaj v Jakobu . . . Poženi korenine svojih čednosti v mojih izvoljenih.« In Devica, vedno pokorna božji volji, hiti, da me kliče in vabi k tej osrečevalni zvezi.«

Blagor tebi! Koliko blagoslova ti dohaja iz te zares osrečevalne zveze s prebla-

ženo Devico. Tvoje srce bo vedno bolj podobno postajalo preblagemu Srcu Marijinemu; hotenje in želje tvojega srca bodo vedno podobnejše hotenju in željam njenega Srca. Pridobival si boš v vedno obilnejši meri čednosti prečiste Device ter jih v vedno obilnejši meri izvrševal.

Kako dan na dan izvršuj Marijino službo, sem te poučeval v zadnjem snopiču »Bogoljubovem«. To razpravo prečitaj večkrat, da ti preide v meso in kri. Danes te hočem še posebej opozoriti na nekatera dela in opravila v tvojem življenju, kako jih dobro posvečuj in izvršuj kot zvest in vedno vdan služabnik nebeške Kraljice.

1. Kako ponovi pogostokrat, da, vsak dan, dober namen? Pomni, da so vsa tvoja dela, tudi navadna, ako jih izvršiš v stanu milosti in iz nadnaravnega namena, neskončne vrednosti v očeh božjih, pravi sv. Tomaž; tem večjo veljavo imajo, iz čim večje ljubezni izvirajo. Zato položi vsako jutro vsa dela in opravila bodočega dneva v roke Marijine ter ponovi svojo vdanost do Marije še večkrat med dnem. Predobrotljiva Mati jih potem očisti, tako uči bl. Grinjon, madežev samoljubja ter navezanosti na stvari; ona jih ozaljša s svojimi čednostmi ter zaslugami. Kako prijetna in dopadljiva morajo biti potem ta Marijina dela Srcu božjemu! Sicer ti pa tudi služba Marijina vелеva, da se odpoveduješ svojim nazorom in svojemu mišljenju ter jih podrejaš nazorom in namenom Marijinim; ti nazori in nameni so tako vzvišeni in čisti, da je Marija z najmanjšim dobrim delom Bogu večjo čast izkazala, kot največji svetniki s svojimi junaškimi čednostmi. O, kako čast izkazuješ Bogu, vsklika bl. Montfort, ako se po vzgledu Jezusa Kristusa, ki je hotel biti odvisen od preblazene Device, da se iz ljubezni do njega njegovi Materi popolnoma podvržeš. Zatorej posnemaj prelep vzgled Jezusov; ako delaš ali počivaš, ako se učiš ali trpiš, živi v popolni odvisnosti od Marije; polagaj vse v njene prečiste roke: Vse po Mariji za Jezusa! Koliko veselje za angele! Kolika čast za Boga! Kolike milosti boš tako klical dan na dan nase in na druge!

2. Kako se obnašaj pri učenju? Marija je sedež modrosti ter vir božjega razsvetljenja. Ako se torej hočeš uspešno učiti in duševno napredovati, se pogostokrat obračaj do te vzvišene Gospe. Blaženi Montfort je nekoč pisal svojemu bratu Jožefu, dijaku, da bo eden prvih v razredu, ako bo svoje učenje priporočal dobri nebeški Materi. Ako se je blaženi učil, je vedno imel pred seboj kip prečiste Device, na ta kip se je po-

gostokrat oziral in ga pobožno poljubljal. Ako torej po svojem poklicu pohajaš v šole, posnemaj blaženega Ludovika; predno se začneš učiti, poklekni, zmoli Češčeno Marijo k zvezdi jutranjici, ki razganja temo ter razsvetljuje um. Ko se nehaš učiti, položi svoj napor v njene roke, da tvoje dušno delo obrodi dober sad — v slavo Jezusa, njenega božjega Sina.

3. Kako se obnašaj pri svojih delih? Kar delaš, delaj z ozirom na Marijo in v duhu Marijinem! S kakšnim dopadanjem se je oziral Bog na preblazeno Devico pri njenem delu, saj so bile le njene roke pri delu, njeno srce pa je bilo kot solnčnica obrnjeno k Bogu. Bogoljuben pisatelj pravi, da je Ona že s svojimi otroškimi deli Bogu skazovala več časti, kot so jo mogli skazovati največji svetniki s svojimi junaškimi čednostmi. Že v zibelki počivajoča je častila Boga bolj kot sv. Lovrenc na razbeljenem ražnju, ker je v njenem Srcu plamtela večja ljubezen. Ako torej hočeš Bogu in nebeščanom napravljati veliko veselje, polagaj vsa svoja dela v Marijine prečiste roke, naj jih ona izroča očiščene Bogu. Predno začneš s kakšnim delom, se ozri v duhu na Marijo ter zdihi približno: »O dobra Mati moja, izročam Ti to delo ter ga zjedinem s Tvojimi deli; nakloni mi milost, da stanovitno premagujem težave, ki bodo morda ovirale to delo; sprejem rad tudi te težave, da zadostujem vsaj nekoliko božji pravici za svoje pregrehe in slabosti.«

4. Kako se obnašaj pri jedi? Sv. Pavel je učil vernike: Ako jeste ali pijete, delajte vse v čast božjo! Pravi Marijin služabnik zna tudi uživanje hrane posvetiti. Poglej sveto Družino pri mizi, ko uživa borno hrano! Kako zmernost vzreš! S kakšnim samozatajevanjem in spokornim duhom vidiš uživati presveto Devico božje dari. Da jo kolikor mogoče moreš posnemati, moli po zgledu sv. Berhmansa pred jedjo poleg druge molitve še eno Češčeno Marijo ter se spomni pri besedah: »Blažen je sad Tvojega telesa Jezus«, sv. Rešnjega Telesa, ki je najslajša hrana tvoje neumrjoče duše. Zatajaj se, kolikor moreš (seveda do gotove meje, da ne oslabiš zdravja), to pa iz ljubezni do Marije, ki za časa svojega bivanja v Egiptu večkrat ni imela niti koščeka kruha, da bi ga dala svojemu božjemu Sinu, kakor piše sveti Bonaventura.

5. Kako se obnašaj pri odpočitku ter občevanju z ljudmi? Bog v svoji brezmejni ljubezni ti dopušča, da se smeš po napornem telesnem ali duševnem delu nekaj trenutkov odpočiti in poiskati si

razvedrila; saj tudi struna ne more biti vedno napeta, sicer počí. Toda kolikrat in kako hudo žalijo ljudje pri takih oddihih Boga in bližnjega. Tako pa ne dela pravi Marijin častivec. Ta tudi ob času razveseljevanja obdrži preblašeno Devico pred očmi. Posnemaj v tem preblašene Grinjona, o katerem piše njegov životopisec: »Bil je vesel pri razvedrilu; toda spoznal je lahko vsakdo, da se je njegovo srce bolj radovalo nad Bogom in Marijo, kot nad razveseljevanjem, katerega se je udeleževal.« Ako se toraj podaš na obisk ali na sprehod, prosi zapno dobro nebeško Mater, da te spremlja ter posveti tvoje korake. Ko smo bili še majhni smo podali z veseljem svojo ročico materi, da nas je vodila; veselimo se in prosimo nebeško Mater, naj nas ona vodi vselej in po vseh potih s svojo skrbno roko. Ko se vrneš zopet domu, prosi Marijo in Jezusa odpuščanja za kake morebitne napake. — Kako ljubezniva, prijazna in priljudna je bila naša nebeška Mati v občevanju z ljudmi! Posnemaj jo! Rad napelji pri pogovorih besedo na preblašeno Devico po zgledu svetega Berhmanisa in svetega Stanislava, ki sta bila vsa srečna, ako sta mogla začeti pogovor o Mariji ter v družbah se pogovarjati o njeni časti in dobroti.

6. Kaj stori, ako čuješ biti uro? Kako izgovarjaj ime Marijino ter spoštuj Marijine podobice? Ako čuješ biti uro, moli natihoma, toda iskreno Češčeno Marijo z namenom, da bi v bodoči uri mogel posnemati svojo nebeško vzornico ter ž njo sklenjen mnogo dobrega storiti; ne pozabi pa tudi, kaj pravi sveti Alfonz Liguorij, da je ena Češčena Marija več vredna kot cel svet. — Navadi se po zgledu svetih oseb pogostokrat izgovarjati sveto ime Marija. Saj te to ime spominja predobrotljive nebeške Matere, delivke zakladov božjih; spominja te nje, ki je tvoja moč, tvoja sladkost in življenje tvoje duše. »O Marija, o Marija!« je večkrat vsklikal blaženi Suzo ves prevzet, »kakošna moraš biti šele sama v resnici, ako je že tvoje ime tako ljubeznjivo in sladko!« — Po zgledu svetih Marijinih služabnikov čislaj tudi visoko Marijine kipe in slike; pozdravljaj jih iskreno! Saj če pozdraviš Marijo, pozdraviš Jezusa samega. »Pozdravljena Marija!« tako je zaklical nekoč sveti Bernard, idoč mimo kipa preblašene Device; y plačilo za to ljubav je slišal glas Marijin: »Pozdravljen Bernard!« Slike in kipi Marijini naj imajo odlična mesta po sobah in

javnih prostorih; razdeljaj tudi rad slike in podobice Marijine med dobre ljudi in otroke.

7. Kako se obnašaj pri počitku? Kakor si začel dan z Marijo, tako ga končaj tudi ž njo. Z njo zjedinen opravi večerno molitev v slavo Trojedinega; obudi dejanja vere, upanja in ljubezni, prosi jo prave žalosti nad svojimi grehi, srčno moli lavrentanske litanije, naposled zdihni k Njej, naj razprostre svoje roke nad teboj ter te blagoslavlja in varuje tudi v počitku. Šepni: »Marija, blagoslovi me s svojim Sinom! Ozri se name, varuj me, ker te srčno ljubim.« Nekateri zelo priporočajo, da moli tri češčenamarije k brezmadežnemu Spočetju Marijinemu s pristavkom: »Po svojem brezmadežnem spočetju, o Marija, očisti in posveti moje telo! (300 dni odpustka.) Lep in koristen je tudi zdihljaj: »Obvaruj me, o dobra Mati, v tej noči smrtnega greha! (100 dni odpustka.)

Ko legaš k počitku, daruj tudi svoje spanje Mariji, da tudi s tem častiš njo, ki je tudi v počitku občevala z Bogom. »Jaz spim, toda moje srce čuje!« tako govori visoka pesem o njej. Priporoči še enkrat dušo Marijinemu varstvu tako, kakor bi moral še tisto noč umreti ter zdihni k njej, naj te obvaruje v noči satanovih slepil. Zakličí še angela varuha, predno zaspíš. Ako se prebudiš v noči ali zjutraj, naj velja tvoj prvi pozdrav zopet Mariji. Ako ponoči ne moreš spati, moli sveti rožni venec; tako dela mnogo bogoljubnih duš.

Kako lepo in dragoceno je tako življenje, združeno z Marijo! Kako bogato žetev boš žel zato na veliki dan povračila! Kaka čast za Marijo in njenega Sina, kaka radost za angele; kako vesel boš tega tudi sam; že ta zavest, da tako zvesto ljubiš nebeško kraljico te bo napolnjevala z radostjo, ki je že nekaj predokus rajске sladkosti. Kako boš na smrtni postelji blagroval tiste dni, ki si jih v službi Marijini preživel! Vsa dobra dela, ki si jih izvršil v slavo Marijino, bodo obdajale tvojo smrtno ležišče ter te tolažile, kakor svetega Bernarda: »Tvoji otroci smo, izvršil si nas ti, spremljali te bomo z materjo Marijo pred sodni stol, njenega Sina ter bomo tvoja krona na veke.« O blažena, presladka večnost v združenju z Marijo in Jezusom! Kako boš vekomaj z veseljem mislil nazaj na vse, kar si v čast Marijino delal in trpel! Ta misel naj te vsodbuja, da zvesto, neumorno in z veseljem služiš premočno Kraljici. Plačilo njenih služabnikov v večnosti bo neizmerno, primerno močno Kraljici vseh kraljic!

V katoliški Cerkvi je resnica.

15. septembra 1861 je umrla v Berlinu pri svojih starših poznana spreobrnjenka Julija Meineke, hči znamenitega jezikoslovca Avguština Meineke. Kot protestantinja je rada brala spise katoliškega pisatelja Albana Stolza, kateremu je tudi najprej naznanila, da želi prestopiti v katoliško Cerkev. Od tega časa pa do njene smrti sta si dopisovala v verskih zadevah. Razmerje med obema je bilo nenavadno odkritosrčno, dasiravno se osebno nista nikdar videla. Zato se berejo njuna pisma kot dobra pobožna knjiga, spisana za omahujoče, da se utrdijo v svojih verskih načelih.

Iz pisem Julije Meineke je razvidno njeno hrepenenje po krščanski popolnosti. Po svojem prestopu v katoliško Cerkev se je očitno izpopolnjevala v krščanskih čednostih, predvsem v ljubezni do bližnjega, v pokorščini do svojih staršev in sorodnikov (prepričanih protestantov), v karitativnem delovanju in sveti čistosti. Obljubila je ohraniti deviško življenje, kar je tudi zvesto spolnjevala do svoje zgodnje smrti. Umrla je namreč v 33. letu svojega zgledega življenja.

Bila je zgled ne samo domačim, ki so po njeni smrti radi priznali njeno zgledega življenje, ampak tudi drugim, ki so jo poznali. Vsled njene vpliva so marsikateri osebe začele razmišljati o neizmerni razliki med katoličanstvom in luteranstvom. Bila je odločilni povod, da se je vrnilo v katoliško Cerkev več znamenitih oseb.

Globoko prepričana, da mora ud katoliške Cerkve živeti po vseh božjih in cerkvenih zapovedih, ni mogla razumeti, kako morejo biti nekateri katoličani tako nehvaležni, da pozabijo neizmerno božjo dobroto, ki jih je izvolila, da so se rodili v sveti katoliški Cerkvi. Ona je sovražila polovičarstvo in je vsako svojo mlačnost odkrito priznala in obžalovala.

Ostala je zvesta do smrti in je umrla srečno v prisotnosti katoliškega duhovnika, usmiljene sestre in domače družine ter bila pokopana na župnem pokopališču, kjer pričakuje ob strani svojega očeta veseli dan vstajenja. **N. St.**

Uboštvo.

(Po Albanu Stolzu. — D.)

Ustvarjeni smo in postavljeni na zemljo zato, da Boga spoznamo, njega ljubimo in hvalimo, da izpolnjujemo prostovoljno njegovo sv. voljo, da bomo enkrat v nebesih pri njem uživali večno zveličanje. Kdor tedaj Boga ne ljubi in njemu ne služi, ampak živi v grehah in v njih tudi umre, bo večno pogubljen. Ljudje pa smo po Adamovem grehu bolj nagnjeni k slabemu kakor k dobremu; svet in njegovo veselje odvrta večino ljudi od Boga in tako tudi od nebes. To je vzrok, da je uboštvo za veliko množico koristnejše kakor bogastvo. Ubožec, kateremu nudi ta svet le malo dobrot in veselja, ni tako zapostavljen, da bi navezal celo svoje srce na pozemeljsko in tako Bogu samemu obrnil hrbeč. To vidimo povsod. Že v začetku krščanstva je sprejemalo pri judih in poganih večinoma le ubožno ljudstvo nauke svete vere; bogatini in višji dostojanstveniki so jih odklanjali. Kdo je sedaj na boljšem? Kje je več spoštovanja do svete vere, v bogatih mestih ali v ubožnih vaseh? Prostoizdardi (brezverci), ki imajo tako ničvredna načela, da so izobčeni iz svete Cerkve, so ljudje, ki dobro jedó in pijo in udobno živé,

ubožec pa ne sprejemajo v svojo sredo. — Pred mojim stanovanjem stoji razpelo; iz svojega okna vidim ljudi, ki gredo mimo. Večina ljudi iz nižjih slojev kaže svojo vero in spoštovanje s tem, da pozdravljajo Križanega; tisti pa, ki ne izkazujejo Odrešeniku časti in gredo mimo kakor judje, to je gospoda. To vidimo vsepovsod: ljudje, ki imajo veliko bogastva, se nasičajo sladkosti sveta in ne poznajo ozira na Boga in večnost, nasprotno pa cvete sveta vera tam, kjer so nižji in ubožnejši sloji. Prav kakor vinska trta: boljše vino daje, ako raste na peščenih tleh, kakor v ilovnati in dobro pognojeni zemlji.

Pojdimo na oni kraj, kjer nas čaka vse enaka usoda, kjer bomo strohneli v grobu! Nad grobovi pa ni vse enako: nekateri grobovi so okrašeni z velikimi, krasnimi spomeniki, drugi imajo ubog križ iz jelkinega lesa. S katero dušo bi ti delil na onem svetu: z ono, nad katerem truplom se dviga dragocen nagrobnik, ali z ono, ki ima le malovreden križ? Ne dvomim, da bi se dolgo ne pomisljal in volil usodo one duše, ki je v življenju nosila pokoro uboštva in v uboštvu tudi umrla. Raditega pravi marsikateri bol-

nik, ako mu govoriš na smrtni postelji o smrti: meni je vseeno, kajti veliko ne izgubim. —

Kolike vrednosti je uboštvo, ve najbolje tisti, ki ima vso oblast v nebesih in na zemlji in deli vsakemu svoj delež, najprej na zemlji, nazadnje pa v nebesih ali v peklu. Ta. namreč, Jezus Kristus, si je sam izvolil uboštvo: Rodil se je v hlevu in bil v jasli položen. Kje dobiš revnejšega otroka? Poiskal si je mater in rednika, apostole in učence med ubogim ljudstvom. Edini apostol, kl je ljubil denar, je bil Juda. O njem pa vemo, da se je obesil. Ko je prišel k Jezusu

bogata mladenič, ki je živel pravično in vprašal, kaj mu je storiti, da doseže še večjo popolnost, mu je Učenik dejal, naj proda vse svoje posestvo in naj gre za njim. Mladenič pa je bil žalosten radi take zahteve in je odšel. kajti hotel je ostati bogat. Pri ti priliki pa je rekel Jezus: „Lažje pojde kamela skozi iglino uho, kakor bogatin v nebesa“, če je navezal svoje srce na pozemeljsko“. Zatorej bodi zadovoljen, ako je Bog sam izvolil uboštvo radi tebe in je tudi tebi uboštvo podaril. Reci: Tako bo najbolje v moje izveličanje!

Na maškaradi.

(Po resnični dogodbi. — Posnel P. P.)

»Minka, povej mi, kako sem ti všeč?«

Te besede je govorila 19 letna Ana svoji starejši sestri Minki. Stala je pred njo napravljena za nocojšnji ples, ki se je imel vršiti v maskah. Bil je namreč ta dan terek pred pepelnico.

Ana se je bila napravila v nuno-usmiljenko. In tako se je hotela pokazati na plesu.

»Ana, Ana! Kaj delaš?« jo je svarila starejša sestra. »Na maškarado? In v taki obleki? To je grešno! Ana, zakaj me nisi ubogala in zakaj si se dala pregovoriti Prosenovim?«

»Ah, ah, ah,« se je smejala Ana in tolažila sestro, »to naj bi bilo grešno? Čemu neki? Črna obleka, viseča v gubah, poglej, ali mi ne pristoja lepo? In beli kapet z likanimi roglji? Ah, Minka, ti si silno črnogleda; vsaka stvar ti je greh.«

»Ana, ne bom se prerekala s teboj, ker vem, da bi bila vsaka beseda zastonj. Ampak . . .«

»No kaj? Ako grem s Prosenovimi, ali je to taka reč? Mar niso Prosenovi poštena rodbina? Po vsem mestu so na dobrem glasu. Pa reci, Minka, ako ni tako?«

»Ne rečem.«

»No, torej. Voz je naročen in me popelje naravnost na veselico. Ponoči — zadnji čas ob dveh — se podamo skupno domov in v zaprtem vozu se pripeljem prav pred hišo. Kaj je to takega? Starišev nimam; kaj morem zato, da moram na veselico z drugimi?«

»Ah, Ana,« je dodala še starejša, »prosim te, med potjo se priporoči Mariji in svojemu angelu varihu. Misli na rajne stariše!

Misli na nauke, ki si jih dobila v samostanu. Varuj se vsega. Ah, mene skrbi . . .«

»Skrbi? Čemu? Saj nisem več otrok.«

»Ampak ta obleka! To se vendar ne spodobi.«

»Minka, prosim te. Prosenova gospa trdi, da to ni nič napačnega in da se mi prav ta obleka poda najlepše . . . Toda zбогom, sestra. Voz že čaka.«

In maska je objela svojo sestro kar se da ljubzivo. Še en »zбогom« in bila je spodaj pri vratih.

Voznik je stal ob kočiji in odpiral vrata ves prijazen in vljuden.

»Prosim, vozite hitro,« je velela Ana.

»Ulica — številka —. Ah, ne vem ne za ulico ne za številko . . .«

»Vem sam,« je zatrjeval voznik, »v nekaj minutah boste na mestu.«

Zaklopil je vrata, sedel na svoje mesto in voz je oddrdral po napol temnih ulicah . . .

»Ali bo pripeljal prav?«

To je bila prva misel, ki je za hip vznemirila Ano.

»Čudno, da ve, kam ima voziti. Saj sosedova Katinka, ki je šla naročat voz, vendar ni povedala drugega, kot da bo vozil — nuno . . . Kam naj vozi, tega Katinka ni bila naročila. In vendar voznik pravi, da ve, kod ima voziti. — Pa nazadnje: saj itak vé vse mesto, da je nocoj ples v maskah . . .«

Ko je sedela Ana v vozu tako sama in še ponoči in v tej obleki, ji ni bilo nič posebno lahko pri srcu. Mislila je na to, kako jo bodo pač gledali na plesu. Ali bo neki še katera druga napravljena v nuno? Ali morda ni nespodobno, da se je napravila tako? Ko bi bi-

la poslušala Minko in ostala doma? Ali pa, ko bi se bila vsaj napravila drugače?

Minka se boji zanjo in za njeno poštenje in za njeno dobro ime. Kaj pa, ko bi morda vse to nocoj vendarle bilo v nevarnosti?

Ana se je zdrznila. Zazdelo se ji je, kakor da se steguje neka nevidna roka po tistem biseru, ki so ji pobožne sestre v samostanu velevale, da naj ga čuva najbolj vestno in najbolj skrbno . . .

O, bilo ji je tesno. Toliko, da se ni sklonila skozi vratica in veleva vozniku nazaj.

Toda sedaj ne! Kaj poreče Prosenova, kaj druge?

V tesnobi se je priporočila angelu in zašepetala: »Ne pusti! Nocoj me še varuj! Še nocoj!«

Voz je obstal. Voznik je odprl vrata in Ana je izstopila. Plačala je in že je stala sama ob kamenitih stopnicah, ki so vodile do mogočnega poslopja. Voznik je voščil lahko noč in voz je oddrdral po tlaku.

Stopnice so bile sicer razsvetljene, vendar je bilo pred poslopjem vse nekam tiho in mrtvo. Tudi prostor in okolica ni bila kakor sicer. Pa morda jo je slepila luč?

Čuj, znotraj v veži so se čuli glasovi in stopinje. Naprej! Tu zunaj vendar ne sme stati, zakaj nocoj so bile ulice polne ljudi, in ljudje vsake vrste . . .

Vstopila je.

Po dolgem, rasvitljenem hodniku sta se ji bližali dve ženski postavi, oblečeni prav tako, kakor ona. Za njima nekaj moških oseb. Prihajali so bližje. Ana je hotela, da jim hiti nasproti in jih pozdravi kot sotovarišice. Toda, kakó resni so bili ti obrazi! In dva moža — ah, ta dva sta nosila na nosilnici človeka, čigar blede obraz in motno oko je zrlo izpod odeje kot bi umiralo . . . To je bil bolnik! In ženski postavi, oblečeni v črno obleko in v bele kapete: to sta bili pravi sestri usmiljenki . . . Ta prostor, to poslopje torej je bilo bolnišnica!

Ana je obstala kakor brez življenja. Zavpila bi bila, pa strah ji je stiskal grlo. Spoznala je, da se je bila zgodila usodepolna poma. Voznik jo je imel za pravo usmiljenko; zato jo je pripeljal namesto na ples — v bolnišnico . . . Sedaj je tu! Moj Bog, kaj naj stori? Na ulico jo je strah; tu na hodniku ne sme stati, da je ne spoznajo. O, Bog, kaj naj stori?

Na levo so vodila steklena vrata. Prostor, kamor so vodila, je bil videti slabo razsvitljen. Tudi ni bilo slišati glasov in hoje in govorce.

Hitro je odprla vrata in vstopila. Naenkrat je stala v cerkvi. Bila je bolniška kapela,

napol razsvitljena, ki je imela vhod tudi z ulice. Ta trenotek se je polnila z ljudmi, ki so prihajali skozi glavna vrata. Vse je kazalo, da se ima začeti služba božja. Bili so ljudje iz vseh stanov; imenitne gospe, pa tudi preproste žene iz mesta. Tudi možje so bili in zlasti mnogo mladih deklet iz delavskega stanu.

Ana je dobila prostor pod korom v senči. Tu je bila vsaj varna.

Pozvonilo je in duhovnik — star in častitljiv — je stopil na prižnico. Govoril je, o, kako je govoril milo in pretresljivo! Vsaka beseda je šla do srca; bila je govorjena kakor nalašč za Ano. Z mirnim, pristrčnim glasom je svaril služabnik božji in opominjal zbrane ljudi, naj se vzdrže ta večer vsega, kar spominja na greh in brezumnost sveta. Dokazoval je in skušal prepričati, kako posvetni užitki ne nasitijo srca, ampak zapuste v duši želo, ki potem peče včasih celo življenje. Omenjal je, koliko tisoč ljudi je, ki so živeli do nocojšnjega večera srečno in zadovoljno; pa jim bo morda ravno nocoj v pogubo ples in nebrzdana prostost. Kdo ve, če ne bodo napravili ravno nocoj tistega zaklada, ki ga ne odtehta nobena, še tako sijajna veselica in zabava . . . Dosedaj so ta zaklad čuvali kakor punčico svojega očesa in srečni so bili. A od nocojšnjega večera naprej bodo preklinjali masko in obleko, ki je pripomogla k temu, da so se tembolj nebrzdano vrgli grehu v naročje . . .

O, kako so rezale v dušo besede duhovnikov! Bilo je, kot da ima služabnik božji pred očmi njo in le njo. S strahom se je ozirala okrog, če niso morda oči navzočih obrnjene nanjo. Pa hvala Bogu, tega ni bilo. Imeli so jo najbrže za pravo usmiljenko.

Toda ne dolgo. Najbrže so zapazili njeno čudno obnašanje in njene boječje poglede; zakaj Ana je v strahu opazila, da se vedno bolj ozirajo tisti, ki so stali njej najbližje. Videla je celo, da se dregajo s komolci. In vedno več pogledov se je vpiralo vanjo; izprva začudeno, potem prestrašeno. Med ljudmi je nastalo gibanje in prerivanje. Najbližji so se odmikali od nje in naenkrat je stala osamljena. Kri ji je stopila v glavo; srce ji je tolklo v nepopisnem strahu. Obstala je kakor pribita; tudi z enim udom bi ne mogla ganiti . . . Mrmranje je bilo čezdalje glasneje; že se je slišal glas: »Ven ž njo! To se pravi onečastiti cerkveni prostor in motiti službo božjo!« Nekaj ljudi je zapustilo cerkev ter šlo morda po policijo, da jo iztira . . .

»O, sramota! Kaj bo iz tega?« se je povpraševala Ana.

Pravzaprav se pa že nič več ni zavedala jasno. Vrtilo se je okrog nje. Cerkev in oltar in ljudje in glasovi: vse se je umikalo v neko daljavo in naposled zamrlo pred njeno zavestjo — — — — —

Zavedela se je v bolniški sobi. Ležala je na postelji. Poleg postelje je stala sestra usmiljenka in zdravnik. Strogo sta zrla pogleda nanjo, a vendar ne brez sočutja.

»Odpustite,« je bila prva beseda Anina, ko se je zavedela. »Ne preganjajte me; nisem nameravala huđe.«

In Ana je povedala polagoma in v presledkih, kako je prišlo in kako se je zgodilo.

Zdravnik je med tem časom odšel. Sestra prednica pa je ostala pri njej vsa ginjena in hvaležna; zakaj spoznala je v Ani dušo še čisto in nedolžno, ki bi bila morda prav nočoj zapadla grehu in pogubi . . .

»Draga moja, to je bila vaša rešitev! Kdo ve, kaj bi se bilo zgodilo nočoj, da vas ni privedel angel varuh v naše naročje.«

Ana je vsa ginjena poljubila rob na obleki sestre prednice, rekoč:

»To naj bo v znamenje kesanja, zato, ker sem tej obleki napravila nečast in sramoto.«

Kmalu potem je vstopila sestra Minka. Poslali so bili z vozom ponjo in ji naznanili dogodek.

»Ah, Minka —!«

Imela ji je povedati mnogo, mnogo. Pa ta trenotek ni mogla. Padla ji je v naročje in tekle so solze kesanja in veselja . . .

Ko sta se peljali domov, je bilo že pozno ponoči. Iz gostilen se je čula godba in petje in ples. Po cestah so se opotekali ljudje, pijani vina in greha. Izza različnih, celo ženskih mask, pa se je čul zdajpazdaj glasen in razposajen smeh . . . Bil je večer greha in posvetnosti.

Anino srce pa je bilo osramočeno, pa vendar srečno in hvaležno; zakaj ob strani sestre Minke se je čutila na varnem za nočoj in za pozneje.

Spomin na smrt.

Kako so puhle vse sveta dobrote,
kako ničemuren je lesk sveta!
Premnože zapeljajo v silne zmote,
nikomur ne nasitijo srca.

Če zdaj pomislim še, da smrt me čaka,
kako sveta zvižam bi vrjel?
Saj grobu bliža me sekunda vsaka,
kjer bom trohnoba zemlje in pepel.

Zatorej, smrt, sedaj v obraz ti gledam,
da vsaj strasti miru mi ne kale!
Tako izognem se posvetnim zmedam
in v Bogu se raduje mi srce.

O smrti hočem zdaj razmišljevat,
spomin na smrt srce upokoji.
Teža ne vzmorejo rumeni zlati,
teža kraljevo žezlo zmožno ni. —

Mogočna smrt, če resno mislim nate,
na mah uživam tihi mir srca,
ki ne bi dal ga proč za svetle zlate,
ne dal za vse, karkoli svet ima.

Br. Gervazij.

O samostanskem poklicu.

Mnoga dekleta imajo že izza mladih let neko misel in željo, ki jih vedno spremlja, da bi vstopile v samostan. Včasih se želja nekoliko zgubi, pa zopet pride z vedno večjo močjo, in blagor oni, ki temu božjemu klicu sledi, za katerega voljo rada vse zapusti. Samostanski poklic je velika milost, katero ljubi Bog po svoji volji deli ali odreče, ne da smemo vprašati, zakaj? Le srčne duše so za samostan. Brez poklica v samostan se podati, bi ne bilo prav. Taki potem tudi niso srečni. Srečni? Ali vstopi človek v samostan zato,

da bi bil srečen? So li svetni ljudje vsi srečni? So morda poročeni vsi srečni? Kdo je temu gotov? Srečen! Velike duše niti ne mislijo, da bi zaradi tega šle v samostan. Žrtvovati se hočejo, izključno le Bogu služiti, same sebe zatajevati, popolnoma se Bogu darovati. In ta žrtev, ta dar je potem zanje studenec pravega veselja in zato so prave redovne osebe resnično srečne.

Mnoge osebe se vprašujejo: smem li jaz v samostan, morda jaz, ali jaz? Stotine stavijo to vprašanje, ne da bi slutile, česa pro-

sijo. Mnogi pa nikdar ne vprašajo, ker so preveč boječi in nimajo nikogar, da bi jim vzbudil pravi poklic, kateri v njih duši spi. Radi tega naj bo odgovor na resno, življenje odločujoče vprašanje, kdo sme in mora v samostan vstopiti: Zdravi, pridni, veseli, delavni ljudje, ki imajo globok vztrajajoč nagib za samostansko življenje. Naslednje tri lastnosti so posebno potrebne, da more samostanska kandidatinja upati, da bo srečna v samostanu. Zahteva se: prava pobožnost, veselo srce in veselje do dela.

In kakor se vzgojuje ravno v Marijini družbi dekleta, ki postanejo poštene krščanske, delavne žene in matere, tako se tudi v Marijini družbi izobrazijo one lastnosti, ki so zahteva samostanskemu življenju. Zato smemo reči, da je družba tudi nekakšna predšola samostanskemu življenju. Ali se ne loči ravno iz Marijine družbe nekaj najboljših članic, da slede višjemu klicu v samostan? Marijina družba je torej tudi za one, ki bodo vstopile v samostan, nekak novicijat.

Predvsem je torej potrebna prava pobožnost, ona je zaklad, katerega nima nihče sam od sebe, dragocen dar Sv. Duha in je navadno onim podeljen, ki so iz bogaboječih družin. To je ona pobožnost, ki stori srce zmerno in voljno, da sledi božjemu glasu in izpolni božjo voljo.

K pobožnosti pa se mora pridružiti veselo srce. Otožni, mračni, nejevoljni ljudje nikakor niso sposobni za samostan. Takim je nemogoče prenesti skušnje, ki jih Bogu posvečeni stan nalađa. Ne zahteva se veden smeh; nespametni se vedno smejejo. Toda vesel izraz je treba vedno kazati, kar je lepo ogledalo srčne vesele duše. Ravno Marijina družba goji to lepo čednost, pravo veselost s tem, da pred nevarnimi zabavami brani in ohranjuje v toliko mladostnih srcih pravi dušni mir. Ona goji v družbenem življenju sestrinsko ljubezen, nalađa marsikatero žrtev in odpoved, katere svojevoljna, sebična dekleta ne marajo, ker nočejo ukloniti svoje volje. One članice, ki nimajo smisla skupnosti, katere imajo vsak opomin za razžaljenje, ki vedno čez druge tožijo, ki so pravo breme družbi, take niso za samostan. One pa, ki so se v družbi priljubile ne le s svojo modro resnobo in vernostjo, ampak tudi z ljubeznjivo veselostjo, one smejo v samostan vstopiti, ako jih Bog kliče in vabi. Tretja lastnost: veselje do dela. Kdor misli, da mu v samostanu ne bo treba delati, da bo tam zložno živel, ta gotovo nima pravega pojma. Veselje do dela je tudi en znak pravega poklica. In ravno Marijina družba pospešuje veselje do dela in vzgojuje mlade duše k

resnosti življenja; zatorej je v tem oziru nekaka predšola delavnemu redovniškemu življenju. Ako torej, ljuba Marijina hči, te tri lastnosti premisliš, imaš precej jasno sliko samostanske novinke. Seveda treba je tudi srčnosti. One, ki sicer vedno hrepene po samostanu, pa nimajo srčnosti, ne bodo dosegle svojega namena. Marsikatera se ne more ločiti od starišev, sešter, bratov. Zakaj ne verje trdno na obljubo Gospodovo: »Resnično vam povem, nikogar ni, ki bi hišo, stariše, sestro zapustil zavoljo božjega kraljestva, pa ne bi zato veliko več prejel v tem in tamkaj v večnem življenju.« (Luka 18, 28, 29.) In taka beseda ne velja samo poklicanemu, ampak tudi ostalim domačim, kajti ločitev je medsebojna in ostali zapuščajo ločenega. Da, nebeško kraljestvo silo trpi in nebesa se ne kupijo nikoli predrago.

Zanesljivo znamenje poklica je po besedah sv. Frančiška Salešk., trden in vstrajen namen, v redovniškem stanu Bogu služiti in svojo dušo rešiti. Nič posvetnega, človeškega ne sme biti v tem namenu, le Bog in dušno zveličanje bodi edini vzrok in cilj. Sklep v samostan vstopiti naj bo trden in nerazrušljiv. Duša se ne sme vstrašiti nasprotstev, ki jih hudo poželjenje v njeni notranjosti vzbudi, tudi ne odsvetovanja, s katerim jo ljudje od njenega namena odvrčajo.

Kdor meni vstopiti v samostan, ne sme danes to, jutri ono hoteti, ne se danes za samostan, jutri za svet odločiti. Vstop v samostan je važna stopinja, ki se ne sme v naglici storiti, ampak v posvetovanju z Bogom, z dušnim vodnikom, s stariši in sam s seboj. Zato je treba v ta namen tudi moliti. Vsak naj dobro premisli, ali ga Bog kliče in ima dovolj poguma za spolnjevanje dolžnosti tako zvišenega stanu; naj prevdari vzroke, ki jo nagibajo za vstop, svoj značaj, dušne in telesne moči, in se slednjič vpraša, kateri stan bi si v smrti uri želela. Kdor to duhovno lepoto razume, to veličastno prostost in čast spozna, kdor po nagibu milosti in ljubezni do Boga neporočen ostane in za Kristusa živi, oni naj to božje vabilo razume in si izvoli stan deviški! Blagor duši, ki si more reči: »Bog me kliče«, ona si je resnično najboljši del izvolila. Taka duša naj ne odlašá predolgo z izvršitvijo lepega sklepa, ampak naj posnema hitrost sv. Magdalene, ki je trenutno vse zapustila, ko se ji je reklo: »Gospod je tu in te kliče«!

DODATEK.

Temu članku dodajamo, kar smo v tem oziru prejeli iz Gorice:

V Gorici se pogrešajo kake redovnice slovenskega značaja. Niti enega ženskega reda ni, ki bi se izključno ali vsaj pretežno bržgal za slovensko mladino in njeno vzgojo. Niti enega zavoda res slovenskega! Uršulinke, Notre-Dame, Kajetanke, usmiljenke, Salezijanci: vse laško ali nemško. In če so v teh zavodih Slovenke, morajo se blaženi laščini prilagoditi. Dve tretjini slovenske Primorske nima niti enega res slovenskega vzgojnega zavoda. Edino v Tomaju so šolske sestre. In v očigled temu vse spi! Tako je, a tako bi ne smelo biti. Sicer je dosti slovenskih redovnic po samostanih v Gorici, a kaj, ko je notranja »vlada« in vzgoja samo laška ali pa nemška. Nihče se ne zgane. Kako prav bi prišle slovenske šolske sestre v Gorici!

Še nekaj: Nadavno je »Bogoljub« prinesel prav dober članek: »Učite mladino spoštovati duhovnike!« V tem oziru se mi kateheti v Gorici dosti trudimo. Čudno pa je to, da je slovenskim otrokom iz mesta mnogo težje to v glavo spraviti, kakor nemškim, ki so sicer iz »boljših« družin. Kajti, kar je Nemcev, spadajo večinoma k vojaštvu, uradništvu in železnici. In še eno dejstvo konstatiram: šolo obiskujoča mladina (zlasti deklice) iz samostanskih šol menda v tem oziru nima dosti navodila. To se splošno opazuje, da na ulici ne pozdravijo duhovnika. Želeti bi bilo, da se na to bolj pazi. Brez spoštovanja do duhovnikov verska vzgoja ne bo imela irajnih uspehov.

V Galileji in Egiptu.

(Spomini »Galilejcev«. — Piše Iv. Kogovšek.)

(Odlomek iz Galileje.)

Da smo si še bolj živo poklicali v spomin evangelijsko zgodbo, nas je povabil prijazni župnik-frančiškan, Nemec iz Salcburškega, v obednico na malico, ki se nam je kaj prilegla. Neznansko je bil gospod vesel, ko je pozdravljaj takorekoč svoje rojake. Mnogo nam je povedal o bivšem župniku p. Egidiju Geislerju, ki je o njem pisal letos tudi »Bogoljub«. Mož je bil silno delaven in je vkljub vsestranskim zaprekam od turške strani in od strani razkolnih Grkov zelo veliko dosegel. Vedno je bil dobre volje, pa tudi prekanjen, tako da je nasprotnike vedno ugnal v kozji rog. Zanimivo je, kako je zidal cerkvico sv. Jerneja. Sv. apostol Jernej je bil doma v Kani. P. Geisler bi mu bil rad postavil v vasi cerkev. Razkolniki brž našuntajo in podkupijo Turke, da pater ni dobil dovoljenja. P. Geisler se je pa kar meni nič tebi nič pripravil k zidanju. — »Kaj delate?« ga primejo Turki. »Hišo zidam,« odvrne pater. Ker so mislili, da bo res samo hiša, so ga pustili v miru. In res, v nekaj tednih je stala koncu vasi hiša, sicer nenavadno visoka z evropsko streho, a hiša je bila vendarle. Ko pa je bila dozidana, je dal postaviti pater hitro vanjo oltar in iz hiše je po blagoslovljenju postala hiša božja — cerkev sv. Jerneja. Turki in Grki so pihali jeze, p. Geisler se je pa smejal v pest. — Ko so pred nekaj leti napadli razkolniki frančiškane pri božjem grobu v Jeruzalemu in jih celo nekaj pomorili, jih je šel p. Geisler tolažit. Reveži so bili prepuščeni na milost in nemilost svojim sovražnikom in vsi obupani. Ko pa je prišel mednje p. Geisler, jih

je s svojimi dovtipi takoj spravil zopet v dobro voljo ter jim nanovo poživil zaupanje v Boga. Z novim pogumom so šli na delo in Bog je kmalu vse prav uravnal. Imenu p. Geislerja je ohranjen med katoličani v sv. deželi neumrljiv spomin.

Ne daleč od katoliške cerkve stavijo Grki svojo novo cerkev. Vas sama je zelo ubožna. Pesem »bakšiš« je zopet pela neprestano. Prav poceni smo pa dobili tu veliko prav debelih in okusnih granatnih jabolok. Kožo imajo debelo, čisto trdo; ko so zreli, je lepo rmena in rdeča. Znotraj so same peške, razdeljene v predale kakor limona, a obdane s sočnatim, kakor grozdje okusnim mesom. Videli smo tudi, kako si zunaj pred hišami prav tik poti pečejo kruh v nizkih, ilovnatih pečeh kar v pepelju.

Od Kane do genezareškega jezera je sama nepregledna ravnina, kakor velika, zapuščena njiva, obrasla s trnjem in osatom. Povsod leži polno kamenja črne barve. Imenuje se bazalt. Na tej planjavi je po ustnem izročilu nasitil Zveličar 5000 mož; tu nekje kažejo kraj, kjer so Jezusovi učenci smukali klasje in jedli zrnje, a so se farizeji nad tem spodtikali, češ, da je sobota. Na levi strani poti se dviga grič z imenom Korun Hattin (rogova Hattinska). Pravijo, da je na vrhu stala nekaj krščanska cerkev. Kristjani pravijo temu hribu »gora osmerih blagrov« (Djebel Tuba). Tu je imel Kristus svojo znamenito »pridigo na gori«, ki je v njej priporočal osmere zveličanske čednosti.

Na tem kraju se je l. 1187. odločila usoda sv. dežele. Dne 3. julija tega leta je premagal

pri tej gori turški sultan Saladin krščansko vojsko in zopet vzel vso deželo kristjanom.

Proti severu se vidijo visoke gore, južni odrastki Libanona. Imenujejo se Neftali, po nek-

danjem izraelskem rodu. Visoko gori stoji precej veliko mesto Safed. Zdaj smo razumeli Gospodove besede o »mestu na gori«, ki se ne more skriti.

Novice iz Svete dežele.

Italijansko-turška vojska in Sveta dežela. V prav nevarnem položaju so kristjani v Palestini vsled te vojske. Malo je manjkalo, pa bi se bili ponovili krvavi prizori, ki jih je videl Libanon in Damask leta 1860. »Torej to je sad vaše moderne evropske omike!« je v skrajnem ogorčenju rekel mohamedanski šejk ali župan frančiškanu, s katerim se je vozil v vlaku iz Jafe v Jeruzalem. Razburjenje med mohamedani v Sveti deželi je veliko, ž njim pa tudi nevarnost za kristjane sploh, Italijane še posebej. Dne 30. septembra 1911 je italijanski poštni urad prenehal, zastava in grb sta izginila. Dne 4. oktobra je italijanski konzul z družino zapustil Jeruzalem. — V Jafi se je 14. oktobra 1911 pripravljalo klanje kristjanov. Mohamedanski zarotniki so že sklenili, kako si bodo porazdelili krščanska posestva, poklali moške in ugrabili ženske. Neki mohamedan pošteni pa je naklep izdal kristjanom. Evropski konzuli gredo še tisto noč h kajmakamu (poglavarju) in mu odločno povedo, da če on ne bo odredil varstvenih priprav v zaščito življenja in imetja kristjanov, bodo oni zahtevali od svojih držav vojnih ladij. Kajmakam se zaveže, da bo vse potrebno ukrenil, in res dobi vojaštvo na pomoč iz Jeruzalema. — V Kani na Galilejskem so mohamedani že dejansko začeli napadati kristjane in jim groziti s smrtjo. — V mestu Ramle pri Jafi (stara Arimateja) so kristjani dne 3. novembra 1911 pribežali pred preganjavci v frančiškanski samostan in prebili v njem v smrtnem strahu tri dni do 6. novembra. Zunaj pa je razdraženo mohamedansko občinstvo zasmehovalo na nedopustljiv način sv. križ in grozilo samostanu in njegovim prebivavcem s smrtjo. — Ni čuda, da so mohamedani razburjeni: italijansko ravnanje v Tripolisu je vse prej nego krščansko.

Moderne naprave v Jeruzalemu. Turška vlada je dovolila, da se po mestu vpelje elek-

trična razsvetljava, električna železnica in telefon. Delo je prevzelo neko američansko podjetje. Tudi Betlehem in Jafa dobita električno železnico in razsvetljava. Štiri električne proge bodo vodile iz Jeruzalema, namreč: od jafskih vrat v Betlehem, potem k sv. Janezu v puščavo, dalje od francoskega gostišča skozi judovsko kolonijo proti Šnelerjevi sirotišnici, ki je ravno takrat pogorela, ko smo bili Slovenci v sv. deželi. Četrta proga pa bo od francoskega gostišča mimo damaških vrat pod Oljsko goro.

Goreč romar. Lansko leto je prišel v Jeruzalem neki salezijanec iz Španije, oblečen takokakor navadno slikajo romarje prejšnjih stoletij (n. pr. sv. Roka). Vso pot je prehodil peš, vsled neke obljube. Denarja ni imel pri sebi, živež sr je izprosil potoma. Prišel je skozi Cariograd v Malo Azijo, odtod ob morskem obrežju Sirije in Palestine v Jeruzalem. Potoval je devet mescev. Leta 1869. je 68 letni Jožef Merö iz Baja na Ogrskem tudi peš prišel v Jeruzalem (izvzemši morskovožnjo iz Trsta v Jafu). Večino pota je na svojih ramenih nesel križ, poldruhi meter visok iz primerno debelega hrastovega lesa. Križ stoji sedaj v votlini Jezusovega krvavega potu v vrtu Getzemani. To je bila spokorna pot, če opravljena v duhu pokore!

III. izkaz miloščine udov armade sv. križa.

Ana Mihelič, Ljubljana 103 K; Jera Kalan, Cerklje pri Kranju 59 K 20 vin.; Urša Hrovat, Ledča vas 8 K; Udje iz Artič 4 K 80 vin.; Cecilija Anžur, Vevče 16 K; Marija Bukovec, Topoli 13 K 50 vin.; Marija Bajt, Cerkno 13 K; Jakob Čemažar, župnik, Koper, 5 K 40 vin.; Neža Križmar, Ljubljana 53 K; Jožef Rogelj, kaplan, Kostanjevica, 13 K 20 vin.; Florijan Rachle, Celje 12 K; Jera Štibernik, Dobrunje 23 K; Posamezni udje 10 K 60 vin.

Smrt sv. Jožefa.

Šola krščanske omike.

(Dalje.)

Sklep prve vadbe je dober. Oglasilo se je sedem sotrudnikov: M. M., št. Peter; A. D., Loka; U. H., Gradišče; J. B. in H. Č., št. Jurij ob Taboru, in dva brez podpisa. Vsi ti so vprašanja rešili prav.

Namen te prve vadbe in še nekaterih sledečih je ta, da dobro spoznamo svoje sovražnike, njihovo hudobijo, zvižajo, predrznost in moč; da spoznamo njihovo orožje, način bojevanja in napadanja.

Danes imamo opraviti s satanom, ki je naš najhujši nasprotnik in skrivni vodja vseh naših sovražnikov.

Kaj uči sv. Cerkev o hudobnih duhovih? — Hudobni duhovi so bili ustvarjeni od Boža dobri; so imeli lepe naravne lastnosti in milost božjo za dobra dela. Postavil jih je Bog na poskušnjo, kakor Adama in Evo v raj. En del angelov je to poskušnjo dobro prestal, ti so zdaj dobri angeli v nebesih; drugi angeli te poskušnje niso dobro opravili; grešili so z nepokorščino zoper Boga. Za grehom je prišla kazen: puntarske angele je Bog izločil od dobrih, jih pahnil od sebe iz nebes v pekel. Ti so hudobni angeli ali hudiči.

Do sodnega dne, ko bodo grešniki s hudobnimi duhovi skup obsojeni v pekel, smejo ti duhovi vsaj deloma bivati zunaj pekla v ozračju zemlje ter imajo po božjem dopuščanju še nekaj oblasti nad človekom in nad naravo.

Svoje velike naravne zmožnosti uporabljajo le v to, da ljudem škodo delajo in Božu čast kradejo. Po grehu prvih staršev je dobil satan oblast nad ljudmi in je držal ves človeški rod v sužnosti, dokler nas ni Kristus odrešil s svojo smrtjo na križu.

S tem pa ta boj s satanom še ni končan za nas, ker mora vsak človek sam zase ta boj izvajati, kakor ga je Kristus za ves svet. Zmaga nam pa je zagotovljena že naprej; ker je Bog z nami, kdo bo zoper nas? Zato pravi apostol: »Vse premorem v njem, ki me krepča«, torej tudi satana premagam.

Vojskovati se moramo pravilno in postavno, ker le tisti bo kronan, ki se bo postavno vojskoval, nam zatrjuje sv. Pavel.

Po tem kratkem uvodu rešimo vprašanje te vadbe.

1. Sv. pismo primerja satana levu in kači, da s tem označi način zalezovanja in napadanja od strani hudobnega duha. Mogočen je, divji je in silovit v svojih napadih kakor lev; pa zna se tudi pritajiti, spremeni se v angela luči, rabi zvižaje, laži in goljufije, da človeka zapelje v greh in nesrečo.

2. Mnogovrstni so napadi od strani satana na človeka. Napada hudič našo dušo, pravimo, da nas izkuša. Skušnjave so raznotere. Noben človek ni varen pred njimi. Celo Zveličarja samega se je lotil v puščavi hudobni duh, kakor beremo v evangeliju. Izkušal in premagal je Juda izdajalca; izkušal Petra in druge apostole, kar vemo iz besed Gospodovih pri zadnji večerji: »Satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico . . .« V življenju svetnikov božjih beremo, da so imeli veliko prestajati od skušnjav hudičevih.

Telo človekovo je tudi izpostavljeno napadom od strani hudobnega duha. Razne bolezni, nesreče in celo smrt so nasledki takih napadov. Jobovo trpljenje, nasilna smrt sedmerih mož Tobijeve žene, smrt prvorojencev v Egiptu. Enake zglede beremo v življenju svetnikov in svetnic.

Ker ima hudič tudi še nekaj oblasti nad naravo in stvarmi, nam more tudi na blagu škodovati in razne nesreče v zraku, v vodi in v zemlji napraviti.

3. Obsedenci so tisti ljudje, katerih telo in telesne zmožnosti vzame v posest hudič, tako da rabi njegove ude za razne opravke, jezik za govorico. Višjih dušnih zmožnosti ne more naravnost posesti, zato ostane človeku um in pamet ter prosta volja, vendar ovira satan človeka, da ne more svobodno dobro delati. V takem človeku sta dve osebi, ki ima vsaka svoje delovanje. Nekateri ljudi hudič stalno poseduje, drugim pa samo večasih sitnosti dela bolj zunaj na telesu. Sv. pismo in cerkvena zgodovina nam spričujeta, da so bili vedno obsedeni ljudje na svetu.

Druge vadba.

Ko smo spoznali, da smo v neprestanem boju s satanom, moramo še nadalje premisliti, česa nam je treba za srečno zmago. Zato odgovorite na tale vprašanja:

1. Kje ima satan zunaj pekla svoje glavne tabore in kod se kaže najbolj njegovo hudobno početje?

2. Satan se rad veže s hudobnimi ljudmi, ki mu pomagajo pri njegovih delih. Zato je dobro vedeti, kateri so navadni znaki na ljudeh, ki sloje v satanovi službi?

3. Kateri je prvi in glavni namen satanov in njegovih hlapcev v tem boju?

Preberite »Zgodbe sv. pisma« nove zaveze str. 972 v pismu do Efežanov. Pokažite na osebi kralja Heroda in izdajalca Juda Iškarijota te znake satanove službe.

Rim in Dunaj.

Ker se od več strani izraža želja, da bi letos rimsko romanje zaradi tega izostalo, ker bo treba iti na Dunaj k evharističnemu kongresu, zato bo romanje v Rim za letos izostalo ter se preloži na prihodnje leto. Sicer se jih je za romanje priglasilo že precej, in kakor se sliši, mnogim, ki so namerali tja, to ne bo všeč, pa vsem se ne more po volji napraviti. Da je dvojno daljše romanje v enem letu malo veliko za naše razmere, temu se ne dá ugovarjati. Na to se je tudi že prej mislilo, in dolgo se je vagalo, ali bi vendar le šli, ali bi opustili; zato se tudi niso pravočasno priprave izvršile. Šele zadnji dan, preden se je 2. številka »Bogoljuba« razposlala, se je prevagalo na tisto stran, da vendar le pojdemo. Razlogov za to je bilo več: 1. Ker je bilo romanje v Rim določeno za letos že davno, ko še nismo vedeli, da bo to leto evharistični shod na Dunaju. 2. Ker so sveti

oče sami izrekli željo, da naj bi letos verniki v Rim prihajali. 3. Prigovarjanje onih, ki se želé udeležiti. 4. Želja in volja merodajnih krogov. — Ker se pa zdaj slišijo nasprotni glasovi, se pripravljavni odbor tem utemeljenim razlogom rad ukloni, in zato prosimo one, ki so želeli iti, da naj potrpijo za eno leto. Onim, ki so že vplačali, se lahko svota — po odbitih stroških — nazaj pošlje, ali še bolj modro bo, — če so zadovoljni — da se naloži v hranilnico, tako da bodo obresti njim tekle in se jim bodo prihodnje leto razdelile. Tudi lahko že zdaj naznanimo, da bo vožnja malo cenejša, kakor je bilo naznanjeno, ker smo šele pred kratkim dobili prave podatke od železničnega ravnateljstva z Laškega. Zato se bo za to svoto lahko še kaj navrglo.

Torej bomo pa letos vso svojo pozornost obrnili evharističnemu shodu na Dunaju. In o tem shodu kaj več ob drugi priliki.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Katoliška hierarhija. Kardinalski zbor ima zdaj 64 članov. Dekan svetega kolegija, kardinal Oreglia, je prejel škrlat še za časa Pija IX., čez leto bo že praznoval lahko 40letnico kardinalske časti. Po letih je pa najstarejši kardinal Capece-latro; star je 88 let. Benjamin med kardinali je pa državni tajnik kardinal Mery del Val, ki je šele v 47. letu. — Škofov — pravih in naslovnih — je v katoliški Cerkvi rimskega obreda 996.

Papežev nuncij na Dunaju, msgr. Bavona je umrl po kratki bolezni od kapi zadet, dne 20. januarja. Ker je bil šele malo časa na Dunaju — njegov prednik Granito di Belmonte je bil v zadnjem konzistoriju imenovan za kardinala — se o njem ni mnogo čulo, ne pisalo. Pravijo pa, da je užival veliko zaupanje vseh vodilnih krogov na Dunaju.

Novi zastopnik svete stolice na Dunaju. Kot naslednik † nuncija msgr. Bavona je imenovan msgr. Scapinelli. Star je 50 let, je plemenitaške italijanske rodovine; ljubezniv in delaven mož. Hvalijo ga kot zelo nadarjenega diplomata.

† **Dr. Alfred Ebenhoch.** Če se v našem listu spominjamo tega moža, ki je zatisnil za vselej oči dne 31. januarja t. l., storimo zato, ker je bil

vnet katoličan ter zvest tovariš pokojnega dr. Luegerja v boju za krščanska načela. Dosegel je čast ministra na Dunaju, a nikdar ni zatajil svojega katoliškega prepričanja. Izpolnjeval je svoje verske dolžnosti tudi kot cesarski minister ter bil pravičen tudi Slovanom. Odlikoval se je pa tudi kot časnikar in pesnik. Bog daj veliko takih mož!

Deset komisij (odborov) je postavil dunajski kardinal dr. Nagl, da bodo vse potrebno uredile in pripravile za bodoči evharistični kongres. Predsedniki odborov so povečini kanoniki stolne cerkve sv. Štefana, da se ložje posvetujejo tudi med seboj. Iz imen teh komisij je razvidno tudi opravilo posameznih odbornikov: 1. Osrednja pisarna. 2. Liturgika (obredi pri slavnostih). 3. Olepšava. 4. Finance (stroški in dohodki). 5. Sprejem. 6. Časopisi. 7. Govorniki. 8. Promet. 9. Umetnost. 10. Ženski odbor.

Jubilej miru. Leta 313. je bil izdal cesar Konstantin v Milanu ukaz, ki je bil po njem zagotovljen mir in svoboda katoliški Cerkvi ter so bile vrnjene verskim občinam vse cerkve in cerkveno imetje. Potoki krščanske krvi so tekli tekom 10 velikih preganjanj, leta 313. pa je zasijala svoboda med katoliškimi kristjani. Leta 1913. bo že

16 sto let, odkar je izšel Konstantinov ukaz. V današnjem času, ko se za vse proglašajo svoboda, samo za katoliško Cerkev suženjstvo, je ta 16. stoletnica tem večjega pomena. Vsa katoliška Cerkev bo ta spomin slovesno praznovala. Sv. oče Pij X. so to namero radevolje odobrili ter potrdili odbor, ki se je v to svrhu v Rimu sestavil.

Lurška božja pot. Romanje v Lurd ima vedno večjo privlačno moč. Lani je bilo zopet prirejenih precej več romarskih vlakov, nego prejšnje leto (424; 352 pa leta 1910.), dasi so bile razne ovire radi pojavljajoče se kolere. Francoskih romarskih vlakov je bilo 307, belgijskih 38, španskih 23, nemških 19, 7 avstrijskih itd. Svetih obhajil se je podelilo 770.000, svetih maš je pa bilo 62.800. Vredno je vedeti, kako se osobito zdravniki zanimljejo za čudežna ozdravljenja. Lani (1911) je sodelovalo v pisarni za preiskavanje bolnikov nič manj kot 534 zdravnikov; med njimi je bilo 158 inozemcev in 40 visokošolskih profesorjev ter primarijev.

Katoliški centrum na Bavarskem si je pri zadnjih deželnozborskih volitvah priboril zopet lepo zmago nad vsemi nasprotniki, ki so se bili zarotili, da morajo vreči katoliške poslance. Liberalno ministrstvo je odstopilo.

Za dobrodelne namene in povzdigo omike je daroval zagrebški nadškof dr. Posilović hrvatskemu ljudstvu 1,600.000 kron.

Zlato mašo je obhajal ameriški nadškof Ireland v št. Pavlu v Minesoti. V istem okraju deluje slavljenelec kot duhovnik, škof in nadškof že 50 let. Ko je nastopil, je bil ta kraj še pust in neobdelan; danes pa šteje 600.000 katoličanov, ki jim pastiruje tisoč duhovnikov. Prejšnji predsednik Roosevelt je nadškofu osebno častital, predsednik Taft pa je poslal ob zlati maši častilno brzojavko.

Jezuitski koleg v št. Andražu na Koroškem se je iz raznih vzrokov opustil in preselil v Lainz pri Dunaju. V št. Andražu je ostalo samo nekaj patrov. Posestvo, ki je delalo predstojništvu mnogo preglavic, je prešlo kupčijskim potom v last graščine Kollegg. Za Koroško, osobito za lavantinsko dolino, je to velika izguba. V dušnem oziru so bili jezuitje velika pomoč in dobrotja za ondotno ljudstvo.

Društvo sv. Ignacija. Na Dunaju so ustanovili dne 1. decembra lani posebno društvo z imenom »Društvo sv. Ignacija«, ki ima zelo času primeren namen: Preskrbeti raznim stanovom duhovne vaje ali eksercicije. Prvi tak zavod bodo jeli v kratkem zidati.

Verski boj na Portugalskem se nadaljuje. Svobodomiselnja vlada je izgnala patriarha v Lizboni msgra Mendez-Belo, in štiri škofe, ker niso hoteli pritrdati ločitveni postavi. Ko se je izvedelo, da namerava vlada pregnati starčka patri-

arha, je došlo gotovo do 10.000 ljudi, ki so mu izražali sočutje.

In omikana Evropa molči! Okrog 4000 monarhistov in duhovnikov je točasno zaprtih na Portugalskem, kjer sedanja strahovlada frama-sonskih prekucuhov vsako pravo z nogami tepta. Najmanjša stvar jim je povod, da spravijo pod ključ osebe, ki ž njimi ne trobijo. Cele mesce čakajo tisti, ki so zaprti, da bi jih zaslišali, mnogokrat še ne izvedo, zakaj so sploh prišli v ječo, oziroma v preiskovalni zapor. Obsojajo jih kar skupno na stotine. Pred časom so prijeli občje spoštovanega beneficiata pri stolnici v Lizboni, po imenu Avelino di Figueredo, ker ni razpustil katoliškega delavskega društva. Ravnatelj zaporo, notoričen framason, je poiskal za duhovnega »uporneža« najslabšo celico, neko vlažno podzemsko temnico. V dušljivem zraku je stal duhovnik v mlaki, naslonjen na vlažen zid, kajti pohoštvu ni bilo nobenega, tri dni, dokler se ga ni usmilil ječar, ki je spoznal v duhovniku svojega nekdanjega dobrotnika, ter mu odkazal človeku dostojno celico. Kljub pritožbi na justičnega ministra se nahaja ta duhovnik že deset mescev v zaporu, ne da bi bil količkaj zaslišan.

Kina. Misijonsko delo je zdaj zelo ovirano, ko divja v državi revolucija. Mnogo misijonskih naprav je pokončanih, kajti po eni strani divjajo revolucionarji, po drugi besne vladne čete. Kineški duhovniki, t. j. taki, ki so domačini, so morali iti med vojake. Duhovnikov-rojakov je pa točasno že 631.

Lep prizor se je nudil vernikom v cerkvi sv. Pavla v Vašingtonu. 60 indijanskih glavarjev, ki so se mudili v mestu radi organizacije Indijancev, je prišlo v cerkev k službi božji. Cerkev jim je bila tuja, duhovnik tudi — toda ni jim bila tuja sv. maša, kajti vsi so bili katoličani. Indijanci v Ameriki so namreč dobro preskrbljeni z misijoni.

Zrtev obrekovanja. Na Italijanskem je bil pred dvema letoma obsojen katoliški duhovnik Don Riva na 16 let ječe, ker ga je obrekovala neka deklina. Zdaj je pa priznala, da je to storila vsled tega, ker so jo drugi našuntali. Nedolžni duhovnik je bil dve leti v ječi.

Po domovini.

Škofje ilirske provincije so poslali svoji duhovščini pastirsko pismo; v njem priporočajo med drugim, krščansko-socialno organizacijo, mladeniške družbe, skrb za izseljence i. dr.; obenem pa dajejo navodila za modro in vneto pastirovanje tudi duhovnikom samim. Podpisani so vsi škofje cele provincije: Knezoškof goriški in ljubljanski, škof tržaški, krški in poreški.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji: Č. g. Anton Kreč, kaplan v Kranjski gori, je premeščen v št. Jurij pri Kranju.

Umrla je 16. januarja v Mekinjah pri Kamniku uršulinka Regina Trškan, sestra kaplana g. Stefana Trškan.

Ad limina. Prvikrat je šel dr. Andrej Karlin kot tržaško-koprski škof koncem januarja v Rim, da se pokloni poglavarju sv. Cerkve in da sporoča o stanju svoje škofije v verstvenem oziru. V avdienci pri sv. očetu Piju X. je bil sprejet dne 25. januarja.

Imenovanje. Za kanonika tržaškega kapitlja je imenoval cesar dekana na Opčinah č. g. Ivana Slavca.

† **Župnik Zalokar** je umrl 18. januarja pri sv. Barbari v Bridgeville v Ameriki. Rojen je bil v Gorjah ter v Ljubljani posvečen za mašnika. L. 1888. je odšel v Ameriko, a je od tam še vedno podpiral razne dobrodelne naprave v domovini. R. i. p.!

Novе orgle v ljubljanski stolnici so dovršene. Po ceni soditi so te orgle najpopolnejše; najboljše in najmodernejše na Kranjskem. Vodja stolnega pevskega zbora bo lahko izkazoval na njih svojo spretnost. Blagoslovljene so bile slovesno dne 11. februarja. V sredo večer nato so pa ljubljanski in drugi veččaki in stolni cerkveni zbor priredili cerkvi primerno preizkušnjo, nekaj cerkveni koncert; izvedenci so priznali, da so nove orgle delo prve vrste. Cerkev je bila natlačeno polna.

Duhovne vaje za dekleta pri sv. Jožefu nad Celjem se začno v ponedeljek 29. aprila ob 6. uri zvečer.

Primorsko. Duhovniške vesti. Preč. g. Alojzij Matelič, župni upravitelj v Breginju, je imenovan za župnika v Volčah. — V Lomu je umrl tamošnji kurat preč. g. Josip Ferfolja. Naj v miru počiva! — V Nemškem Rutu so se vršile duhovne vaje od 2. do 5. svečana. Obhajil je bilo okoli 450. Ob isti priliki, 2. svečana, je bil blagoslovljen 110 cm visoki, prekrasni kip Brezmadežne. Priglasilo se je in vstopilo tudi 32 deklic v Marijino družbo. S tem se bo ples jako omejil. Sicer je pa tamošnja mladina ta predpust od te neumne razvade zelo odnehala. G. misijonar je radi tega javno pohvalil mladeniče v cerkvi. Dal Bog, da bi sploh povsod po Goriškem prenehali ali se vsaj skrajno omejili! Nudite mladini pošteno, izobraževalno in srce blažilno zabavo in pošteno veselje! — Katoliško izobraževalno društvo v Mirnem je uprizorilo v božičnem času lepo igro »Mesijev sovražnik«. Igra se je ponovila tudi v Gorici v »Centralu«. Dasi težka sama na sebi, so jo vendar dobro pogodili igralci, četrta večinoma delavci. — Družba sv. Rafaela se je ustanovila v zadnjem času tudi v Gorici.

Iz Tržiča. Leto 1911. ni bilo za versko in cerkveno življenje v naši župniji brez pomena. Samo nekaj malih podatkov hočem podati. Naša župna cerkev se je vsa prenovila. Preslikala se

je z ornamentalno slikarijo, ki jo je izvršil slikarski mojster g. Petek iz Ljubljane. Napravila so se barvana okna, za katera so prispevale posamezne družine, Marijina dekliška družba in društvo sv. Jožefa. Okna je izgotovil v splošno zadovoljnost g. Tušek iz Ljubljane. Oltarje in svetnike je prenovil g. Čadež iz Dupelj, prezbiterij je popravil g. Bradaška iz Kranja in vidimo sedaj slikarije kakor v prvotnem stanju pred sto leti. Krasno je to delo slavnoznanega slikarja Lajerja. — Cerkev je dobila nove, lične jaslice, do katerih imajo zlasti otroci svoje posebno veselje. Blizu 50 električnih žarnic razsvetljuje cerkev. — Tudi versko življenje se je povzdignilo. Vsako nedeljo se zbira po nauku ljudstvo k uri molitve. 31.000 sv. obhajil je bilo v minolem letu, zlasti mladina kaj rada pristopa k mizi Gospodovi. — Marijina dekliška družba narašča, družba treznosti napreduje, dobili smo že brezalkoholni oddelek v gostilni na Skali. — Prvo nedeljo v adventu smo ustanovili tretji red, ki šteje že nad 140 članov in ki se bo s pomočjo božjo še pomnožil, ker se vedno novi oglašajo za sprejem. Katoliško časopisje se širi. Vsako nedeljo se proda do 160 iztisov »Slovenca«, »Domoljubov« je v tiri nad 100, »Bogoljubov« tudi nad 100, 200 »Glasnikov našsv. Srca Jezusovega« in precejšnje število »Gorenjca«. Dal Bog, da bi tudi leto 1912. bilo plodonosno v verskem oziru!

Škocijan v Podjuni. Misijon, kateri se je vršil pri nas od 20. do 26. decembra, t. j. od srede pred dnevom sv. Tomaža do praznika sv. Stefana, je uspel nad vse pričakovanje dobro. Od vseh strani okolice Škocijana, zlasti pa iz župnije same, so dohajali poslušalci. Vsi stanovi so se častno izkazali. Misijon sta vodila čč. gg. o. Klement Grampovčan in o. Emilijan Dogan, frančiškana s Svete Gore pri Gorici. Vsi govori so bili zelo dobro obiskani. Obhajanih je bilo 1645 vernikov, število, ki prekaša število župljanov za 143. Do vrhunca je priklopelo navdušenje našega dobrega ljudstva na dan sv. Stefana popoldne pri sklepni pridigi v čast presv. Rešnjemu Telesu. Nato se je še vršila slovesna procesija z Najsvetejšim, katere se je udeležilo okoli 1200 ljudi, med njimi do 500 moštva, na kar je mil. g. prošt iz Dobrlevasi, Matija Randl, ki je v prijetno iznenadenje vsega ljudstva pristoval sklepni slovesnosti, z zahvalno pesmijo »Te Deum« dovršil misijon. Prihodnji dan zjutraj je bila še pridiga o vernih dušah v vica in več svetih maš.

V Lokavcu na Goriškem se je zgradila lepa kapela lurške Matere božje. Dne 11. februarja t. l. se je blagoslovila. Krasen je bil sprevod k novemu svetišču. Dekleta Marijine družbe so nesle kip med lepim petjem do lepo okrašene kapele. Potem se je kip postavil na pripravljeni prostor. Dekleta so zapela lepo pozdravno pe-

sem Brezmadežni, prečastiti gospod vikar Henrik Černigoj so napravili krasen govor, neka Marijina hčerka je pa deklamirala Mariji zloženo pesem, v kateri je posvetila celo vas brezmadežni Devici.

Iz Beljaka. Odkar se obhaja mesečno zborovanje III. reda sv. Frančiška tako slavnostno, leži na družini sv. Frančiška v Beljaku nek poseben božji blagoslov. Zadnji sprejem novih udov in obljuba novincev, ki se je vršila na dan sv. Silvestra, je bila posebno sijajna in slavnostna. Sprejelo se je kakih 40 novincev, med njimi ugledni možje in en g. župnik. Nagovor za slovenske ude je bil slovenski, kar je za nas Beljačane bilo posebno veselje. — Ker je zanimanje za III. red postalo tako živahno, se bo vršila prihodnja slavnost sprejema na cvetno nedeljo, na katero ste povabljeni vsi, ki hrepenite po krščanski popolnosti, ki ljubite našo mater sveto katoliško Cerkev. Dolžnosti tretjerednika so skromne, milosti in odpustki pa veliki. Slavnost se vrši v frančiškanski cerkvi v Beljaku po sv. blagoslovu ob dveh popoldne. N. K.

Književnost.

Naznanilo. Za bratovščino presv. Srca Jezusovega so ravnokar izšle nove sprejemnice. Že njih oblika je zelo lična in primerna, ker se dajo v tej velikosti kakor podobica shraniti v molitveniku. Posebno pa bodo vsakemu ugajale zato, ker je tu na kratko, na štirih straneh, tako jasno in mikavno razloženo, kolikega pomena je ta bratovščina za praktično krščansko življenje in kolike koristi imajo od nje ne le posamezniki, temveč tudi cele župnije. — Naj bi te lične nove sprejemnice dobili v roke tudi vsi dosedanji udje; saj iz prejšnjih sprejemnic ni bilo mogoče dobiti pravega pojma o namenu in pomenu te lepe bratovščine! — Dobé se v prodajalni Katoliškega tiskovnega društva (prej Ničman) in v cerkvi presv. Srca Jezusovega v Ljubljani. Stane sto sprejemnic le dve kroni.

P. Angelik Hribar: Postni in velikonočni napevi za mešani zbor so pravkar v zalogi »Katoliške Bukvarne« v Ljubljani v drugem natisu izšli. — Te pesmi našega priljubljenega skladatelja so bile že več let popolnoma razprodane. Na vsestranske želje jih je »Katoliška Bukvarna« zopet izdala, kar je gotovo ustrezno vsem našim cerkvenim zborom, ki bodo brezdvomno v obilnem številu segli po njih, jih marljivo gojili in proizvajali v postnem in velikonočnem času. Partitura stane 2 K; glasovi so pa po 50 vinarjev.

Za naše odre na deželi. Pred kratkim je izšel 18. in 19. zvezek znane »Zbirke ljudskih iger«. Cena 1 K 60 vin. Obsega štiri igre za moške in dve za ženske vloge. — Posebnost tega zvezka je, da vsebuje tri protialko-

holne igre, ki so zelo velikega vzgojnega pomena za ljudstvo. Tu stoji na prvem mestu »Dekla božja«, izvirna štiridejanska zaloigra od dr. L. Lenarda, ki se je igrala na »Ljudskem odrju« v Ljubljani in dosegla velik uspeh. »Dekla božja« je pretresljiva slika bede, ki jo alkohol povzroča in izraža misel: Dókler bo pijanska strast vladala, bo ženska mučenica! — Drama »Rešitelj« slika boj učitelja proti krčmarju, ki je spravil veliko kmetov na rob propada. Učitelj zmaga in s tem se vrnejo treznost, izobrazba, mir, zadovoljnost in krščansko življenje v faro. — Proti pijanstvu je naperjen tudi enodejanski igrokaz »Pijavka«. — Krasna izvirna igra »Junaške Blejke« pa predstavlja zgodovinski dogodek, ko so blejska dekleta leta 1813. branile blejski otok pred Francozi, ki so hoteli oropati cerkev. — »Skriven zaklad« je šaljiva igra, ki opisuje kmeta, kateri je iskal v svoji kleti zaklad, a sta ga dva »strokovnjaka« v zasledovanju zakladov pošteno osleparila. Ta igra bo vzbujala povsodi pristrčen smeh. Dodejana je burka »Kmet in avtomat«. — Zvezek se naroči v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani. Naše deželске odre, ki se tako lepo razvijajo, opozarjamo na to zbirko, ki obsega same dobre, ljudske in poučne igre.

Requiem cum Libera. Ostalo mi je še okoli 60 eksemplarov skladbe »Requiem cum Libera« za 1 glas s spremljevanjem orgelj. Skladba je v »e-molu«, a obseg glasu samo ena oktava. Ta maša je namenjena posebno gospodom učiteljem, pa je zato tudi tako zložena, da se lahko igra na malih vaških orgljah. To skladbo priporočuje posebno to, da je že drugo izdanje pri kraju. Cena 1 K. Dobi se: Franjevački samostan, Zagreb, Kaptol 9.

V molitev se priporočajo:

Dva bolna zakonska iz K. pri S. — Neka Marijina hči v velikem mestu priporoča sebe in svoje žalostne ter obupane starše. — Neka druga Marijina hči za zmago v hudih skušnjavah. — Neki že eno leto bolehen bogoslovec. — Vsi našim molitvam priporočeni. — N., jeruzalemska romarica, prosi, naj bi hoteli ž njo vred tudi drugi vneti častivci sv. Rešnjega Telesa vsak četrtek darovati sv. obhajilo v ta namen, da bi katoličani dobili nazaj v svojo last prostor zadnje večerje, ki ga imajo zdaj v oblasti Turki.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: N. Judnič iz Kota pri Semiču. — Kat. Kalan iz Selc. — T. Kolar v Marenbergu. — Fr. Kramar iz Matene. — A. Kovačič, Norički vrh. — A. Lekšan iz Trsta. M. Skale iz Vojnika. — M. M. z Vrhnike.

Čolnič tvojega življenja.

(Govoril na shodu Marijinih družb radovljiške dekanije 16. avgusta na blejskem otoku župnik Fr. Bleiweis.)

Kopica mladih veselih ljudi je bila še da-
leč od obrežja v čolnu, ko jih je jela obdajati
tema. Ker se je nebo pooblačilo, je bila danes
noč bolj pridna, hočem reči: bolj zgodna
je bila; pa tudi bolj črna, plašna kakor sicer.
Le bliskov svit je temo večkrat za hip pre-
trgal, da je bila potem še bolj občutna; veter,
ki je prej rahlo pihljaj, je vedno bolj močno
vlekel, tulil, razsajal. Čolnar je napel vse
moči, da brž privesla v varno пристanišče.
Poprej tako živahni prebivavci tiste ladje so
plahi utihnili. Pač je kdo zašepetal: »Prav-
nič ne vidim, kam se peljemo.« Utrujeni veslar
je pa kratko odgovoril: »Boste kmalu vi-
deli, kam.« »Oče veslar,« reče eden bolj
boječih, »kam pa, če se prekucnemo?« —
»Potem — potem pa ali visoko gori ali nizko
doli, kakršen »pos« ima kdo s seboj. Saj
veste, da posvečujoča milost je potni list za
nebesa, smrtni greh pa za pekel.« — Vsi so
postali še bolj resni. Sklenili so, da noči ne
bodo nikdar več čakali na ladji.

Kakor prijazno je v čolnu ob mirnem
solnčnem dnevu, tako plašno je v njem ob
nemirni noči.

Slovensko dekle, kako je pa s čolničem
tvojega življenja? Morda mu ljubka svetloba
pridno pošilja prijazne žarke za strežnike, ali
mu pa le prevečkrat sovražna noč kruto na-
gaja? Kako?

Zdi se mi, da srečna dekleta, ki so se
Mariji posvetile, veslajo kakor podnevu do-
kaj mirno proti rajski domovini; čolnič dru-
gih deklet je pa veliko bolj izpostavljen pre-
teči pogubi; godi se mu kakor ladji sredi
besnečih valov ob temni noči. — Zato pra-

vim: Srečna ti, ki v družbi si!

Predočiva si danes veseli tek tvojega
čolniča!

1. Najprej preglejva pristanišča, v kate-
rih je že bil.

2. Potem pa še tista, v katera mu je še
priti.

Pred ne veliko leti je začel tvoj čolnič
plavati. Tvoji prvi ljubitelji so poskrbeli, da
je koj v začetku plul v pristanišče
nebeškega Očeta. Valčki tamkajšnje
vode imajo čudovito moč. Kako prav, da so
pljusknili nekoliko ob tvojo mlado glavico.
Saj so te storili tako lepo, da si bila všeč
samemu Stvarniku. Kar zavzel se je in vzklik-
nil: »Ta je moja ljuba hči, nad katero imam
svoje veselje.« Za spomin je dal tvojemu
čolnu rajsko belo zastavo, tebi pa enega svo-
jih svetlih nebeških knezov za soveslarja,
spremljevalca in variha. Tvoji starši so rekli,
da ga imenuj angela variha. Kaj dobro si se
imela tiste zlate čase. Tvoji domači so veseli
gledali nate, ki si v mirnem čolnu vsa čista
velikokrat povzdignila nedolžni ročici proti
nebesom in izgovorila sladke besede: »Oče
naš, kateri si v nebesih.« Tako je bilo, bilo . . .

Žal, da tu na svetu nobeno morje, nobeno
jezero ne uživa trajnega miru. Pridejo viharne
ure, ko se oba penita, kakor da bi se jih pola-
stila najsilnejša jeza. In valovi, ki so se prej
prijazno objemali, se zdaj sovražno zaletavajo
drug v drugega. So kakor otroci, ki se prej
mirno igrajo, pa so si potem kmalu v laseh.

Ko pa valovi začno tak divji ples, pa ni
več prijetno za ladjo in barko nad njimi. Kako
si tu želita obe v varno pristanišče!

Ko se je začel za tvoj življenjski čolnič tak viharni čas, je svetoval veleizkušeni tvoj soveslar, da sta pristaniša pri Svetem Duhu. V tem pristanišču je tvoj čoln postal bojna ladja. Še vedno bela zastava na njej je dobila na vrh sulico, podobno ognjenemu jeziku. Ti si bila tu potrjena za vojsko. Gospod tega pristanišča te je opasal za boj s sedmeroreznim mečem. Tako ojačena si se vrnila na bojišče. Boj je sledil boju. Prišla je zmagaja za zmago. Valovi nevarnih izkušnjav niso pojenjali; še vedno silnejši so se zaletavali ob tvoj čolnič. Zmagovala si še s soveslarjevo pomočjo. Pa vedno težje. V dolgi vojski tudi zmagovavec jame pešati. Tudi ti si že omagovala. Brez zaveznika bi ne bila mogla več dolgo ostati zmagoslavna. Tvoj modri soveslar te je zdaj pregovoril, da sta šla iskat zaveznika. Krenila sta v pristanišče h kralju Jezusu.

Temu te je tvoj spremljevalec predstavil, popisal mu je tvoje vrline, označil zlobnost tvojih sovražnikov ter ga zaprosil pomoči. Ti si pa bila kralju Jezusu všeč. Zato ti je rad pomagal; sprejel te je v svojo vojno zvezo, na tvoji bojni zastavi se je zasvetil križ, ki je vojni znak kralja Jezusa. Da te je ojačil za vojsko, ti je dal piti iz studenca žive vode. Zasnil te je celo, in ti si postala srečna njegova nevesta, on pa je postal tvoj zvesti ženin. Ti si ga s čistim srcem močno ljubila, on pa je tebe ljubil z najčistejšim Srcem še brez primere bolj. Ti si rada pristaniša odslej večkrat pri Ženinu. Ženin pa te je hotel imeti pri sebi še veliko večkrat. Da si ga umela!

Tvoj čolnič je bil tako že v pristaniščih Očeta in Sina in Duha Svetega. In ti si postala ljubljenska cele presvete Trojice.

Že davno pred teboj pa je bila pri njej še bolj odlikovana »Blažena med ženami«.

Ta je pa mati tvojega Ženina. Nevesta, ki ljubi ženina, že zavoljo njega ljubi tudi njegovo mater. In dober ženin kar želi, da nevesta sprejme njegovo mater za svojo, — mati pa nevesto za hčer. To je želel posebno najboljši izmed dobrih. Ta te je povabil v pristanišče k Materi Mariji: »Glej, tvoja Mati,« tako ti je predstavil Marijo. Tebe njej pa z besedami: »Glej, tvoja hči!« Marija pa vsako Sinovo prošnjo usliši; zato te je koj prijazno pogledala, kakor bi hotela reči: »Ta je moja ljuba hči, ki sem je močno vesela!« In pripela ti je na prsi svojo svetinjo, tvoji zastavi pod svetli križ pa čisti nebesno sinji trak. Ti si vsa ginjena pokleknila pred njo in z nebeško milim glasom si rekla: »Presveta Devica, tebe izvolim danes za svojo mater. Trdno sklenem, da ti bom vedno zvesto služila!«

To je bil rajski prizor — dobili sta se dobra hči in najboljša Mati! Škoda, da je minil! — Malo spomina imaš še nanj: ljubo svetinjo! Dražja ti je kakor vse posvetne odlike. Škoda, stokrat škoda pa je, da takrat ni ujel kak natančen gramofon še tvojega ljubkega glasu, ki bi ti vsak dan veselo ponavljal tisti takratni nedolžno doneči, nebeško mili: »Tebe izvolim . . . tebi bom vedno zvesto služila . . .« Od takrat si Marijina. Marija tvoj general, ti njen vojak. Tu je vojskovanje lažje. Ostala si v tesni zvezi z generalom. Tvoja ladja je zato pogosto z bojišča krenila v pristanišče Marijinega Srca, da si zopet in zopet prejela poguma in pomoči za nadaljni boj.

Ker si Ženinovo Mater res imela za svojo ter si ji zvesto služila, zato te je Ženin še bolj ljubil ter te še vedno večkrat hotel imeti v svoji bližini. Prišla si, — pa s strahom. Izgovarjala si se, da še tolikokrat nisi vredna.

Nato ti je Ženin napisal lepo povabilo ter v njem ljubko izrekel željo, da smeš vsak dan, — če pa ne utegneš, pa vsaj veliko bolj pogosto. To povabilo ti je poslal po svoji navadni pošti skozi Rim. Vrhovni poštar, ki ga ti imenuješ papeža, je poskrbel, da je pismo prišlo na pravi naslov. Pa ker le še nisi in nisi upala dovoljkrat, je Ženin poslal še novo pisanje po generalu Jezusove družbe, ki je vrhovni poglavar vseh Marijinih družb na zemlji. Ta je tebi in vsem Marijinim otrokom zaklical, ko je razposlal nova pravila za Marijine družbe: »Vedite, da posebno za vas velja to povabilo v polni meri. Torej vsak dan, ali kar se dá pogosto!«

Kako srečna nevesta si, ker te Ženin tako gorško ljubi. S svojo srčno krvjo te hoče vsak dan krepčati.

Le še in še v pristanišče k Materi! Še in še, dokler traja vojskine čas! Pri svetem obhajilu in družbenem shodu v pristaniščih najsvetejših Src — tu je vojna založa, tu orožarna, tu najdeš vse potrebno za nadaljnje boje. Še in še! Še k Jezusu, še k Mariji!

Dokler vojska traja, orožja ne odloži! Vedi pa, da ne bo trajala večno. Vsaka vojska enkrat mine, in potem se slavi zmaga. Vsako potovanje enkrat jenja, in potem potnik počije. Tudi zate bo minila vojska, jenjalo potovanje. To bo tam v zadnjem pristanišču. Tam ti bo vzel smrtni angel iz trudne roke veslo, zvesti angel adjutant ti bo pa pomagal iz čolna na nebeško obrežje. Takrat ti Marije ne bo treba več iskati. Takrat jo boš že imela — imela za vedno. Pričakovala bo tebe, dobro hčer, ter te pritisnila na svoje materno srce. Prišel bo pa tudi

ženin ter bo tebe, zvesta nevesto, peljal v svoj nebeški grad.

* * *

Približno tako kakor si tu brala, sem govoril 16. avgusta 1911 pod milim nebom na blejskem otoku cvetu deklet radoljiške dekanije, katerih so čolni nekako toliko nanosili v pristanišče Marijinega Srca, kolikor devic so pred leti s sveto Uršulo vred pripeljali v naročje nebeškega ženina.

Ker jih je bilo toliko, sem lahko pristavil: »Vrla, slovenska Marijina hči, tu vidiš, da v boju nisi sama. Celo krdelo sobojevnic imaš kar tu. Pa je še veliko tisoč slovenskih deklet, katerih čolnici so tako kakor tvoj posvečeni Mariji. In po celem svetu imaš zaveznic več kakor milijon! Kolika armada! Ni te treba biti strah! — Pa ne samo na zemlji imaš zaveznice. Imaš jih tudi v nebesih — in tam še neštevilno več! Koliko milijonov devic torej kliče danes s teboj Mariji: »Vse smo tvoje! Vse smo tvoje!«

»Ko me je danes nesel čoln sem na ta rajski otok, so se jezerski valčki nekaj pogovarjali. Zdelo se mi je, da kapljica za kapljico kliče Mariji: »Vse smo tvoje, vse smo tvoje.« — Torej tudi kapljice kličejo tako kakor ve, kakor vse vrle Slovenke, kakor vse dobre Evine hčere na zemlji in v nebesih.«

Meni je skoro že glasu zmanjkovalo. Dekleta so pa komaj čakala, da potekmujejo z jezerskimi kapljicami, kdo je bolj Marijin! In tisoč grl je klicalo: »Marija, tvoje smo; Marija, tvoje smo v življenju; Marija, tvoje smo v smrti; Marija, tvoje smo vekomaj!«

Treba je bilo pristaviti še: »Tako je, tako naj bo, amen.« In res je še amen zagromel iz vseh grl, da so se zdramile vse ribice v jezeru.

* * *

Ko so blejske ladje nazaj nosile Marijine hčere, so valčki zopet šumljali. Ana je ponosno držala belo zastavo ter vprašala navzočega govornika: »Kaj pa zdaj valčki pravijo?« »Zdaj pa ravno oponašajo tebe in vašo Uršiko. Uršika moli: »Bela, bela tja do par!« Anka prosi: »Bela, bela pred oltar!« »Ali ste mar slišali, kaj sem molila? Saj sem tiho prosila Marijo, da bi me nedolžno in belo ohranila do poročnega oltarja.«

»Ana, saj si lepo molila, čeprav si je Uršika še boljši del izvolila. Povedali so mi tvoja mati, da bo tvoj čolnič krenil še to jesen v poročno pristanišče. Dobro, da tu dobiš res pripravnega soveslarja za nadaljno jadrnanje. Da bi pač vsako slovensko dekle prišlo tako belo v pristanišče poročnega oltarja, kakor vidva želita priti!«

Ana se je ozrla proti otoškemu svetišču in nato pogledala proseče v podobo na zastavi in rahlo se gibajoče ustnice so skoro gotovo šepetale: »O, da bela, oba bela pred oltar!«

Uršika je sedela zraven. Lahko je umela moj pogovor z njeno sestro. Sramežljivo je gledala v valčke, ki so še šumeli: »Bela, čisto bela, bela prav do par!«

* * *

Zdaj pa ne vem, ljuba hči Marijina, ali si ti Uršula, ali si Ana? Ena si, ena bodi! Ali bela do par, ali vsaj pred oltar!

Za naše fante.

Dragi mladeniči, moji tovariši! Žetev je velika, a delavcev je malo, ta pregovor velja najbolj za nas fante. Koliko bi se dalo doseči dobrega, ako bi bilo vsaj nekaj mladeničev v vsaki fari bolj pogumnih in požrtvovalnih! Saj se dobe v vsaki fari še dobri mladeniči, le neustrašenosti je treba več! — Torej na delo vas kličem. A kakšno bodi to delo? V župnijah, kjer je že ustanovljena mladeniška Marijina družba, vstopajte vanjo in tudi druge vabite, da vstopijo! Kjer pa še nimate te lepe in koristne družbe, delajte na to, da se ustanovi! Saj ni potreba drugega, kakor da se zbere nekaj poštenih fantov, ki imajo resen namen vstopiti in po pravilih družbe živeti ter to naznanijo domačemu g. župniku, ki bodo gotovo radi ustregli njihovi želji. Pravila mladeniške Marijine

družbe niso tako težavna kakor si nekateri mislijo. Pravila ne zahtevajo nič drugega, kakor pošteno, bogoljubno življenje, tako pa mora vsak krščanski mladenič živeti, če je v družbi ali ne. Marsikateri ima proti temu razne ugovore. Najponižnejši je še ta, da se tudi brez družbe lahko pošteno živi. A pomisliti je treba, da, kjer jih je več skupaj, so močnejši in se lažje bojujejo proti zapeljivemu svetu. In Jezusu so gotovo take družbe všeč. Saj pravi sam: »Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.« Zato proč z vsemi takimi izgovori! Mladičiči, ki ste za dobro vneti, delajte na to, da bo kolikor mogoče mnogo fantov v mladeniških Marijinih družbah!

Velikega pomena je dandanes dobro berilo. Že v vsakem kraju je dandanes dobiti

mnoho raznih časnikov. Mnogo pa je ležeče na tem, kakšno berilo in kakšne časopise dobivajo naši mladeniči v roke. Veliko je časnikov, ki so polni sladkih besedi, a hranijo v sebi strup za dušo. Zato je tudi tukaj treba vneto delati. Vsak mladenič in sploh vsaka krščanska hiša naj bi brala in imela naročen cerkveni list »Bogoljub«. V njem najde vsak veliko dobrega, kar je za na pot zveličanja potrebno. Lahko se berejo tudi politični časniki, ki pa morajo biti pisani v krščanskem duhu, kakor so: Slovenec, Domoljub, Slovenski Gospodar, Naša Moč i. dr. Denar, ki ga nekateri mladeniči za-

pijejo, bi bilo veliko bolje, da bi dali za zgoraj omenjene časnike.

Tudi z a b a v e hočejo imeti naši fantje in zakaj bi jim zamerili, ako so zabave poštene? A poštenih zabav ne najdemo po gostilnah, temveč v katoliških izobraževalnih društvih. Zato pristopite vsi, ki se želite pošteno zabavati, k tem društvom! Tamkaj lahko prirejate igre in veselice. Tako se boste vedno bolj navduševali za dobre stvari.

Ako bomo tako delovali v novem letu, — matere zavoljo svojih izprijenih sinov ne bodo več imele od prelitih solz rdečih oči . . .

Mladenič Marijine družbe.

Pozdrav novemu Marijinemu domu v Trstu

18. svečana 1912.

(Govorila Marijina hči J.)

Marijin dom, oj krasno shajališče!
Pozdravljen bodi od srca globin,
Marijin dom, — pošteno zavetišče,
Vhóda tu ne bo imel zločin;
Mariji tu se širila bo slava,
Nedolžnim srcem ljubljena zabava.

Oj, tužno je družinici brez doma;
Kedor je skušal, ta predobro vé,
V viharju strasti sam po svetu roma,
Zadene bridko ubožeca gorjé.
V Marijinem domu pa i čas viharen
Ne uniči ga, pri Materi je varen.

Slovenska mladež, čuj, Marija vabi
Te v ljubi dom, ko zloba ti preti,
Da cvét srcá ti svet né bode ugrabil,
Ki tisočem ga uropa, ugonobi. —
V Marijin dom! pošteno petje, glasba,
Blaži srce ti, — prava izobrazba.

Dekle slovensko, kadar dojdeš v mesto,
V Marijino družbo vpiši se takoj,
V Marijinem domu najdeš družbo zvesto,
Ki bo v ljubezni čula nád teboj;
Marijin dom — bi rekla — je svetišče.
Veselja dom, kdor ga resnično išče.

Čuj, zapeljivost nudi ti sladice,
A te se kmalo v pelin spremené;
A tu pod varstvom družbene Kraljice
Bo radostno in srečno ti srcé.
V nedolžnosti se bode veselilo,
Ko Jezusa, Marijo bo ljubilo.

Odprt si dom Marijin, — Boгу hvala!
I hvala vsem dobrotnikom in čast,
Ki se trudili ste, da tu nastala
Je krasna stavba, zdaj Marijina last!
Marija vodi Vas iz borbe časne
Kdaj v rajski dom, v prostore večno-krasne! —

Marija, glej na množico z višave,
Ki v tvojem domu tu se veseli,
In čuj vse srčne radostne pozdrave,
Saj sladka, mila Mati si nam ti!
Saj vsako srce ti ljubav izjavlja —
Naj tvoja roka vse, vse blažoslavlja!

R. Silvester.

Kako je z našimi mladenči pri vojaki?

Iz Gorice se piše »Bogoljubu«: V Gorici imamo prijazno cerkvico Brezmadežnega Spóčetja, katera je vsak večer polna našega ženstva. Vsako leto mesca oktobra, ko pridejo novinci k vojakom, se jih vidi zvečer več v tej cerkvici v molitev vtopljenih. Še celo pred taber-

nakeljnom je kateri. Seveda so vsi ti le redki, ali vendar so. Jaz jih sicer ne poznam, ampak lahko si tolmačim, da so to kranjski fantje, Orli ali iz Marijine družbe. Žalibog pa je ta vojaška pobožnost kratka, kajti težko je mlademu, neizkušnemu fantu kljubovati tolikim zaprekam. Le

mesca oktobra se opazi ta redka prikazen. Novembra se že le redko kakšna vojaška suknja vidi. Malo pozneje, decembra, pa že kar nič več. Tako je vsako leto. Vidi se še večkrat katerega postopati, ali njegov namen ni molitev in cerkev, ampak ker ima v bližini izgovorjen — »sestanek«. Prihajajo slovenski fantje k vojakom nedolžni in nepokvarjeni ter polni dobrih čuvstev.

Kdor pa bi mogel zdaj pogledati v njihovo dušo, bi zavzdihnil: »Oh, kakšna razlika v tako kratkem času!« Mestno življenje jih je pogoltnilo v svoje žrelo.

To sem Vam napisala, da bi slovenske matere izvedele in potem molile za svoje izgubljene sinove.

Kako se gibljemo.

Iz Trsta. Abstinencijski odsek Marijine družbe. Protialkoholno gibanje se tudi pri nas razvija. Abstinencijski odsek, kateri

ključil sprejem novih udiinj, ki so pristopile rade k našemu prekoristnemu odseku, da z družbenimi močmi delujemo v blagor domovine.

Škofja Loka. Kratko poročilo o naši dekliški družbi, katera tudi po svojih skromnih močeh deluje po nasvetih »Bogoljuba«, ki je pri nas precej razširjen: v 50 izvodih prihaja skupno v družbeno sobo, imajo pa tudi po vaseh skupno naročenega. Pri nas imamo že par let vpeljano »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« in vsako leto meseca majnika pobiramo doneske po hišah. — Zadnji čas se je ustanovil treznostni odsek. Kakor je sprva slabo kazalo, se jih je vendar oglašilo za I. stopnjo 15, za II. stopnjo pa 50. Pa upamo, da bode število še naraslo; saj zdrže se vse, pa le to mislijo, da je to brez potrebe; pravijo: saj se homo ravno tako zdržale, akoravno nismo zapisane. — Duhovnih darov za svetega očeta se je nabralo: 480 sv. maš, 480 sv. obhajil, 310 sv. rožencev, 148 sv. križevih potov, 180 molitvenih ur. V preteklem letu so umrle tri družbenice: prva Frančiška Osredkar, stara 20 let, bila je vneta častilka sv. Rešnjega Telesa, katero je prejela vsaki dan; druga Marija Kunstelj, stara 77 let in tretja Neža Krajnik, stara 22 let. Priporočajo se v pobožno molitev.

Iz Sežane. Dne 11. t. m., to je v nedeljo, je obiskal Sežano, metropolo kraškega liberalizma, č. g. Kalan. Pri prvi sv. maši je govoril za starše, pri drugi sv. maši za mladeniče in dekleta, popoldne za dekliško in za pripravljajočo se žensko Marijino družbo, po sv. blagoslovu pa še za šolsko mladino. Potem je bil še zaseben shod obeh družb, pri katerem je ena družabnica gospoda v lepem govoru pozdravila. — Kako krvavo potrebno je govoriti naši odrasli mladini, priča nesposobno obnašanje nekaterih surovežev, sežanskih »cvetov«, med samo pridigo ob 10. uri. G. govornik je govoril o katoliškem časopisju in je le imenoval »Bogoljuba« in mladeniško Marijino družbo — o kateri pa seveda za enkrat še ni govora o njej v Sežani — toda ko so to slišali, jih je speklo kot hudiča krstna voda in so se naglas zakrohotali. Kaj je temu krivo, da je na našem Krasu katoliška ideja tako

Oltarček Marijine družbe v Vipavi.

obstoji v naši Marijini družbi od 29. junija 1911, šteje sedaj v I. stopnji 49, v II. stopnji 76 članic. Letošnji prvi sestanek je bil 14. januarja, in sicer s tem vspehom: 1. Deklamacija »Jaz pa nekaj vem«; 2. načelnica Marija Kete razpravlja o vprašanjih: Kaj je pijančevanje? Kakšne so njegove posledice? S čim ga moramo zatirati? 3. Pozdrav družbi treznosti; 4. predavanje č. g. voditelja o škodljivosti pijančevanja in o vsestranski koristi abstinence. Zborovanje je za-

zatrta in zaničevana? Čujte, kaj je pravil neki vzgledni starček iz Brege drugi dan: »Kdo bi si mislil, da bode tukaj tako prišlo! Kaka pobožnost je bila tukaj na Krasu pred toliko in toliko leti — in sedaj?!« Daj Bog, da bi beseda božja, ki jo je gosp. govornik govoril prepričevalno in ki je segala vsakemu v srce, če ima še količkaj vere, obrodila v Sežani tisočeri sad! — Ko je odhajal g. govornik zvečer na kolodvor, so nekateri suroveži pokazali svojo oliko z žvižganjem... Toda še je tudi v Sežani razun tistih ničvrednežev še lepa četa za Jezusa vneta, ki še spoštuje duhovnike in obsoja podlo obnašanje nekaterih razuzdancev. Trdno upamo, da bo seme božje besede, ta dan tako obilno sejano, rodilo lep sad.

Marenberg. Tudi tukaj ob narodni meji je mladina navdušena in vneta za vse dobro in blago ter se zaveda svojih verskih in narodnih dolžnosti. Želja, ki smo jo že dolgo gojili, se nam je izpolnila, ko se je dne 28. avgusta 1910 ustanovila deklinška in mladeniška Marijina družba. Bil je za nas to dan radosti, ko smo po skupnem sv. obhajilu bili slovesno sprejeti med število Marijinih otrok. Prav lepo smo zopet obhajali obletnico ustanovitve Marijine družbe. Ta dan pa so nam blagoslovili naš č. g. dekan prekrasno družbeno zastavo, katero so nam napravile čč. šolske sestre v Mariboru za 402 K. — Dne 23. aprila 1911 smo ustanovili deklinško in mladeniško zvezo, ki tudi prav dobro napredujete in nam tuptam priredite kako zabavno urico z lepo predstavo in petjem. Dne 5. novembra 1911 so predstavljale dekleta lepo igro »Z viharja v zavetje!« Fantje pa na sveti večer v cerkveni hiši pri sv. Janžu »Mojstra Križnika božični večer«. Tako torej, fantje in dekleta, vrlo naprej!

Stari trg pri Ložu. Poročila se je družabnica Terezija Antončič iz Vrha. Gotovo bi tega ne poročali tebi, dragi »Bogoljub«, ker to ni nič posebnega, saj se vsako leto poroči na stotine Marijinih družabnic, a nekaj posebnega pa je to, da je naša Rezika hotela svojo poroko praznovati brez godca. Tudi ni hotela svojega veselja večati z vinom, temveč je pila le vodo. Ravnotako njen brat in njena sestra nista pokusila vina. Kljub vodi, »ki še v čevljih ni dobra«, kakor tako radi pravijo vinski bratci, so bili vsi prav dobre volje. Dekleta, posnemajte jo!

V Budanjah pri Vipavi sta se poročila dne 10. februarja t. l. Jožef Božič, član k. s. izobraževalnega društva, in Terezija Kete, prednica Marijine družbe. Med poročno sv. mašo sta šla oba k sv. obhajilu; a tudi večina Marijinih hčerâ je pristopila takrat k božji mizi ter sv. obhajilo darovala za svojo dobro in vneta prednico.

Prihova. G. urednik, dobro znate dregatil! Morali smo se ganiti tudi glede treznosti, če smo

še hoteli občevati z »Bogoljubom« in pred svetom veljati kot ljudje, ki se jim pijančevanje gabi, ki pa spoštujejo in cenijo abstinate in trezne pivce. Izmed deklet Marijine družbe se jih je oglasilo za I. stopnjo 7, za II. stopnjo 8. Izmed fantov Marijine družbe za II. stopnjo 14. Priznati moramo, da je število majhno, ker vsak pameten in pošten človek bi moral biti vsaj v II. stopnji; zato bomo še naprej agitirali, četudi je pri nas vinski kraj. Vinski kraj je vesel kraj, če so ljudje pametni. Dandanes je že bolj žalosten kraj, ker črički sicer prepevajo, a konjički in volički skoraj nimajo kaj voziti. A ljudje pridno »rotajo«. Zato je upanje veselo. A to hoče biti žalostno, ker bodo ljudje začeli češplje žgati in — žganje piti. Žgali bodo pri nekaterih hišah po 2 do 5 dni. O ljudje božji, rabite silno previdno to pijačo! Ne napajajte tistih vednih pijancev in ne puščajte otrok (do 20. leta) blizu, da se ne udeležite tujih grehov! — V nevarnih časih pa mi je prisvetila lepa zvezda upanja, namreč ta, da bode »Bogoljub« učil, svaril in bodril v najmanj 103 hišah. Dobri ljudje in dobro, lepo berilo, to gre skupaj. Kako je že bilo pri agitaciji za »Bogoljuba«? Največ jih je reklo: »Teга denarja je pa vreden »Bogoljub«; saj pride dvanajstkrat na leto in je še »lušten« povrh.« Drugi so dejali: »Jaz sicer ne vidim brati, a otroci bodo brali.« Tretji bodo sami brali, četudi je malo droben tisk. Drugod zopet sta prikimala mož in žena; marsikje je hitela žena iskat moža; ta je videl, da ženi ustreže, in — sklep je bil storjen, da sme »Bogoljub« priti v hišo. Ali veste, kako se je izrazil nekdo v Barjah? Boljše je, da dam ta denar za »Bogoljuba«, kakor pa za »šnops«. Prav je povedal. »Pa brez novic od nas ne sme biti,« sem nekje slišal, »le veliko novic od naših krajev naj prinese.« — Umrla je v Prihovi 19. novembra 1911 Marijina družabnica Julija Kelc, stara 53 let.

V Prečni se tudi gibljemo, včasih nazaj, včasih naprej, kakor kane. Zdaj smo za enkrat naredili en dober korak naprej. Pred par leti je imel »Bogoljub« menda kakih 20 naročnikov, lani jih je bilo čez 70, a letos jih je kar 103; upamo pa, da to niso samo naročniki, ampak tudi bravci. Oj, le naprej, oj, le naprej! — Smrt je pa tudi naredila en korak naprej in ugrabila iz Marijine družbe sosestro Terezijo Može, staro 20 let.

Libušenje pri Kobaridu. Tudi naša Marijina družba se dobro razvija in deluje, kolikor je mogoče pri naših razmerah. Vsako leto napravimo kako veselico, lani smo igrale prelepo igro »Lurška pastirica«. Na praznik brezmadežne lanskega leta smo ustanovile Marijin vrtec, ki ima nalogo pripravljati družbi naraščaja. Ustanovile smo tudi »čebelico«, ki pridno nabira in je v kratkem času nabrala že lep kupček. Nadalje smo ustanovile »Abstinenčni odsek«, ki kaže veliko zanimanje s tem, da se je 14 deklet

oglasilo za I., 36 pa za II. stopnjo. — Dekleta se zbiramo redno vsako nedeljo po sv. maši v družbeni sobi in tam opravimo svojo tedensko pobožnost. Potem imamo vsak mesec običajni shod. Skupnih sv. obhajil imamo najmanj 7 na leto.

Središče. Na praznik darovanja Gospodovega je bil zopet za nas dan radosti. Blagoslovile so se pri popoldanski službi božji tri podobe: Svetega Duha, farnega patrona, in podobi najsvetejših Src Jezusa in Marije. Blagoslovili so jih vlč. g. profesor in zlatomašnik M. Šinko in nam obenem polagali na srce, kako bi morali častiti osebe, ki jih te podobe predstavljajo. — Tudi naša deklška zveza kaj lepo napreduje. In naši vrli mladeniči Orli, ki se ne boje prav nič naših ničvrednih liberalcev, ki se toliko brigajo zanje! Pa fantje, imejte le koražo in ne ustrašite se teh neolikancev! Gospod profesor in zlatomašnik dajejo našim mladeničem prostor, da se vadijo in urijo v telovadbi. Naši mladeniči tudi delajo veselje presv. Srcu Jezusovemu, to se posebno vidi ob prvih petkih, ko pristopajo k mizi Gospodovi.

Cerknica. Naša deklška Marijina družba je bila ustanovljena dne 26. januarja 1902, in na Svečnico smo obhajale njeno desetletnico. Prvikrat je bilo sprejetih 111 družabnic, od katerih jih je v družbi še 27. Vseh skupaj je bilo sprejetih v desetih letih 458; od teh jih je 23 umrlo, precej se jih je poročilo, nekaj izstopilo, nekaj bilo tudi izključenih, tako da nas je bilo ob desetletnici 185 v družbi. A na Svečnico je bilo sprejetih nanovo 45 deklet, tako da šteje sedaj naša družba 230 družabnic. Kandidatinj je 20, v vrtcu pa je 118 deklic. Prva leta je bilo na leto po 6 shodov, zadnja štiri leta pa imamo shode vsako drugo nedeljo v mescu in vselej tudi skupno sv. obhajilo. Po sv. obhajilu molimo glasno skupno zahvalo. Molitveno uro imamo vsako nedeljo in praznik. Deklice v vrtcu prejemajo sv. zakramente vsako tretjo nedeljo v mescu. Za desetletnico smo imele tridnevne duhovne vaje, ki sta jih vodila domača gg. kaplana; na Svečnico smo imele skupno sv. obhajilo, popoldne shod, slovesen sprejem novih družabnic in zahvalno pesem Bogu za vse dobrote, ki jih je v desetih letih izkazal po Mariji naši družbi in celi župniji. Po končanem opravilu v cerkvi je deklški odsek izobraževalnega društva uprizoril v dvorani igro: »Devica Orleanska«, ki je za tako slovesnost prav primerna.

Sv. Jurij ob ščavnici. Zelo slovesen je bil za nas praznik Brezmadežne. Praznovala je deklška Marijina družba dveletnico svojega obstanka: Zjutraj je bilo nad dvesto deklet v cerkvi, katere so pričakovale svojega ženina z gorečimi svečami; sto je bilo belo oblečenih in ovenčanih. Popoldne je bil nauk, pri katerem so nam č. g. voditelj tako lepo razložili pomen družbene zastave. Bil je tudi sprejem. — Na družbeni praz-

nik sv. Neže smo imele zopet med slovesno sveto mašo skupno sv. obhajilo; popoldne pa družbeni nauk. — Kako pa kaj pri nas z abstinenco? boste vprašali. Se že pripravljamo, v kratkem bomo poročale. Nekatere so ugovarjale, češ, saj ni nikaka bratovščina. Ali ni to Bogu v čast, če mu darujemo nekatere dni, da se zdržimo opojnih pijač? Zatorej stanovitno naprej, če drugi lahko, zakaj bi pa mi ne? (Res je tako! Op. ur.)

Št. Vid pri Vipavi. Naša Marijina družba se je ustanovila 8. decembra leta 1908. Ustanovitelj in voditelj naše družbe je bil č. g. Ivan Rihar, kaplan, do meseca avgusta leta 1910. Med tem časom storilo se je marsikaj za družbo: ustanovile smo pevski zbor pod vodstvom gđč. Anice Premrl; tudi v denarnem oziru si je družba opomogla, toliko da je imela do 11. septembra 1910 v hranilnici v Št. Vidu naloženih 277 K 95 h. Dobile smo 14. avgusta 1910 novega g. voditelja č. g. Iv. Globelnik. Priredila je družba tudi veselico, in hvala Bogu, takoj po veselici bilo je zadosti kronic za novo zastavo, katera je bila na praznik sv. Trojice leta 1911 slovesno blagoslovljena. Z novo zastavo se je družba udeležila slovesnega dekanijskega shoda v Logu. S to zastavo smo pa tudi spremile k zadnjemu počitku našega voditelja preč. gospoda Iv. Globelnik. — Upamo pa, da nam Bog pošlje v novem gospodu župniku skrbnega voditelja, pod katerega vodstvom bo naša družba še bolj uspevala.

Žetale. Leta 1910 smo si ustanovili Katoliško bralno in izobraževalno društvo, katero šteje sedaj 220 udov. Na praznik sv. Treh Kraljev leta 1911 je bil prvi nauk za mladeniško in deklško Marijino družbo in potem skozi celo leto mesečni shodi. Na praznik Brezmadežne je bil slovesen sprejem 50 fantov in 110 deklet. Zjutraj med prvim svetim opravilom je bilo skupno sveto obhajilo. Ob dveh popoldne so imeli pridigo prečastiti g. dekan Fr. Šalamon, kateri so nam v kratkih potezah razložili nastanek in pomen Marijine družbe posebno v sedanjih nevarnih časih. »Otrok Marijin« se niso nekdanj sramovali imenovati najplemenitejši ljudje, še v čast so si šteli, da so sinovi Marijini. Sedaj se pa sramuje toliko kmetskih mladeničev javno pokazati, da ljubijo svojo nebeško Mater. Po pridigi je bil sprejem in potem slovesne večernice z zahvalno pesmijo.

Iz št. Petra pri Novem mestu. Hvala Bogu, veliko na bolje se je pri nas obrnilo. Odsek imamo šest: abstinencijski odsek, za apostolstvo sv. Cirila in Metoda, za vsakdanje sv. obhajilo, za glasno molitev v cerkvi, odsek, da skrbimo za sveže cvetlice v cerkvi in odsek za knjige in časopise. V oktobru smo obhajali sveti misijon. Tri dekleta so šle po sv. misijonu v samostan. Na praznik Brezmadežnega spočetja so imeli g. dekanijski vodnik lep govor v Marijini družbi.

Iz Ambrusa. Skoro bi bili nevoščljivi vrlim Dobrepoljcem. Taka armada jih je! Tudi naša mladeniška družba šteje blizu do 30 članov. Za našo faro je primeroma že, pa vendar bi nas bilo lahko vsaj še enkrat toliko. Skoro vsi smo tudi Orli. Ponosni smo, da imamo na kroju tudi svetinje Brezmadežne. Nočemo se hvaliti, hočemo pa biti morebiti za zgled drugim. Samim nam se dobro zdi, ko se zberemo ob nedeljah in praznikih v cerkvi pred Najsvetejšim, kjer skupno z dekleti molimo uro, zraven po zapojemo, da odmeva po cerkvi. Sprvega je marsikateri šel z nekimi strahom, češ, da ga bo kdo videl. Ko je enkrat strah premagal, je pa dobro. V srcu ima vsak neki čut pobožnosti, samo boji se ga pokazati. Če bi nas bilo pa toliko kot deklet, potem bi se pa že ne bali nikogar. Vrlim dobrepoljskim fantom pa iskreno častitamo.

V Senožčeah je Marijina dekliska družba priredila v nedeljo, 21. prosinca, veselico v dvorani grajščine, ki je bila natlačeno polna. Pri veselici so sodelovali tudi tamburaši s. k. izobraževalnega društva, ki so zasvirali: »Naprej zastava Slave«, »Lepa naša domovina«, »Hej Slovenci«, »Zvezda«, »V boj«. Dekleta so zapele »Venček narodnih pesmi« Fr. Ferjančiča. Igrale so burko »Oh ta Polona«. Pokazale so, da imajo talent za igranje. Seveda se je poznalo semintja, da so prvič na odru. Z uspehom so lahko zadovoljne. Ne smemo pozabiti tudi deklamacije »Kurent«, katera je vzbudila pri poslušalcih veliko veselja. Videli smo pri veselici marsikatero dekle, ki bi želela tudi igrati in se učiti petja, a zadržujejo jo pomisleki proti Marijini družbi in ne vstopi v družbo. Dekleta, videle ste, da je taka zabava najcenejša in najprijetnejša. Po plesu in slabi tovarišiji pride slaba volja. Vstopite v Marijino družbo in boste deležne zabave in poduka!

Pilštanj. Tudi pri nas ima mladina svoje pravo veselje in se trudi, da doseže svoj vzvišeni cilj. Imamo mladeniško in deklisko Marijino družbo. Udov nas je nekaj nad 200; 40 mladeničev in 171 mladenk. — Preljubljeni in vedno težko pričakovani »Bogoljub« prihaja k nam v 64 iztisih, potem pa roma iz roke v roke, da ga dobi in prebere večinoma cela Marijina družba. Število naročnikov pa se mora še povišati. Shode imamo redno vsak mesec, in pred vsakim shodom isti dan sv. mašo za Marijine otroke. Imamo med letom več pobožnih vaj, kakor šestnedeljska Alojzijevega pobožnost, devetdnevna v čast presvetemu Srcu Jezusovemu. (Imeli smo namreč skozi devet dni vsak dan pridigo o presv. Srcu Jezusovem in sv. mašo z dvema blagoslovoma.) Lani ob koncu slovesne tridnevne k Mariji škapulirski so nam blagoslovili preč. p. gvardijan iz Krškega prelepo družbeno zastavo, ki je pravi ponos Marijinih otrok. — Imamo tudi slov. kat.

izobraževalno društvo, mladeniško in deklisko zvezo, moško in žensko podružnico »Slovenske Straže«. Priredili smo tudi že več lepih predstav.

Iz Velikih Lašč. Par besedi o desetletnici naše Marijine družbe, ki smo jo obhajale 8. decembra 1911. Pred praznikom Brezmadežne je vodil duhovne vaje dekanjski vodnik Marijinih družb preč. g. župnik Krumpestar tri dni. Udeleževali smo se jih z velikim veseljem polnoštevilno in pristopile zjutraj vse k skupnemu sv. obhajilu. Po končanem cerkvenem opravilu popoldne smo se zbrale v društveni dvorani k majhni slavnosti, ki se je vršila po tem-le sporedu: Na lepo ozaljšanem odru so zapele družbene pevke pred Marijinim kipom Angelikovo »Pri tebi, o Marija, zbrane« in Hladnikovo »Ave Marija«. Nato nam je deklamirala Francka Dolšnova lepo, nalašč za to slavnost zloženo pesem, ki nam jo je blagohotno poslala znana »Bogoljubova« pesnica M. Elizabeta. Po deklamaciji pa je zadonela po dvorani iz krepkih grl prelepa Volaričeva: »Slovenskim mladenkam«. Zadnja točka sporeda je bil slavnostni govor družbinega vodnika vlč. gospoda župnika, ki nam je opisal življenje in delovanje družbe tekom desetih let. V zahvalo za trud in skrb, ki jo je imel z nami, smo mu poklonile konec govora krasno diplomu s pomenljivim napisom. — Krščansko življenje v naši župniji se je razvilo tako lepo največ s pomočjo Marijine družbe, kar sta poudarjala tudi oba gospoda govornika.

Semič. Od 18. do 21. januarja smo obhajale dekleta Marijine družbe duhovne vaje. Vodili so jih č. g. Alojzij Plantarič iz Ljubljane. Zadnji dan so sprejeli med prelepim petjem 20 kandidatinj v Marijino družbo.

Koliko je vseh Marijinih družb, ki so priglasišene glavni kongregaciji v Rimu? Po najnovejših poročilih je dokazano, da znaša skupno število 45.254.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH SESTER!

- Marija Marucel, 24. januarja v Želimljah.
 Neža Zakotnik, 15. januarja v Št. Vidu nad Ljubljano.
 Julija Foršner, pri Sv. Duhu na Ostrem vrhu, Štajarsko.
 Leopolda Trobec, prednica, 29. januarja v Velikem Dolu, Goriško.
 Terezija Papež, 15. januarja na Trebelnem.
 Jerica Jarc, 26. januarja v Preski.
 Marija Janžovnik, 11. januarja v Nazaretu, Štajarsko.
 Ana Belin, 12. januarja v Braslovčah.
 Frančiška Oražem na Blokah.
 Naj v miru počivajo!

SLOVENSKI MISIJONAR

Klici z onstran morja.

»Delavcev je malo,« je klical Gospod; delavcev je malo — kliče Cerkev, delavcev je malo — nam z veliko boleščjo kličejo iz daljnih poganskih krajev škofje in misijonarji, ki z žalostjo gledajo, kako je vsenaokoli njih že zrela žetev izročena žalostnemu poginu, ker ni delavcev, da bi jo želi.

Ko govorimo o vabilih in klicih z onstran morja, ni treba veliko govoriti nam, govorili bodo dosti razločno klici misijonarjev samih, treba je le, da navedemo nekatere, kakor jih srečavamo vse polno po pismih misijonarjev. Ni ga namreč misijonarja, ki bi ga ne navdajala silna žalost in bolešč, ko je sam sredi med milijoni zapuščenih nevernikov in ko vidi na lastne oči silovito pogubo duš, a pomagati ne more, ker so njegove roke premalo za toliko žetev. Tako mu same od sebe uhajajo misli na domovino, kjer je toliko duhovnikov, da zakliče hrepenče: O ko bi jih prišlo semkaj vsaj nekaj, čeprav ne veliko, koliko več dobrega bi mogli storiti, koliko več duš rešiti! In iz srca mu privre goreča prošnja: O Gospod, reci jim v moji domovini, tistim, ki so plemenitega srca: »Pojdite še vi tja v moj vinograd!« O Gospod, ki hočeš, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli do spoznanja resnice, pošlji semkaj delavcev v svojo žetev!

Navedimo tu nekaj teh gorečih klicev. Ti klici, iz dna ljubeče duše prihajajoči in s solzami pisani, bodo gotovo našli pot do kakega plemenitega srca in ga nagnili, da postane naklonjen katoliškimi misijonom ne samo v sočustvovanju, ampak tudi v dejanju.

Pričnimo s svetniki! Veliki apostol Indije, sv. Francišek Ksaverij, je v svojih pismih vedno prosil misijonarjev. Njegove prošnje veljajo v polni meri še danes, ker v Indiji je kakor smo videli že v prejšnjih člankih, krščanstvo še zdaj šele v začetnem stanju.

Zajeli so veliko število rib in mignili so tovarišem v drugem čolnu, naj pridejo in jim pomagajo.
Luka, 5, 6, 7.

Tako vabi svetnik v pismu na predstojništvo jezuitov:

»Pošljite nam sobratov veliko število v Indijo! Čimveč jih bo prišlo, bolj se bodo razširjale meje sv. Cerkve. Iz izkušnje vem, kolika škoda je tukaj za sveto stvar, ker manjka gorečih mož, ki bi delali za sveto vero Jezusovo. Zato prosim, in ne bom nehal prositi: pošljite delavcev v to žetev, ki je že zrela!«

»Nič drugega vas ne prosim, le samo to prošnjo imam do vas, bratje ljubljeni, pošljite sem vsako leto veliko število mož iz naše družbe, kajti treba jih je, silno jih je treba in premnogi jih potrebujejo. Za izpreobračanje poganov ni treba veliko učenosti, pač pa veliko čednosti.«

»Prosim vas in vas rotim pri usmiljenju Jezusovem, pošljite nam semkaj mnogo sobratov! Pošljite nam jih, čeprav niso učeni v znanosti. Treba pa je, in rotim vas, da obračate vso pozornost na to, da so utrjeni v čednosti. Kajti v teh krajih je vsak trenutek vse polno priložnosti za greh. Tukaj je v resnici čednost mnogo več vredna kot učenost, dasi je seveda še več vredna čednost, združena z učenostjo... O da bi naš Gospod Jezus Kristus dobil mnogo delavcev za svoj vinograd!«

»Prosim vas, delajte na to, da nam pošljejo vsako leto več sobratov naše družbe semkaj! Večina izmed njih naj bodo duhovniki z mnogimi izkušnjami in dobro utrjeni v čednostih. Ni treba, da bi bili učeni kot v Evropi, ali da bi bili tako dobri govorniki, da bi mogli biti nastavljeni tudi po zavodih naše družbe. Tukaj bodo vseeno silno veliko dosegli pri izpreobračanju poganov. Res so tudi pri vas potrebni, toda tukaj bodo dosegli veliko več uspeha.«

»Prosim vas v imenu vseh tukajšnjih kristjanov, portugalskih in indijskih in v imenu poganov samih, posebno japonskih in kitaj-

skih, pošljite nam to leto duhovnikov kolikor mogoče veliko, dobro izkušenih in dobro utrjenih v čednosti. Novinci in neizkušeni, najsi bi bili še tako učeni, bi nam ne mogli mnogo koristiti v teh krajih.«

»Rotim vas iznova, pišite v Rim Ignacij, ustanovitelju naše družbe, naj nam pošlje v Indijo veliko število duhovnikov, takih, ki morejo prenesti veliko napora, dušnega in telesnega; dasi bi bili le slabi govorniki, za misijone v Indiji in še bolj za Japonsko in Kitajsko je nam takih ljudi neobhodno potreba.«

Tako sv. Frančišek Ksaverij v več pismih.

Na podoben način je vabil sv. Alfonz Rodríguez sv. Petra Klaverja, poznejšega apostola zamorcev. Če bi pisal tista pisma danes, ne mogel bi jih pisati drugače ko takrat:

»Ljubljeni brat, ne morem ti popisati z besedami silne bolesti, ki jo čutim, ko vidim, da je Bog še od večine ljudi nepoznan, ker v toliko in tako obširnih pokrajinah manjka njegovih delavcev, Koliko solz izvabi pogled na toliko narodov, ki se pogublajo, ker ga nimajo, ki bi jih vodil! Ki se pogublajo, ne

ker to hočejo, ampak ker ga ni, ki bi jim pomagal, da se rešijo! Toliko je brez potrebe delavcev tam, kjer ni žetve... tu pa, kjer je žetev tako velikanska, jih je tako malo! Bogastva teh krajev iščejo, za ljudi teh krajev ne marajo!«

»Ali res ne more prepluti teh morij ljubezen, ko jih že toliko let preplavlja pohlep po bogastvu? Koliko ladij, z zlatom obloženih, prihaja od tod v Španijo, a kako malo duš prihaja od tod v nebo! Ali naj bo res ljubezen sveta večja za iskanje zakladov, kakor ljubezen do Jezusa za iskanje duš?«

»O moj brat, kako velikansko polje za tvojo gorečnost! Če ti je za čast božjo, pridi, pridi semkaj! Pridi, pridi, da rešiš tisoče in tisoče duš, ki se pogublajo! Ako ljubiš Jezusa, pridi, da zbiraš sad njegove krvi, ki je tekla tudi za narode, ki ne poznajo njene vrednosti!«

Tako so klicali delavcev v tako zapuščeni vinograd Gospodov omenjeni svetniki že pred štirimi stoletji. Ravnotako hrepeneče, proseče in vabeče so pisana pisma sedanjih misijonarjev. Toda o tem prihodnjč.

Kako se godi katoliškim Bolgarom v turški Macedoniji?

Kakor iz Bolgarije, tako je dobilo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda tekom lanskega leta tudi iz Macedonije več prisrčnih pismenih zahval za vse podpore, ki jih pošljamo tja Slovenci svojim bednim bratom pod turškim jarmom. Ta zahvalna pisma iz Macedonije pa nam obenem nudijo vedno bolj jasno sliko o razmerah, v katerih živi tamošnje ubogo katoliško ljudstvo.

Za ta mesec podajemo le nekaj zanimivih podatkov, ki jih posnamemo iz poročila gospoda Emila Kazó, ki je predstojnik misijonarjev v Macedoniji in vodja bolgarskega semenišča v Zeitenliku pri Solunu.

Širom Macedonije je 15 popolnoma in 17 deloma katoliških občin, ki štejejo nekaj čez 1400 katoliških družin. Njih duhovniki so preprosti oženjeni unijatski »popje«, kakor jih tam kličejo, ki niso in ne morejo biti ljudstvu pravi učitelji in vzgojitelji, vodniki in pastirji. Saj so sami vzrasli brez vsakega pouka, brez vsake vzgoje. V resnici tudi ti popje nikoli ne pridigujejo, nikoli vernikom ne razlagajo krščanskega nauka, ne v cerkvi, ne v šoli. Le to korist imajo od njih verniki, da vsaj niso brez sv. maše in da ne umrjejo brez sv. olja in sv. popotnice. To pa je tudi

vse! Žive torej čisto le zase in za svojo družino.

Seveda se misijonarji sv. Vincencija P. trudijo na vso moč, da bi polagoma vsaj nekoliko duševno dvignili te uboge svečenike. Vsako leto jih v postnem času sprejmejo brezplačno v svojo misijonsko hišo v Zeitenliku, jim v duhovnih vajah razlagajo krščanski nauk in večne resnice ter jih uče in vadijo v slovanskem obredu opravljati dostojno čaritev sv. maše in deliti sv. zakramente. Celó vožnjo jim plačajo semintja ter preskrbe marsikateremu spodobno obleko in potrebnega cerkvenega perila. — Vsled teh vsakoletnih duhovnih vaj so unijatski (s katoliško Cerkvijo združeni) popje v svojem življenju in vedenju desetkrat boljši od pravoslavnih razkolniških popov. Saj ti poslednji še prav maševati in sv. zakramentov deliti ne znajo in še sami nikoli nikjer ne opravijo sv. spovedi. Za najsvetejši zakrament se premnoži razkolniški popje prav nič ne brigajo. Človek bi sodil, da ti ljudje v tem oziru ne trohice vere nimajo. Saj naši otroci s svojim vsakdanjim črnim kruhom lepše ravnajo, nego ti razkolniki z nebeškim kruhom! Kolikokrat ga kar v navadno, rjasto plehnato škatljo

devajo in v kako vlažno in nesnažno linco v cerkvenem zidu vtaknejo. Unijatskim popom pa se pozna, da se zavedajo pričujočnosti živega Boga v najsvetejšem zakramentu. Toda, kar se je v mladosti zamudilo, se nikoli popraviti ne da; zaradi svoje nevednosti ostanejo svoje žive dni nezmožni oznanjevati in tolmačiti ljudstvu božje resnice.

Da macedonski verniki ne ostanejo še nadalje v tej temi verske in sploh vsakršne nevednosti, osnovali so duhovni sinovi sv. Vincencija P. obširen program, velik načrt, ki ga hočejo z božjo pomočjo in s pomočjo milosrdnih bogoljubnih src izvesti v zveličanje macedonskih Bolgarov. Ta apostolski načrt obsega naslednje točke: 1. izšolati in vzgojiti domače bolgarske dečke in mladeniče v izobražene, deviške, zgledne in goreče dušne pastirje; 2. izšolati in vzgojiti dobre krščanske matere; 3. po katoliških ob-

činah nastaviti katoliške učitelje in učiteljice; 4. iz misijonske glavne postaje Zeitenlika obiskati vsak mesec vse katoliške vasi ter se zdaj v tej, zdaj v oni občini pomuditi za osem ali celih 14 dni v svrhu verskega pouka in sv. misijona; 5. podpirati in razširjati domače bolgarske redovnice evharistinke, da dobi bolgarsko ljudstvo domačinke za brezplačne učiteljice in dobre vzgojiteljice; 6. v hišah usmiljenih sester preskrbeti sirotam in bolnikom zavetje in pomoč.

Vse »Bogoljubove« prijatelje, zlasti pa ude Apostolstva sv. Cirila in Metoda bo brez dvoma zelo zanimalo zvedeti kaj več o tem, kako se to velevažno apostolsko delo že izvršuje, kakšne sadove prinaša, s kakšnimi ovirami se bori, in slednjič zakaj in kako ter v koliko moremo tudi mi Slovenci priti na pomoč. Zato hoče »Bogoljub« tekom tega leta o vsem tem natančneje poročati.

Smrt apostola.

Še dobro se spominjamo misijonarja Ksaverja Laverdurja. Pred dobrim letom, dne 9. in 10. septembra leta 1910. smo ga videli v Ljubljani, ko se je s Francoskega vračal nazaj v svoj ljubljani bolgarski misijon. Še nam je živo pred očmi njegova visoka krepka postava, njegov prijazni in navdušenja žareči pogled. V lepi in razločni bolgarščini nam je razlagal važnost katoliških misijonov med Bolgari. Zatrjeval nam je, da se sedaj, odkar so se Slovenci zavzeli za zapuščeni bolgarski misijon, začenja nova veselejša doba za katoliško vero med Bolgari. Bolgari bodo videli, da so tudi med bratskimi Slovani vneti katoličani in se bodo prepričali, da katoliška vera ni tuja in nevarna, ampak za vse narode koristna in blagodejna. Pater Ksaver se je zato toliko trudil, da bi se prijateljska zveza med Slovenci in med bolgarskim misijonom kolikor mogoče utrdila.

Ko je v jeseni leta 1910. nastopil svojo službo kot profesor v misijonskem semenišču v Kara-Agaču pri Odrinu, je malim Bolgarčkom začel pripovedovati, da imajo med bratskim slovenskim ljudstvom mnogo prijateljev, ki jih bodo podpirali pri njih misijonskem delu. Bolgarčkom so ob tem pripovedovanju žarele živahne oči, zakaj to je bilo zanje nekaj novega in veselega. Katoliški bolgarski duhovniki v odrinski okolici so po patru Ksaverju stopili v tesnejšo zvezo s slovenskimi dobrotniki. Skoraj vsak teden so nam prihajala pisma od patra Ksaverja in od bolgarskih duhovnikov, ki so nam popisovali

svoje misijonsko delo, svoje skrbi in težave. Pred nami se je odkrivala dosti natančna podoba bolgarskih misijonov. Videli smo, kje je potreba največja in kje naša pomoč najbolj potrebna. Spoznali smo tudi, da je goreči pater Ksaver postal središče novega življenja. Bolgarski misijonarji so se začeli zbirati okoli svojega požrtvovalnega prijatelja in dobrotnika; ob navdušeni gorečnosti patra Ksaverja so se poživiljali in vneli za misijonsko delo.

Bolgarski katoliški duhovniki so bili vsak v svoji vasi zelo osamljeni in zapuščeni. S pomočjo patra Ksaverja in slovenskih dobrotnikov so se pa lansko poletje med seboj združili v duhovsko bratovščino sv. Cirila in Metoda, da bodo mogli z združenimi močmi še uspešneje razširjati sveto vero. Vse to je seveda patru Ksaverju prizadejalo mnogo dela in truda. A njegova navdušena gorečnost še ni omagala. »Vse v slavo božjo!« je vzkliknil in delal dalje, dasi je bil že utrujen. V svojih zadnjih pismih nam že omenja, da je nekoliko utrujen in da bo moral po navsvetu predstojnikov nekoliko počivati, a sicer pa posebno iz njegovih zadnjih pisem žari nenavadna apostolska gorečnost.

»Kdo more doumeti pota božje previdnosti in popisati moč Gospodovo? Vedno in vsak dan smo priče čudežev božje dobrote in vsemogočnosti. Naš Zveličar je 30 let živel v pozabljenosti in tri leta njegovega apostolskega dela so se končala s smrtjo na križu; potem je šele prišla slavna zmagaja. Ka-

toliška Cerkev se je morala dolgo skrivati v katakombah, a je nazadnje vendar tako slavno zmagala. Tudi katoliški misijoni med Bolgari so bili dolgo pozabljeni. Sedaj ob petdesetletnici zedinjenja Bolgarov s katoliško Cerkvijo pa s pomočjo avstrijskih Slovanov vstajamo iz pozabljenosti in začenjamo delati z novim upanjem in z novim pogumom. Bog je hotel samo poskušati našo stanovitnost in zvestobo. Sedaj nam pa toliko bolj očitno pošilja svojo pomoč, pošilja nam plemenite dobrotnike in sodelavce. Bog bodi hvaljen! Hvala Devici Mariji, hvala vam, plemeniti dobrotniki!« Tako približno se začelja njegovo zadnje obširnejše pismo, pisano v oktobru lanskega leta.

Dne 5. novembra nam je poslal zadnje svoje pismo, pisano že s tresočo roko; konča se z besedami: »Sem v bolnišnici. Mrzlica, utrujenost.« Za tem pismom so pa začela od ravnatelja misijonskega semenišča prihajati žalostna poročila o Ksaverjevi bolezni. Lotila se ga je vročinska bolezen. Ker je bil od tolikega truda že preveč oslavljen, se bolezni ni mogel dolgo ustavljati. Kmalu smo zvedeli, da za patra Ksaverja ni več zdravila. Le še čudež bi ga mogel rešiti. Vsi sobratje in semeniški gojenci so molili, da bi jim Bog čudežno ohranil ljubljenega patra Ksaverja. »Pomagajte nam moliti za našega Ksaverja, ker ž njim bi se podrl nenadomestljivi steber našega misijona,« tako so nam ob koncu novembra sporočili iz Kara-Agača. Dne 6. decembra smo pa prejeli telegram, da je tega dne ob devetih zjutraj pater Ksaverij mirno in pobožno v Gospodu zaspal. Komaj smo mogli verjeti to žalostno novico. Nato smo prejeli še pismo z naslednjimi podrobnostimi o zadnjih dneh Ksaverjevega življenja.

Pater Ksaver je vedno razodeval nenavadno gorečnost za čast božjo in neko nadnaravno navdušenje za misijonsko delo. Ista

gorečnost in požrtvovalnost ga je navdajala tudi v bolezni. Ko je slišal, da je njegova bolezen nevarna, je bil takoj pripravljen darovati svoje življenje Bogu; rekel je: »Rad umrjem za bolgarski misijon.« Vsak dan je z vidno pobožnostjo prejel sveto obhajilo. Večkrat je navduševal svoje sobrate, naj goreče nadaljujejo misijonsko delo. Slovenskih dobrotnikov se je v bolezni vedno spominjal in še v zadnjih trenutkih je ravnatelju naročal, naj nam sporoči, da bo v nebesih molil za vse dobrotnike bolgarskih misijonov. Dne 6. decembra je še enkrat Bogu daroval svoje življenje, se veselo poslovil od svojih sobratov s klicem: »Na svidenje v nebesih!« in jih tolažil, da bo mogel v nebesih bolgarskemu misijonu več koristiti, kakor na zemlji. Žalujče sobrate je še v zadnjih trenutkih navduševal z besedami: »Naprej za slavo božjo! Naprej za zmagó kraljestva božjega!« Potem je prejel sveto popotnico in še glasno molil zahvalo po svetem obhajilu. Njegova smrt je bila popolnoma lahka in mirna ter tako vzpodbudna, da so se vsi navzoči od ginjenja jokali. »Pater Ksaver nam je bil v svojih zadnjih trenutkih v veliko vzpodbudo,« piše semeniški ravnatelj.

Ob novem letu 1912 nam je odrinski katoliški škof Mihael Petkov pisal: »Z nebes doli nas podpira in tolaži dobri in sveti oče Ksaver, čigar smrt je bila tako nepričakovana in tako sveta.«

Smrt misijonarja Ksaverja Laverdurja je bila zares sveta in apostolska. »Rad umrjem za bolgarski misijon. Naprej za zmagó kraljestva božjega,« tako tudi nam kliče umirajoči apostol. Torej na delo za bolgarski misijon, na delo za napredek »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«. Ali naj ostanemo hladni, ko vidimo, da francoski misijonarji s tolikim navdušenjem delajo in umirajo za naše zapuščene brate?

Misijonska poročila.

Derviška Mogila. Misijonar Bazilij Gešev iz Derviške Mogile pri Odrinu nam sporoča, da je gradivo za zidanje cerkve že pripravljeno. Spomladi bodo začeli zidati in do jeseni bode cerkva že gotova. Slovenski dobrotniki so doslej zbrali za to cerkev že okoli 700 K; zberimo torej še 300 K, ker smo lani obljubili, da bomo vsega skupaj zbrali 1000 kron.

Bolgarski katoliški tisk. Bolgarski misijonarji so letos s pomočjo slovenskih dobrotnikov začeli izdajati dva katoliška časopisa, enega za

izobražene Bolgare, enega pa za preprosto ljudstvo; prvi se imenuje »Vera i nauka« (»Vera in znanost«), drugi pa »Poklonik« (»Romar«). Oba časopisa se bodeta razširjala ne samo med katoličani, ampak tudi med razkolniki in bodeta gotovo veliko pripomogla k razširjanju prave vere. Razkolni bolgarski časopisi vedno napadajo katoliško vero in hujskajo proti katoličanom; zato je potrebno, da imajo katoličani v svojo obrambo poštene katoliške časopise. Oba časopisa urejuje nam že znani misijonar P. Metod Ustičkov.

P. Hristov v Odrinu. Naš znanec P. Hristov, ki je bil pred tremi meseci v Ljubljani, je zdaj v Odrinu. Svoje delo v Mostratliju je dovršil, ko je izpreobrnil celo vas. Njegovi predstojniki so spoznali, da bo ta goreči misijonar tudi drugod lahko dosegel tako lepe uspehe. Odrinski katoliški škof ga je imenoval za župnika v Kaiku v Odrinu. P. Hristov je dobil to župnijo v zelo zapuščenem stanju. Župnija šteje samo 15 katoliških družin, ki so razkropljene med razkolniki; cerkev je napol podrtá. Svojo službo je nastopil brez vsakih sredstev, ker je vse zbrane darove izročil za cerkev v Mostratliju. A goreči misijonar zaupa v božjo pomoč in upa, da ga tudi dobrotniki bolgarskih misijonov ne bodo zapustili.

Ruski razkolni vpliv v sv. deželi in naša dolžnost. Da Rusija s svojimi misijoni in pospeševanjem romanja v sv. deželo stremi za političnimi nameni, to je splošno znano. Cesarsko-rusko palestinsko društvo šteje na stotisoče udov: od cesarskega dvora do zadnje kmetiške ruske hiše je to društvo razširjeno. Ogromna denarna sredstva ima na razpolago. Lansko leto je razposlalo 962 tisoč izvodov tiskovin v prosepah palestinskih misijonov. 12 tisoč ruskih romarjev je vsled tega in z denarno pomočjo društva prišlo v Jeruzalem. Njihovo gostišče ima prostora za 7000 oseb. Celó med rusko-japonsko vojsko v kljub ogromnim vojnim stroškom je to društvo sezidalo zopet novo gostišče za 400 oseb. Nad 100 ruskih šol z 12 tisoči učencev je razširjenih po sv. deželi. Ruski razkolni vpliv se širi vedno bolj v škodo katoličanom. Žalostna dejstva uče, kako nasilni so razkolni Rusi in ž njimi po duhu sorodni Grki in Armenci nasproti katoličanom. Zopet in zopet poskušajo s silo ali zvižajo dobiti v svojo pest svetišča našega odrešenja. Slovenci smo sami videli, kakí so sveti kraji, ki so v razkolnih rokah, zanemarjeni, umazani, prepuščeni pogubi. Še hujše je tam, kjer imajo pri katoliški posesti pravico govoriti tudi razkolniki. Oni sami nič ne stóre v čast in lepoto svetišča, in isto zabranjujejo tudi katoliškim varhom. Pa ne samo mrtve stavbe, cerkve, svetišča krščanstva imajo svoje sovražnike v razkolnikih, ampak, in to še v hujši meri, živa svetišča božja: katoličani in njihova deca so v nevarnosti pred ruskim vplivom. Kakor pri nas ob meji nezavedni slovenski starši pošiljajo svoje otroke v nemške šole, — vsled podpore, ki jo dobe tam, tako se tam nevedni ali pohlepní domačini katoličani dajo preslepiti od ruskega denarja, da dajo svojega otroka v rusko šolo in s tem razkolu v roke. Kako naj bi se zabranil ta pogubni vpliv razkolništva na katoličanstvo v sv. deželi? Rusi imajo svoje cesarsko rusko palestinsko društvo, katoliška Cerkev pa svoja društva; pri nas v Avstriji »Armado sv. križa«. Nje namen je, z mo-

liti vijo in miloščino podpirati branilce sv. katoliške vere v Palestini, varhe božjega groba, in jim s tem omogočiti, da ohranijo svetišča našega odrešenja katoliški Cerkvi. Udje te družbe se udeležujejo zasluženja vseh dobrih del, zlasti vseh sv. maš (okoli 25 tisoč na leto), ki jih opravljajo sinovi sv. Frančiška v sv. deželi za žive in mrtve dobrotnike. (Pij VI., 31. julija 1778.) Leon XIII. je z apostolskim pismom z dne 18. jun. 1887 in 26. jun. 1894 podelil: 1. vsem udom in pospeševalcem armade sv. križa popolni odpustek na Sveti dan, velikonočno nedeljo in ob smrtni uri; 2. pospeševavcem popolni odpustek tudi na Novega leta dan in Veliki Šmarin; 3. škofom in mašnikom, ki priporočajo armado sv. križa, pravico blagoslavljanja križe z odpustki sv. križevega pota in sprejemati vernike v bratovščino pasu sv. Frančiška. Na tisoče udov šteje armada sv. križa tudi med Slovenci. Glasilo armade je udom tolikanj priljubljeni »Bogoljub«, ki ga skupine po 12 udov dobivajo brezplačno. Glavni poverjenik armade sv. križa med Slovenci je P. Jeronim Knoblehar, frančiškan v Brežicah. On sprejema ude, njihovo miloščino za sv. deželo, daje pojasnila, pošilja sprejemne knjižice in družbene križe.

P. J. K.

Darovi:

Za »Dejanje sv. Detinstva« (do 15. februarja) so poslali čč. gg.: Jos. Plantarič, župnik na Dobrovi, 42 K 40 vin.; Jernej Podbevšek, kaplan v Cerknici, 76 K; Jurij Karlin, župnik v Sorici, 16 K 40 vin.; Janez Jereb, župnik v Škocijanu pri Turjaku, 7 K; Ivan Perko, kaplan v Šmarjeti, 20 kron; Jernej Vurkelc, župnik, Dobje na Štajarskem, 20 K; Ign. Leben, župnik, Batuje na Goriškem, 8 K; Jakob Bajec, župnijski upravitelj v Osilnici, 27 K; Anton Pisk, kaplan v Tolminu na Goriškem, 53 K 20 vin.; Jos. Pristov, župnik v Horjulju, 46 K; Fr. Golmajer, kaplan na Igu, 52 K 40 vin.; Ivan Košir, kurat v Ročinju na Goriškem, 40 K 70 vin.; Vaclav Vondrášek, župnik, Podbrezje, 32 K; Alojzij Peterlin, župni upravitelj, Brezovica v Istri, 17 K 30 vin.; Jos. Godnič, vikar, Ravnica na Goriškem, 30 K 28 vin.; Jan. Borštinar, župnik, št. Lenart nad Škofjo Loko, 11 kron 82 vin.; Ivan Štrajhar, kaplan v št. Rupertu na Dolenjskem, 44 K; Simon Zupan, duhovni svetnik in župnik na Ježici, 45 K; Ivan Opeka, kaplan v Komendi, 21 K; čč. šolske sestre v Celju 25 K 58 vin.; č. vikarstvo, Avče na Goriškem, 48 K 32 vin.; g. Janez Mavec, Prevalje na Koroškem, 32 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: Neimenovana s Štajarskega 40 K.

Za najpotrebnejše misijone: G. Jožef Pintar iz Zgornje Sorice 3 K.

Za bolgarski misijon: Marijina družba v Središču 83 K; neimenovan 1 K (za Derviško Mogilo).

Za Bosno: Neimenovan 1 K 20 vin.

NAZNANILO UPRAVNIŠTVA.

Cenjenim naročnikom in bravcem »Bogoljubovim« smo primorani dati naslednja pojasnila: Pričujoča 3. številka je zadnja, ki jo prejmo oni naročniki, ki še doslej niso storili svoje dolžnosti kot naročniki-plačniki. Prva dolžnost vsakega takega naročnika je tedaj, da nemudoma pošlje naročnino, ker sicer ne dobi nobene številke več, dokler ne zadosti svoji dolžnosti. — Dalje sporočamo, da nam je pošla letošnja prva številka in žal ne moremo več postreči z njo. Prosimo pa vljudno vse one p. n. naročnike, ki se ne nameravajo dalje naročiti na naš list ali pa sicer lahko utrpel prvo številko, da nam jo vrnejo, da moremo postreči z njo vsaj nekaterim novim naročnikom. — Cena listu je za vse kraje naše države s poštnino vred 2 K na leto; za Nemčijo zaradi dražje poštnine 2 K 50 vin.; za vse druge zunanje države pa 3 K. — Skupni odjemalci, ki prejema list v zavoju s poštno spremnico, dobe list, ako ga naroče najmanj 20 izvodov, po 1 K 80 vin., ako ga pa dobivajo skupno nad 100 izvodov, ga pa dobe po 1 K 60 vin. izvod. Onim skupnim odjemalcem, ki prejema list v križnih zavitkih, ne moremo dovoliti nobenega popusta, ker ne prihranimo nobene poštnine.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Zdaj se morda vendar kaj radovedni, kakó so bile kaj pečene potice, ki si jih je »Bogoljub« zaželel od Vas za božič in novo leto. Zdaj ko so večinoma skupaj, že lahko povemo. Bile so tako, tako... Nekoliko potresne in pomazane so bile že, a ravno preobjedli se cvebov in vamperlov ne bomo. Zdaj se razpošilja »Bogoljuba« nekaj manj kakor 21.000. Na ta način bi bili ob desetletnici srečno prekoračili število 20.000 — če bodo namreč vsi plačali naročnino, kakor Vas tam-le spredaj opominja upravništvo. Če pa ne bodo, potem bomo še zmiraj spodaj. — Nekateri se res veliko trudijo zanj; a nevem kako je to: Hvale je veliko o »Bogoljubu«, število naročnikov pa ne gre v tej meri naprej. Zato je v uvodnem

članku zapisano: Agitirati se bo treba še učiti! — Pa boste rekli: Zadovoljen pa tudi ni zlepa! A pomisliti je treba, da je »Bogoljub« osrednje glasilo verskega življenja med Slovenci, da je to življenje med nami precej razvito, da za »Bogoljubom« stoji ali bi vsaj morala stati največja organizacija na Slovenskem. Glejte, hrvaški list »Naša ljuba Gospa lurdská« ima v svojem petem letu že 30.000 naročnikov. Taki zgledi so krivi, da tudi mi v svojih željah tako visoko segamo. Res, da je Hrvatov več kakor nas; a ta list ni glasilo kake velike organizacije, in nabožnih listov je — tako se je izrazil »Slovenec« včeraj, 15. februarja — med Hrvati »cela povodenj«. Pa pravimo, da so Hrvati daleč za nami! — Prva številka je torej pošla in nekateri je ne morejo prejeti. Če dobite še toliko novih naročnikov, da bi jih bilo treba tiskati vsaj kakih 500, bi se že še enkrat tiskalo, da bi se moglo vsem postreči. Samó kakih 100 izvodov se pa res ne izplača. — Par dopisnikom na štajarskem: Pritožb zoper slabo stanje Marijinih družb »Bogoljub« ne more objavljati; on ni za to poklican. Zato Vašim željam ne moremo ustreči, dasi želimo Vašim družbam več življenja. Parkrat v letu shod ali le enkrat — kakor se od nekdor poroča — to že smemo reči: to res ni nikaka Marijina družba. — Več dopisnikom: Kdor ima sporočiti dve reči, recimo dopis in kako zahvalo ali priporočilo v molitev, mora poslati vsako na posebnem listu napisano, drugače — ko se zbirajo skupaj spisi ene vrste — se druga reč, na istem papirju pisana, prezre ali zgubi. — Na mnogostranska vprašanja. Novi molitvenik za Marijine družbe se tiska. V kakih dveh mescih bo gotov. To pa ne nasprotuje, da bi ne smeli naročiti in kupovati obeh dosedanjih družbenih molitvenikov. — Škofja Loka. Ločani tudi abstinente!? Glejte no! Saj »nikdo ni prerok v domačem kraju«, to sem si že večkrat mislil. Tedaj pa pozdravljeni loški abstinente ali abstinence! To je vseeno: med abstinence ali v Družbo treznosti. Saj ima družba v sebi oboje: abstinence in zmerne. Imen ni treba v Ljubljano pošiljati; zadostuje število. — Sežana. Zaradi tistih žvižgov si pa prav nikake skrbi ne delajte! Jaz imam žvižganje rad in si tudi časih sam katero zažvižgam. Z žvižganjem časih vabimo kake živalice k sebi; in tako je tudi mogoče — dasi sem rekel, da se najbrž nikoli več ne vidimo — da me ti žvižgi vendar privabijo, če bo treba, da še kdaj pridem v Sežano. Zato pa na svidenje, sežanski žvižgovci! — Duhovni darovi, nabrani za sv. očeta, naj tudi počakajo do prihodnjega leta. — Dopisov je danes moralo izostati 12. Pridejo prihodnjič. Prosimo, le kratko!

melske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom bratovščine za duše v vicah. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

29. Petek. Marija sedem žalosti. Popolni odpustek: a) udom žalostne Matere božje s črnim škapulirjem; b) udom bratovščine za duše v vicah.

31. Nedelja, zadnja v mescu. Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden molijo sv. rožni venec.

Darovi.

Za Bosno: Tom. Šarc, Mengeš 15 K; s Krke 2 K; Neim. 10 K; dekl. Mar. družba v Bohinjski Srednji vasi 80 K 70 vin.; za božičnico E. Vrečko 1 K 06 vin.

Za Bolgarijo: Neim. 4 K; dekl. Mar. družba v Lozicah za vsakdanji kruh 20 K; istotako Mart. Forjan iz Lipovec (Ogrsko) 5 K; Neim. 10 K.

Za odkup pog. otrok: deklice (Marija) iz Trebnjega 20 K; dečka (Jožef) in deklice (Mar. Terezija) neimenovana 50 K; dečka (Jožef, Frančišek Seraf.) in deklice (Marija, Ana) Mar. Nerat 40 kron.

Za gobovce: M. Nerat 20 K.

Za Afriko: Josipina Jarc 100 K; Neim. 2 K.

Za misijone: župnija Breznica 23 K.

Za Detinstvo: Neim. iz Semiča 5 K.

Za Apostolstvo sv. C. in M.: Mar. družba v Trziču 10 K.

Za patronat sv. Vincencija: Ista družba 5 K.

Za bratovščino sv. Dizma: S Krke 5 K.

Za bratovščino sv. R. T.: župnija Lučine 40 kron

Pred tabernakeljom.

Hvaljen Jezus tukaj v tesni ječi,
kjer v ljubezni bivaš plameneči,
kamor Te ljubezen je peljala,
da srce bi moje zase vžgala!

Ljubil si me, predno si me ustvaril,
predno dušo meni si podaril,
znal si, da se večkrat bom Ti uprla,
a ljubezen je vse to prezrla.

Muke grozne si na gori gledal,
smrten strah Ti je srce razjedal:
A ljubezen Te je dalje gnala,
ker je mojo revščino poznala.

Ni dovolj Ti, da si svet odrešil,
ker pri Bogu je preveč zagrešil:
Hotel vedno si pri nas ostati,
dušam v hrano sam se darovati.

Kakor solnce vse stvari obseva,
vsako stvarico dovolj ogreva:
Greje vse ljubezni žar ognjene,
a zato nič manj ne ljubi mene.

O Ljubezen! Kdo bi Te ne ljubil,
ko pri tem bi tudi vse izgubil!
Kjer si Ti, kjer Tvoje je svetišče,
moje ie najdražje zavetišče.

F.

Srečen otrok.

Kdo bo enkrat, mila Mati,
gledal Te v oko ljubeče,
bolj prešinjen tiste sreče,
ki obseva prestol zlati
kot presrečen Tvoj otrok!

Tam sloneč ob nogah Tvojih
vedno Te v oko gledaje
bo govoril šepetaje:
Tvoj sem bil ob hudih bojih,
Tvoj na svetu, v raju Tvoj!

Svet je nima bolečine,
da vsled nje bi zaslužila
duša, kar bo občutila,
ko ji večni dan zasine:
Blagor, biti Tvoj otrok!

Prošnjo svojega otroka
slušaj, dobra moja Mati:
Naj pred prestol Tvoj me zlati
vodi Tvoja močna roka,
naj pri Tebi dom bo moj!

F.

Najlepši žar.

Če v jasni svod večerni zrem,
ko nebes z zvezdami pretkan
čez širno zemljo se razgrinja,
mi srce z mislijo prešinja:
ves zvezdni svet tako krasan
je s Tvojim duhom prenapolnjen;
kar temno nam, je Tebi dan
in slednja zvezdica blišči:
povsod si Ti!

Povsod si Ti, moj Bog, povsod . . .
A vendar večne luči žar
najlepše v tabernakelj sije,
odkoder moč življenja lije,
kjer biva rajski naš krmar.
O tabernakelj, kraj izvoljen,
ti solnce si življenja dni,
moj Jezus Ti.

Limbarski.

Ko bi bila tako srečna!...

Ko bi bila tako srečna,
da bi tebe zreti smela,
ljubki tvoj obraz, Devica,
skoro raj bi tu imela.

Da bi govoriti čula
tebe, o Devica mila,
to bi se čutila srečno,
zemsko vse bi pozabila.

Ko bi govoriti smela
s tabo, o nebeška Mati,
zbrala bi vse srčne želje,
saj se ni mi tebe bati.

Zlasti bi prosila eno:
»Varuj, Deva, svoje vdanel
Da zasveti vsem življenje
boljše preko groba jame!«
L. M.

SUKNA

in modno blago za gospode in
gospo prip. izvozna hiša

PROKOP SKORKOVSKY in SIN
v Hampolcu na Češkem.

Vzorci na zahtevo franco.
Na željo hočem dati takoj
izgotovili gosposke obleke.

CEFIRI

Srečke

v korist „Slov. Straži“

Glavni dobitek **TURŠKIH SREČK** pri žrebanju dne 1. aprila **400.000 frankov**; vsaka srečka mora biti izžrebana, najmanjši dobitek znaša 250 kron. Turške srečke na mesečne obroke po 4 K 55 vin., še tri druge dobre srečke zraven z glavnimi dobitki skupaj čez 2 milijona kron vsako leto na mesečne obroke po 6 kron 25 vin. Pojasnila daje in naročila sprejema gosp. **Valentin Urbančič, Ljubljana, Kongresni trg 19.** 417

Dobro računale !

in prav izvolile so one gospodin'e,
ki uporabljajo kot pridatek za kavo
v svojem gospodinjstvu

„pravega **Francka**: s kavnim mlinčkom
iz zagrebške tovarne. — Kakovost „pravega
Francka“ se je mnoga desetletja
kot najbolj ugajajoča, njegova izdatnost
kot najkrepkejša izkazala.

1585

MOJA STARA

izkušnja me uči, da moram za nego kože rabiti le **Stecken-
perd lilijino mlet no milo** Bergmanna & Co. Tešín ob Labi.
Komad po 80 vin. se dobiva povsod. 445 10-1

Za dobo kašlja.

THYMOMEL SCILLAE

preizkušeno, zdravniško toplo priporočeno, točno učin-
kožeče in prijetno dišeče sredstvo za otroke in odrasle.

1 steklenica kron 2-20. Zaloga v lekarnah.

Po pošti franco proti predplačilu K 2 90, 3 steklenice
za K 7- in 10 steklenic K 20- 3130 (10)

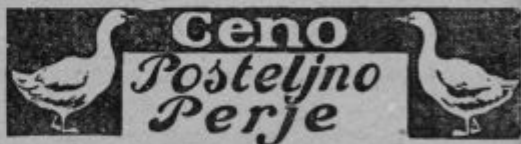
Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik,
Lekarna Praga 203-III.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za
dame.

163 (12)

1 kg sivega skubljenega K 2-,-, boljsega K 2-40, pol belega
prima K 2-80, belega K 4-,-, finega mehkega puha K 6, prvo-
vrstnega K 7-,-, 8-,- in 9-60. Sivega puha K 6-,-, 4-,-, belega
finega K 10-,-, prsnega puha K 12-,-, od pet kg naprej franco.

Dovršene napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rdečega modrega ali belega inlet (nan-
king) blaga. 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema
vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno
napolnjena z novim svilim, puhastim in terpežnim postelnim
perjem K 10-,-, s polpuhom K 20-,-, s puh perjem K 24-,-. Po-
samesne pernice K 10-,-, 12-,-, 14-,-, 16-,-. Posamesne vzglav-
nice K 3-,-, 3-50, 4-,-. Pernice 200x140 cm velike K 12-,-, 15-,-,
18-,-, 20-,-. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4-50, 5-,-, 5-50.
Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180x116 cm
velike K 13-,- in 15-,-, razpošilja proti povzetju ali naprej
vplačilu **Maks Berger Dešenca št. 413 a Češki les.** —
Nikar riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. Bogati
ilustrovani ceniki vsega postelnega blaga zastoj. 2188

ALPINA

Ceniki s koledarjem zastonj in poštne prosti.

! POZOR!

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu

urarju in trgovcu v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

Uhani, prstani briljanti.

Svetovnoznano najfinejše blago po najnižjih cenah. 190(12)

Revmatizem, protin, neuralgija in ozeblina.

Contrheuman

točno boli lajšajoče vribalno sredstvo.

Pušica 1 krona.

Zaloga v lekarnah.

Po pošti proti predplačilu K 1.50 franko

5 pušic " " K 5.— " "

Izdeluje B. FRAGNER, c. kr. dvorni založnik,

Lekarna Praga 203-III.

3130 (10)

Nazdar!

Slovenskim tovarišem priporočamo, da si naroče bogato zbirko vzorcev trvdke

Rudolf Foukal, Jägerndorf, Češko.

Ta vsebuje najnovjše in najcenejše

vrste sukna

in zato zasluži omenjena trvdka, da dobi mnogo odjemalcev.

Mnogo čeških in moravskih krojačev.

Bogata zaloga 162 (12)

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

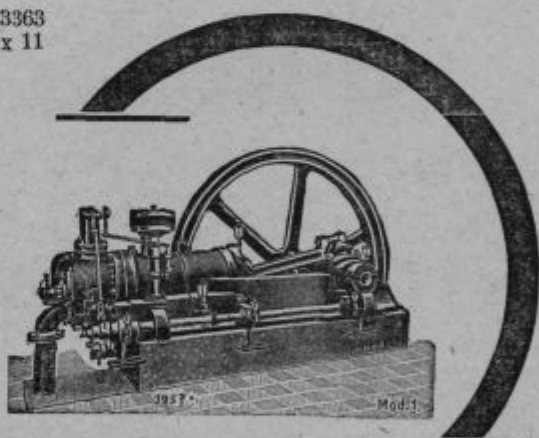
Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

3363
ex 11

Langen & Wolf, Dunaj X.

Zastopnik Gabrijel Brinšek, Ljubljana, Bleiweisova cesta 16.
Izdelek prve vrste. Najcenejši obrat.

Originalni „Otto“ - motorji

Kurivo: bencin, bencol, surovo olje, sesalni plin, svetilni plin itd. Nad 106.000 dobavljenih.

Motorji na surovo olje

sistem Diesel. Najceneja uporaba kuriva

Zahtevajte prospekt števil. 568.

Varstvena znamka „Gorenjka“.

Priznано najboljši vrsti belega platna za perilo sta:

„Planinsko platno“ po 40 vin.

„Gorenjsko platno“ po 52 vin.

Pri večjem naročilu popust.

Glavna zaloga v Ljubljani:

„Pri Gorenjki“, Pogačarjev trg 3.

Zahtevajte povsod!

3327 ex 11

Za naše gospodinje, matere, žene in dekleta

Blagostanje družine je odvisno od gospodinje. Skrbna gospodinja, verna in razumna mati, je prva in prava vzgojiteljica ljudstva! Blagor narodu, ki ima skrbne dobre in varčne gospodinje! Le narodi, ki skrbne za vzgojo dobrih gospodinj in mater, imajo prihodnost. Tudi pri nas se v zadnjem času uvažuje skrb za umno gospodinjstvo, ustanavljajo se „Gospodinske šole“ in snujejo gospodinski tečaji; manjkala pa je strokovna knjiga, ki bi služila objednem tudi gospodinjam, ki ne morejo v šolo. Vsaka slovenska gospodinja bodi torej vesela nove knjige:

Gospodinjstvo

Navodilo za vsa v domačem gospodinjstvu važna opravila

∴ Solam in gospodinjam sestavila ∴

S. M. Lidvina Purgaj

voditeljica „Gospodinske šole“ v Ljubljani.

Za to knjigo je deželni odbor kranjski, svest si, da je blagostanje cele dežele odvisno od naših gospodinj, dovolil podporo, tako, da ima knjiga nizko ceno **K 2·20 za broširan in K 2·80 za vezan izvod, po pošti 30 vinarjev več.** Pisateljica sama je dolgoletna praktična gospodinja, kateri pa ne manjka kot voditeljici „Gospodinske šole, tudi teoretične naobrazbe. Knjiga obravnava vse panoge gospodinjstva tako za preprosto, kakor tudi obširnejše gospodinjstvo. Le podrobnosti o kuhinji in kuhinjsko umetnost ni bilo mogoče obrazložiti v splošni knjigi o gospodinjstvu. To poglavje je preobširno; zanj je treba posebne knjige, v kateri gospodinja lahko hitro poišče, kako se pripravi vsaka jed okusno, na priprost način, ter z malimi izdatki. **Vsakdo ve, da zna izkušena in varčna kuharica s skromnimi sredstvi pripraviti boljše in tečnejša jedila, nego slaba gospodinja z bogato izabranimi pripomočki.** Kuhinja zahteva od gospodinje največ izdatkov, zato si tudi gospodinja, ki zna živila pravilno uporabiti pri kuhinji, največ-prihrani. Vsa ta umetnost je z največjo natančnostjo obrazložena v naši novi knjigi:

Magdalene Pleweisove

Slovenska kuharica

Šesti natis priredila

∴ **S. M. Felicita Kalinšek** ∴

soljska sestra in učiteljica na „Gospodinski soli“ v Ljubljani.

Šesti natis te splošno razširjene knjige je izšel v najpopolnejšem, vsestransko ustrežajočem obsegu. Temeljita naobrazba in dolgoletna izkušnja je prirediteljico tako usposobila, da bi bilo težko najti sposobnejših moči za tako delo. Ta dragocena knjiga je izšla v dveh izdajah:

Velika izdaja z mnogimi slikami v besedilu in s 16 finimi barvnimi tabelami, v velikem tudi najmodernejšim zahtevam odgovarjajočem obsegu. Cena broširani knjigi **K 5·20, fino vezani K 6·—, po pošti 30 vinarjev več.**

Okrajšana izdaja brez slik za navadno rabo in vsakdanje potrebe **K 3·—, fino vezana K 3·60, po pošti 30 vinarjev več.**

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.